BESTSELLER *NEW YORK TIMES*

VICTORIA SCHWAB

„O carte de citit la miezul nopții."
Kirkus Reviews

virtual-project.eu

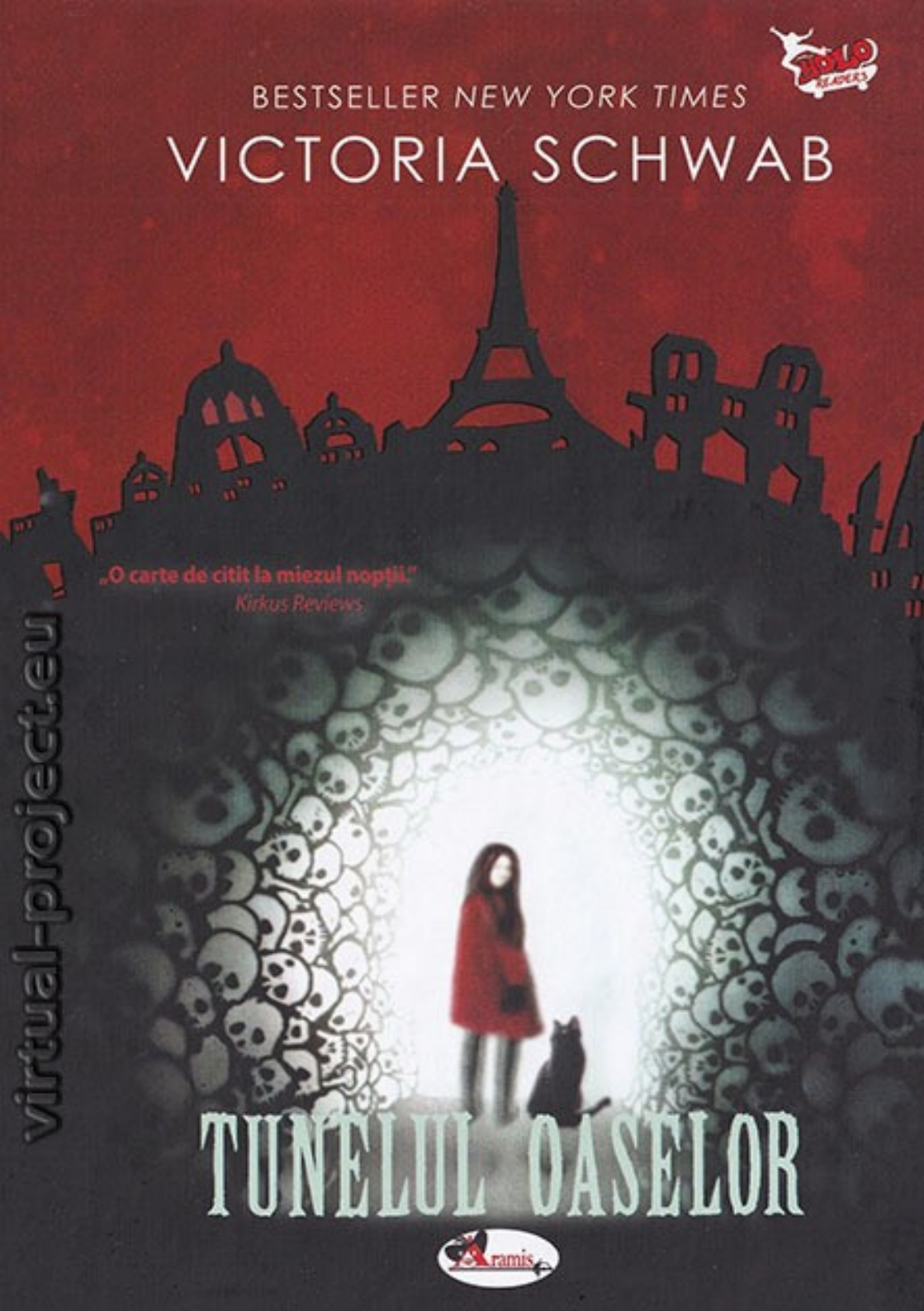

TUNELUL OASELOR

Aramis

VICTORIA SCHWAB

— Seria Cassidy Blake —

2. TUNELUL OASELOR

Original: *Tunnel of Bones* (2019)

Traducere din limba engleză:
ANDREEA POPESCU

virtual-project.eu

— 2019 —

FAMILIEI MELE
AFLATE UNEORI DEPARTE,
DAR MEREU APROAPE

„TRECUTUL ESTE O FANTOMĂ
FOARTE HOTĂRÂTĂ, BÂNTUIND ORICE
OCAZIE CARE I SE OFERĂ.”

Laura Miller

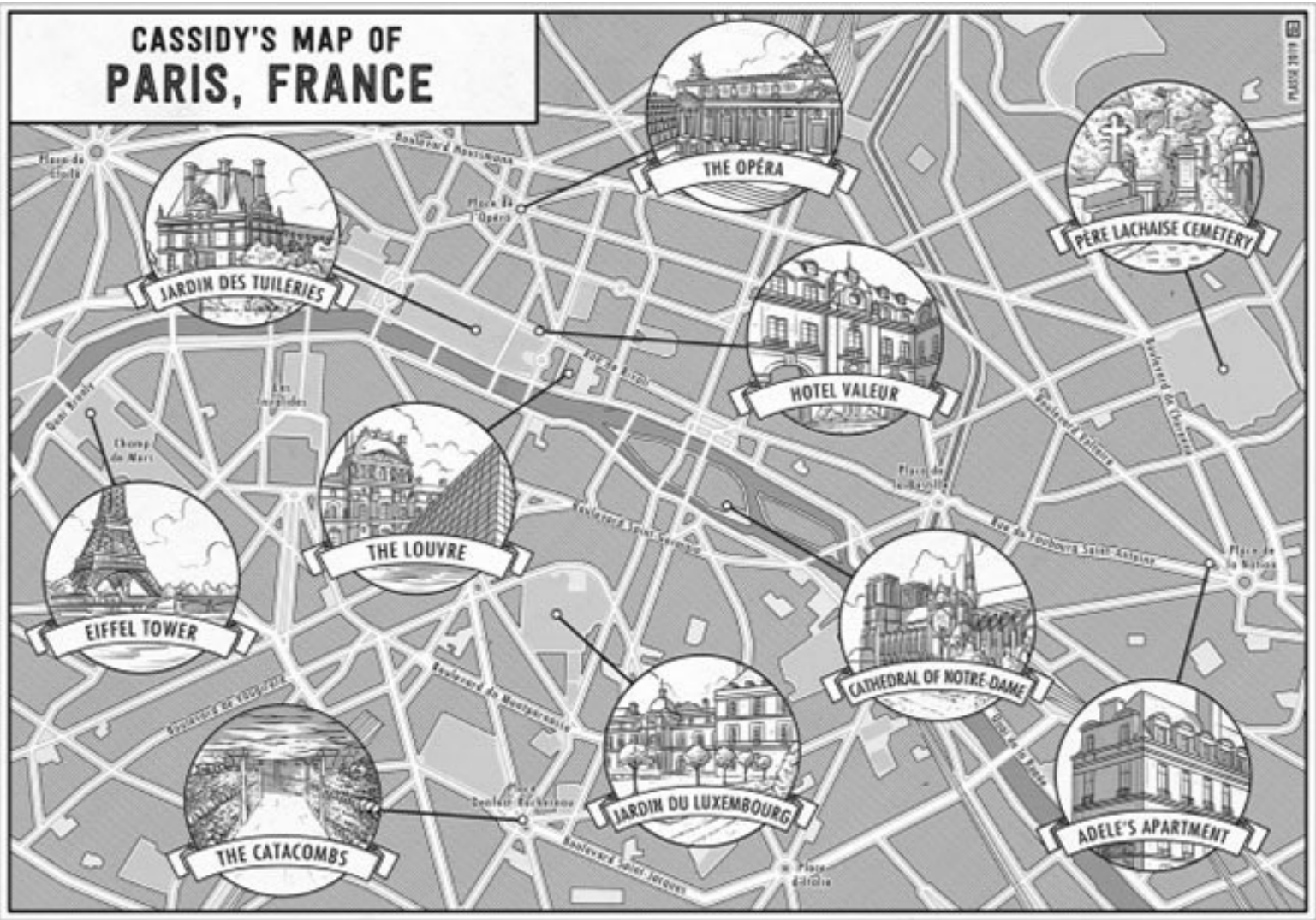
CASSIDY'S MAP OF
PARIS, FRANCE
THE OPÉRA
PÈRE LACHAISE CEMETERY
JARDIN DES TUILERIES
HOTEL VALEUR
THE LOUVRE
EIFFEL TOWER
CATHEDRAL OF NOTRE-DAME
JARDIN DU LUXEMBOURG
ADELE'S APARTMENT
THE CATACOMBS

PRIMA PARTE
ORAŞUL LUMINII

CAPITOLUL UNU

Trenul huruie pe când traversează oraşul în subteran.

Umbre zboară pe lângă ferestre, nişte simple fâşii în mişcare, apariţii întunecate în beznă. Simt freamătul Vălului, pulsaţia fantomelor de fiecare parte a sa.

— Ce gânduri plăcute, spune Jacob, cel mai bun prieten al meu, băgându-şi mâinile în buzunare.

— Mâţă speriată, îi răspund eu în şoaptă, ca şi cum nu sunt şi eu destul de înfricoşată de prezenţa atâtor spirite.

Apropo de mâţe, Grim se încruntă la mine din cutia de pisici aflată în poala mea, în ochii săi verzi citindu-se promisiunea răzbunării fiindcă este închis. Mama şi tata stau vizavi de noi împreună cu bagajele. Deasupra capetelor lor se află o hartă a metroului, dar seamănă cu mai multe linii colorate amestecate; pare mai curând un labirint decât un ghid. Am fost o dată în oraşul New York cu părinţii mei şi am călătorit cu metroul în fiecare zi, dar tot nu-mi dădeam seama pe unde mergeam.

Pe atunci, totul era în engleză.

Jacob se sprijină de peretele de lângă mine, iar eu mă uit din nou pe fereastră. Îmi studiez imaginea din geam – păr castaniu zburlit, ochi căprui, o faţă rotundă şi vechiul aparat foto în jurul gâtului –, însă spaţiul de lângă mine unde ar trebui să fie Jacob e gol.

Cred că trebuie să explic: Jacob e, aşa cum îi place lui să spună, „pus la încercare spaţial”. De fapt, e o fantomă. Nimeni nu poate să-l vadă în afară de mine. (Şi de o fată pe care tocmai am întâlnit-o, pe nume Lara, dar asta e din cauză că ea e ca mine sau eu sunt ca ea, cineva care a trecut graniţa dintre lumea celor vii şi lumea celor morţi şi s-a întors teafără.) Dacă pare neobişnuită toată povestea cu bunul prieten mort, aşa şi e, dar nu-i nici pe departe cel mai ciudat lucru din viaţa mea.

Numele meu e Cassidy Blake şi cu un an în urmă aproape m-am înecat. Jacob mi-a salvat viaţa şi de atunci am putut pătrunde prin Văl, un loc plin cu spiritele morţilor neliniştiţi.

Misiunea mea e să-i eliberez.

Jacob se încruntă.

— Misiunea *ta,* după cum spune Lara.

Am uitat să menţionez că Jacob poate să-mi citească gândurile. Se pare că asta se întâmplă când o fantomă salvează un om din ghearele morţii – lucrurile se complică. Iar dacă să fii bântuită de un însoţitor care e un băiat-fantomă nu e îndeajuns de straniu, părinţii mei filmează pentru un reality show la TV despre cele mai bântuite oraşe ale lumii.

Vedeţi?

Faptul că Jacob este o fantomă începe să fie normal.

— Paranormal, spune el cu un rânjet strâmb.

Îmi rotesc ochii, în timp ce trenul încetineşte şi o voce anunţă numele staţiei la difuzor.

— Concorde.

— Coborâm, spune mama sărind în picioare.

Trenul se opreşte şi ne dăm jos, croindu-ne drum prin mulţime. Mă bucur că tata ia cutia lui Grim – motanul e mai greu decât pare – şi ne târâm împreună cu valizele pe scări.

Când ajungem în stradă, mă opresc cu respiraţia tăiată nu numai de la urcat, ci şi datorită priveliştii din faţa mea. Ne aflăm la marginea unei pieţe *uriaşe.* O formă circulară înconjurată de clădiri de piatră deschisă la culoare care reflectă lumina după amiezii târzii. Decoraţiunile aurite strălucesc pe fiecare suprafaţă, de la gardurile de pe trotuar la felinare, fântâni şi balcoane, iar în depărtare Turnul Eiffel se înalţă ca o suliţă de fier.

Mama îşi întinde braţele, ca şi cum ar da o îmbrăţişare uriaşă întregului oraş.

— Bine aţi venit la Paris!

★★★

Puteţi crede că un oraş e numai un oraş.

Dar greşiţi. Venim din Edinburgh, Scoţia, o încrengătură de pietre masive şi străzi înguste, felul de oraş care întotdeauna pare acoperit de umbre.

Parisul?

Parisul este întins, elegant şi strălucitor.

Aflându-mă la suprafaţă, pulsaţia fantomelor a scăzut, iar Vălul e numai o atingere uşoară pe pielea mea, o pâlpâire cenuşie la marginea câmpului meu vizual. Poate Parisul nu e la fel de bântuit ca Edinburgh-ul. Poate…

Însă n-am *fi* aici dacă n-ar fi aşa.

Părinţii mei nu merg la întâmplare.

Ei caută poveşti cu fantome.

— Pe aici, spune tata, şi o pornim pe un bulevard larg denumit Rue de Rivoli, o stradă mărginită de magazine elegante pe o parte şi copaci pe cealaltă.

Oamenii trec grăbiţi pe lângă noi, îmbrăcaţi în costume elegante şi purtând tocuri înalte. Doi adolescenţi se sprijină de un zid: băiatul îşi ţine mâinile în buzunarele blugilor lui negri, mulaţi, iar fata poartă o bluză de mătase cu o fundă la gât, arătând de parcă a ieşit direct din paginile unei reviste de modă. Trecem pe lângă altă fată în balerini strălucitori şi un băiat într-un tricou cu dungi care-şi plimbă canişul. Până şi *câinii* sunt perfect educaţi şi îngrijiţi aici.

Mă privesc pe mine, simţindu-mă brusc prost îmbrăcată în tricoul meu stacojiu, pantalonii gri strâmţi şi adidaşi.

Jacob arată mereu la fel: părul său blond este întotdeauna ciufulit, tricoul cu supereroi mereu şifonat, blugii închişi la culoare roşi la genunchi şi pantofii atât de uzaţi că nu li se mai ştie culoarea.

Jacob dă din umeri.

— Mi se potrivesc, spune el, simţindu-se evident în largul lui.

Dar este uşor să nu-ţi pese ce cred alţii atunci când nimeni nu te poate *vedea.*

Ridic aparatul foto şi privesc trotuarul Parisului prin obiectivul crăpat. Aparatul este un instrument vechi, încărcat cu un film alb-negru. Era demodat încă dinainte de a ne scufunda împreună într-un râu îngheţat, acasă, în statul New York. Apoi în Scoţia, aparatul a fost izbit de o piatră de mormânt şi lentilele s-au spart. O doamnă foarte drăguţă dintr-un magazin foto mi le-a înlocuit, dar noile lentile au o dâră, ca o amprentă, chiar în mijlocul sticlei – o altă imperfecţiune.

Ceea ce face ca aparatul să fie cu atât mai special este felul cum funcţionează *dincolo* de Văl: captează o parte din lumea cealaltă. Nu percepe la fel de bine ca *mine,* dar surprinde mai multe decât ar trebui. O umbră a lumii umbrelor.

Las în jos aparatul când telefonul îmi clincăne în buzunar.

E un mesaj de la Lara.

Cu Lara Chowdhury m-am întâlnit în Edinburgh. Suntem de-o vârstă, dar trebuie să recunosc faptul că ea are un avantaj de ani de zile în domeniul vânătorii de fantome. Îi este de folos că petrece verile cu fantoma unchiului ei, care ştie totul despre fenomenele supranaturale. Nu e un *mijlocitor* (aşa îi numeşte Lara pe oamenii ca noi), ci doar un bărbat cu o bibliotecă mare şi un hobby morbid.

Lara: Ai necazuri?
Eu: Defineşte cuvântul necazuri.
Lara: Cassidy Blake.

Aproape că îi aud enervarea din accentul afectat englezesc.

Eu: De-abia am ajuns. Ai încredere în mine.
Lara: Nu e un răspuns potrivit.

Ridic telefonul, rânjesc prosteşte şi îmi fac o poză, arătând cu degetul mare către strada aglomerată. Jacob e în cadru, dar evident că nu apare în fotografie.

Eu: Jacob şi cu mine te salutăm.

— *Tu* spui salut, mârâie el, citind peste umărul meu. Eu nu am ce vorbi cu *ea.*

Imediat, Lara se răsteşte, răspunzând.

— Spune-i fantomei să se dea la o parte.

— Ah, am ajuns, zice mama, mişcând uşor capul spre un hotel aflat în faţa noastră. Îmi vâr la loc telefonul în buzunar şi privesc în sus.

Intrarea e decorată – ferestre înclinate, un covor curbat şi o marchiză pe care scrie: HOTEL VALEUR. Un bărbat în costum ţine uşa deschisă şi intrăm.

Unele locuri sunt mai mult decât evident bântuite... nu şi acesta.

Ne deplasăm pe un hol mare, lustruit, făcut din marmură şi aur. Există coloane şi buchete de flori, de asemenea un cărucior pentru băuturi plin cu ceşti de porţelan. Seamănă cu raionul unui magazin elegant, iar noi stăm acolo: doi părinţi, o fată, o pisică şi o fantomă. Este evident că arătăm cumva nelalocul nostru.

★★★

— *Bienvenue*, zice femeia de la recepţie, ochii ei trecând rapid de la bagajele noastre la pisica neagră din cutie.

— Bună ziua, spune mama veselă. Îndată, funcţionara vorbeşte în engleză.

— Bine aţi venit la Hotel Valeur. Aţi mai stat aici înainte?

— Nu, zice tata. E prima noastră vizită la Paris.

— Oh, femeia ridică o sprânceană neagră. Ce vă aduce în oraşul nostru?

— Am venit cu treburi, spune tata, mama răspunzând în acelaşi timp. Filmăm o emisiune de televiziune.

Atitudinea funcţionarei se schimbă, buzele strângându-i-se dispreţuitor.

— A, da, zice ea, sunteţi... *descoperitorii de fantome.* Felul în care o spune mă face să mă înroşesc şi să mi se strângă stomacul. Lângă mine, Jacob îşi încleştează pumnii.

— Văd că avem un sceptic printre noi.

Cu o lună în urmă, el nu putea nici măcar să aburească o fereastră. Acum caută cu privirea un obiect pe care să îl poată sparge. Atenţia îi este atrasă de căruciorul pentru băuturi. Îi arunc o privire de avertizare, mimând din buze *nu.*

Cuvintele Larei îmi răsună în minte.

Fantomele nu aparţin spaţiului intermediar, în mod cert nu au ce căuta în lumea de aici. Cu cât rămâne mai mult, cu atât devine mai puternic.

— Suntem investigatori ai paranormalului, o corectează

mama.

Recepţionera îşi încreţeşte nasul.

— Mă îndoiesc că veţi găsi aşa ceva aici, spune ea, tastând rapid cu degetele ei cu manichiură perfectă. Parisul este un oraş al artelor, culturii şi istoriei.

— Ei bine, începe tata, eu sunt istoric şi…

Dar mama îi pune o mână pe umăr, ca şi cum i-ar spune: *Nu merită să te cerţi.*

Femeia de la recepţie ne dă cheile. În acel moment, Jacob reuşeşte să dea un brânci căruciorului pentru băuturi şi o ceaşcă de porţelan alunecă spre margine. Mă întind, stabilizând ceaşca înainte să cadă.

— Fantomă rea, şoptesc.

— Nu e amuzant, răspunde Jacob în timp ce îi urmăm pe părinţii mei la etaj.

★★★

În Scoţia, oamenii vorbeau despre fantome în felul în care povesteşti despre mătuşa ta ciudată sau copilul straniu din vecini. Ceva neobişnuit, dar pe care îl *simţi* în jurul tău mereu. Edinburgh era bântuit până în străfunduri, de la castele la pivniţe. Chiar şi Lane’s End, pensiunea drăguţă unde am stat, avea o fantomă locală.

Dar aici, la Hotel Valeur, nu există unghere întunecate, nici zgomote rău prevestitoare.

Uşa camerei noastre nici măcar nu scârţâie când se deschide.

Stăm într-un apartament cu un dormitor de fiecare parte şi o sufragerie elegantă la mijloc. Totul este proaspăt, curat şi nou.

Jacob se uită la mine uimit.

— E ca şi cum îţi *doreşti* ca locul să fie bântuit.

— Nu, îi răspund eu. E doar ciudat că… nu e.

Tata m-a auzit probabil deoarece spune:

— Ce crede *Jacob* despre noile noastre camere?

Îmi rotesc ochii.

E de folos să ai o fantomă drept prietenul cel mai bun. Pot să-l strecor la cinema, nu trebuie să-mi împart gustările şi nu mă simt niciodată singură. Bineînţeles, când prietenul

cel mai bun nu depinde de legile *corporalităţii,* trebuie să stabileşti anumite reguli de bază. Nu sperii cu intenţie. Nu treci prin uşile închise ale dormitorului sau băii. Nu dispari în mijlocul unei dispute.

Însă există şi riscuri. E întotdeauna neplăcut când eşti prins „vorbind cu tine însuţi”. Este şi mai neplăcut când tata crede că Jacob e prietenul meu imaginar, o justificare pentru trecerea la pubertate.

— Jacob e îngrijorat că e singura fantomă de aici.

Acesta se încruntă:

— Nu mai inventa răspunsuri!

Îi dau drumul lui Grim, iar el imediat se urcă în vârful canapelei şi îşi manifestă nemulţumirea. Sunt sigură că ne blestemă fiindcă l-am ţinut închis, dar poate că îi e doar foame.

Mama pune nişte chifle pe o farfurie, tata se apucă de despachetat, iar eu îmi las lucrurile în dormitorul mai mic. Când mă întorc, mama deschide larg una dintre ferestre şi se apleacă peste grilajul din fier forjat, trăgând cu nesaţ aer în piept.

— Ce seară frumoasă, spune ea, împingându-mă în faţă. Soarele a apus, iar cerul este un amestec de purpuriu, roz şi portocaliu. Parisul se întinde în toate direcţiile. Dedesubt, Rue de Rivoli este aglomerată şi, de la această înălţime, pot să văd dincolo de copaci un parc uriaş.

— Acela, zice mama, este Tuileries. Este *un jardin* – o grădină, adică.

Dincolo de grădină este un râu mare despre care mama îmi spune că se numeşte Sena şi, mai încolo, se află un zid de clădiri de piatră deschisă la culoare, toate măreţe, toate frumoase. Cu cât privesc mai mult Parisul, cu atât mai uimită mă simt.

— Mamă, de ce suntem aici? Oraşul nu pare a fi bântuit.

Mama se luminează la faţă.

— Nu te lua după aparenţe, Cass. Parisul e *plin ochi* cu poveşti despre fantome. Şi mişcă uşor din cap în direcţia grădinii. Să luăm Tuileries, de exemplu, şi legenda lui Jean Jupuitorul.

— Nu întreba, zice Jacob, exact când eu cad în capcană.

— Cine a fost?

— Ei bine, spune mama în felul ei degajat, cu aproximativ cinci sute de ani în urmă, trăia o regină pe nume Catherine şi avea un acolit pe nume Jean Jupuitorul.

— Povestea asta, zice Jacob, se va termina desigur cu bine.

— Jean îi lichida pe duşmanii Catherinei. Problema era însă că, pe măsură ce trecea timpul, el afla tot mai multe dintre secretele reginei. Astfel că, încercând să îşi ascundă faptele, ea a hotărât, în cele din urmă, să-l omoare. A fost ucis exact aici în Tuileries. Numai că atunci când s-au dus a doua zi să-i ia trupul, acesta dispăruse. Mama a plesnit din degete, ca şi cum ar fi făcut o vrajă. Cadavrul său nu a fost găsit niciodată şi de atunci, de-a lungul istoriei, Jean le-a apărut regilor şi reginelor Franţei, ca un semn de rău augur. Spunând acestea, se întoarse în cameră.

Tata stă pe canapea, iar pe măsuţa de cafea este deschisă agenda cu programul emisiunii. Dând dovadă de un comportament *aproape* felin, Grim se încumetă într-acolo şi îşi freacă mustăţile de marginea agendei.

Pe eticheta lipită pe agendă scrie: INSPIRITIŞTII.

Inspiritiştii era titlul cărţii părinţilor mei de când avea încă o formă livrescă şi nu era o emisiune TV. Ironia e că atunci când s-au hotărât să *scrie* despre toate fenomenele paranormale, *eu* nu avusesem încă experienţa mea personală. Nu intrasem cu bicicleta în pod, nu căzusem în râul îngheţat, nu mă înecasem (aproape), nu-l întâlnisem pe Jacob, nu devenisem capabilă să trec prin Văl şi nu aflasem că sunt un vânător de fantome.

Jacob îşi drege glasul, evident supărat din cauza termenului.

Îi arunc o privire.

— Salvator... de fantome?

Ridică o sprânceană.

— Foarte pompos.

— Recuperator?

Se încruntă.

— Nu sunt un rebut.

— *Specialist?*

Cugetă.

— Hm, mai bine. Dar îi lipseşte stilul.

Oricum, meditez eu, părinţii mei nu au avut habar. Încă nu ştiu, dar acum cu emisiunea lor înseamnă că eu trebuie să văd locuri noi şi să mă întâlnesc cu oameni noi – atât vii, cât şi morţi.

Mama deschide agenda la pagina doi unde scrie:

INSPIRITIŞTII
EPISODUL DOI
AMPLASAMENT: Paris, Franţa

Dedesubt, sub titlul episodului:

TUNELUL OASELOR

— Ei bine, spune Jacob ironic, *asta* sună promiţător.

— Ia să vedem ce avem, zice mama, deschizând o hartă a oraşului. Zăresc numere care formează o spirală, pornind din centrul hărţii în ordine crescătoare de la unu la douăzeci.

— Ce sunt astea? întreb eu.

— *Arrondissement,* spune tata. Îmi explică faptul că *arrondissement* este un cuvânt livresc pentru *cartier.*

Stau pe canapea lângă mama în timp ce ea verifică programarea filmărilor.

CATACOMBELE
JARDIN DU LUXEMBOURG
TURNUL EIFFEL
PONT MARIE
CATEDRALA NOTRE-DAME

Lista continuă. Mă stăpânesc să nu apuc dosarul şi să studiez fiecare loc, aşa cum deja au făcut-o părinţii mei. În schimb, vreau să-i aud *povestind,* să mă aflu la faţa locului

şi să învăţ poveştile, aşa cum vor face spectatorii emisiunii.

— O, da, spune Jacob sarcastic, cui îi place să fie pregătit atunci când te poţi arunca în necunoscut?

Lasă-mă să ghicesc, gândesc eu, erai felul de copil care răsfoia cartea şi citea mai întâi sfârşitul.

— Nu, mormăie Jacob, după care adaugă, adică, numai dacă era înfricoşătoare… sau tristă… sau îmi făceam griji despre… nu contează!

Mă abţin să nu zâmbesc.

— Cassidy, zice mama, tata şi cu mine am discutat…

Oh, nu. Ultima oară când mama şi-a dres glasul ca pentru o „şedinţă de familie", am descoperit că planurile mele pentru vară erau înlocuite de o emisiune TV.

— Dorim să te implici mai mult, spune tata.

— Să mă implic? întreb eu. Cum? Discutasem deja multe lucruri înainte să pornim în călătorie despre cât de bine e să nu apar la TV. M-am simţit întotdeauna bine în culise, făcând…

— Fotografii, zice mama. Pentru emisiune…

— Consideră că tragi cu ochiul la cum se face totul, spune tata. O vizionare în plus. Canalului TV i-ar face plăcere să aibă materiale suplimentare şi ne-am gândit că ar fi frumos din partea ta să ajuţi şi tu.

— Şi să nu mai intri în buclucuri, adaugă Jacob, care e acum cocoţat pe spătarul canapelei.

Poate că are dreptate. Poate e numai un plan ca să nu mai hoinăresc, să nu mi se mai fure firul vieţii de către fantome puternice şi să nu mai fiu acuzată că mă port urât în cimitire.

Sunt totuşi încântată.

— Mi-ar face mare plăcere, spun eu, strângând aparatul foto la piept.

— Grozav, zice tata, ridicându-se ca să se îndrepte de spate. Filmările încep abia mâine. Ce-ar fi să luăm puţin aer curat? Poate o plimbare prin Tuileries?

— Perfect, spune mama veselă. Poate că îl zărim şi pe bătrânul Jean.

CAPITOLUL DOI

Să numeşti Tuileries o *grădină* e ca şi cum ai numi Hogwarts o *şcoală.*

Tehnic vorbind, e corect, dar cuvântul nu i se potriveşte câtuşi de puţin.

Apusul se transformă rapid în noapte în timp ce intrăm în parc. Aleea de nisip este lată ca un drum, mărginită de şiruri de copaci care se arcuiesc deasupra noastră, acoperind ultimele raze ale apusului de soare. Mai multe alei se despart, încadrând pajişti largi verzi, presărate din loc în loc cu trandafiri. Mă simt de parcă sunt un personaj din *Alice în ţara minunilor.* Întotdeauna am crezut că acea carte e cam înfricoşătoare, şi aşa este şi grădina. Poate fiindcă totul e mai sinistru noaptea. De aceea multor oameni le e frică de întuneric. Ochii îţi joacă feste, dând formă umbrelor, imaginând siluete. Dar nu doar noaptea face ca grădina să pară sinistră.

Pe măsură ce înaintez, Vălul devine mai greu, pulsaţia fantomelor mai puternică.

Poate că Parisul *este* mai bântuit decât credeam.

Mama îl ia pe tata de braţ.

— Ce loc minunat, cugetă ea, sprijinindu-şi capul de umărul lui.

— Tuileries are o istorie aparte, spune tata, mimând aerul profesoral. Grădina a fost creată în secolul şaisprezece, ca parc regal pentru palat.

La capătul îndepărtat din Tuileries, dincolo de un grup de trandafiri care ar fi rivalizat cu cei ai Reginei de Cupă, se află clădirea cea mare, pe care eu am văzut-o. E la fel de *întinsă* precum grădina, în formă de U, laturile sale delimitând parcul ca într-o uriaşă îmbrăţişare de piatră.

— Ce e *aia?* întreb eu.

— Acolo e palatul, îmi explică tata. Sau cea mai recentă versiune a lui. Originalul a ars în 1871.

În timp ce ne apropiem, văd ceva înălţându-se din curtea palatului – o piramidă strălucitoare de sticlă. Tata îmi spune

că, în zilele noastre, palatul adăposteşte Muzeul Luvru.

Mă încrunt la piramidă.

— Nu e destul de mare pentru un muzeu.

Tata râde.

— Asta e din cauză că muzeul e *dedesubt,* zice el, şi în jurul ei. Piramida e numai intrarea.

— O aducere aminte, spune mama, că aparenţele înşală…

E întreruptă de un ţipăt.

Străpunge aerul, iar atât eu cât şi Jacob tresărim. Sunetele sunt ascuţite şi vagi şi, pentru o clipă, cred că vin de dincolo de Văl. Apoi îmi dau seama că sunetele sunt strigăte de bucurie. Trecem de o altă perdea de copaci şi dăm de un *bâlci.* Găseşti în el carusele, mici *montagne russes,* jocuri ce se desfăşoară în corturi şi standuri cu mâncare.

Inima îmi tresaltă la vederea lor şi deja mă îndrept către jocurile colorate, când deodată simt o mireasmă de zahăr ars şi aluat de plăcinte. Mă opresc brusc şi mă întorc în căutarea originii acelui miros divin şi văd un stand ce face reclamă la CRÊPES.

— Ce înseamnă cre-pes? întreb silabisind.

Tata chicoteşte.

— Se pronunţă *crep,* explică el. Este o clătită subţire, umplută cu unt şi zahăr, ciocolată sau fructe şi înfăşurată ca un con.

— Pare interesant, spun eu.

— Pare amuzant, zice Jacob.

Mama scoate câteva monede aurii şi argintii.

— N-ar fi corect să vii în Franţa şi să nu guşti una, spune ea pe când ne aşezăm la coadă. Când ajungem la stand, privesc cum bărbatul întinde un aluat subţire ca o hârtie într-o tigaie mică.

Pune o întrebare în franceză şi se holbează la mine, aşteptând răspunsul.

— *Chocolat,* spune tata, şi nu e nevoie să ştiu franceza ca să înţeleg.

Bărbatul aruncă clătita în aer răsucind-o şi întinde un

polonic întreg de ciocolată pe toată suprafaţa, după care împătureşte fragila clătită pe jumătate, apoi pe sfert şi o introduce într-un con de hârtie.

Tata plăteşte şi mama ia clătita. Ne îndreptăm către mesele albe cu scaune răspândite de-a lungul aleii şi ne aşezăm scăldaţi de luminile bâlciului.

— Poftim, fată dragă, spune mama oferindu-mi *la crêpe.* Ia şi învaţă.

Muşc şi gura mi se umple de clătita fierbinte şi dulce, plină de multă ciocolată. E simplă şi minunată. Stăm aşezaţi, pasându-ne *la crêpe* de la unul la altul, tata luând înghiţituri uriaşe şi mama ştergându-şi o pată de ciocolată de pe nas, Jacob privind la caruselul rotitor cu ochii săi albaştri larg deschişi, timp în care eu aproape că uit de ce ne aflăm aici. Le fac o poză părinţilor mei cu bâlciul pe fundal şi îmi imaginez că suntem doar o familie în vacanţă.

Îndată însă simt o bătaie pe umăr, o presiune a Vălului în spate şi atenţia îmi este atrasă de partea umbroasă a parcului. Mă cheamă. Odinioară credeam că simpla curiozitate mă împingea către acel spaţiu intermediar. Acum ştiu că e altceva.

Un scop.

Jacob îmi aruncă o privire rapidă.

— Nu, spune el îndată ce mă ridic.

— Eşti bine? întreabă mama.

— Da, zic eu, trebuie să merg la toaletă.

— Nu, nu trebuie, şopteşte Jacob.

— Am văzut una dincolo de standurile cu mâncare, spune mama arătând cu degetul.

— Cassidy, scheaună Jacob.

— Mă întorc imediat, le zic eu părinţilor mei.

Mă îndepărtez deja când tata mă strigă, avertizându-mă să nu mă duc prea departe.

— Nu o voi face, le strig eu.

Tata îmi aruncă o privire severă. Încă nu are încredere completă în mine după ce am fost prinsă în Văl de o fantomă şi am fost nevoită să lupt ca să-mi recapăt viaţa, ascunzându-mă într-un mormânt deschis (sau, aşa cum

părinţii mei cred, după-amiaza aceea, când am dispărut fără voia lor şi am fost găsită câteva ore mai târziu, asta după ce intrasem clandestin într-un cimitir.)

Cartofi… cartofi…

Trec pe lângă standuri şi cotesc la dreapta, ieşind de pe aleea principală.

— Unde mergem? întreabă Jacob.

— Să vedem dacă Jean Jupuitorul e încă aici.

— Cred că glumeşti.

Nu glumesc. Caut în buzunarul de la spate pandantivul-oglindă. E un cadou de despărţire de la Lara.

S-ar înfuria pe mine dacă ar şti că ţin pandantivul în buzunar, în loc să-l ţin în jurul gâtului. Spune că oamenii ca noi nu sunt numai vânători; atragem spectrele şi spiritele. Oglinzile au efect asupra *tuturor* fantomelor, inclusiv Jacob, de aceea nu port pandantivul. Lara ar spune că tocmai de asta ar trebui. Nu mai e nevoie să amintesc că nu-l place pe Jacob.

— Larei nu-i place nimic, comentează el sarcastic.

Ei doi nu se înţeleg – au păreri diferite.

— Opinia ei, se răsteşte el, e că eu nu am ce căuta aici.

— Păi, de fapt, *nu ai,* şoptesc eu, înfăşurând lanţul la încheietura mâinii. Hai să-l găsim pe Jean.

Jacob se încruntă, iar aerul din jurul lui unduieşte uşor.

— E o noapte aşa de frumoasă!

— Hai, zic eu, strângând între degete oglinda miraculoasă. Nu eşti curios?

— Nu, spune el, încrucişându-şi braţele în vreme ce eu apuc Valul. Deloc. N-am nicio dorinţă să aflu dacă…

Nu mai aud restul. Trag de cortină şi pătrund înăuntru, iar lumea din jurul meu…

Dispare.

Luminile bâlciului, mulţimile, zgomotele şi mirosurile nopţii de vară. S-au dus. Preţ de o secundă, mă prăbuşesc. Mă scufund în apa îngheţată, frigul pătrunzându-mi în plămâni. Apoi mă ridic din nou în picioare.

Nu m-am obişnuit niciodată cu partea asta.

Cred că nu am să o fac bine vreodată.

Mă îndrept de spate gâfâind, în timp ce lumea se limpezeşte în jurul meu, devenind mai ciudată şi mai neclară.

Acesta este Vălul.

Graniţa dintre lumea celor vii şi a celor morţi.

Este o noapte adâncă, întunecată şi liniştită. Fără bâlci, mulţimi de oameni şi, din cauza umbrelor dese şi a fuioarelor de fum ce se învălătucesc pe alee, nu văd aproape nimic.

O clipă mai târziu, Jacob apare lângă mine bosumflat.

— Nu trebuia să vii, spun eu.

Îşi târşeşte picioarele prin iarbă.

— Cum spui tu.

Zâmbesc. Regula numărul douăzeci şi unu a prieteniei:

Nu-ţi părăsi prietenii în Văl!

Jacob arată diferit aici, este în carne şi oase, colorat şi nu mai pot să privesc prin el. În schimb, eu *sunt* mai puţin solidă decât înainte, decolorată şi cenuşie, cu o singură excepţie esenţială: panglica de lumină ce-mi străluceşte în piept.

Nu e o simplă panglică, ci o viaţă.

Viaţa mea.

Răspândeşte o lumină slabă, albăstruie şi, dacă mi-aţi atinge pieptul şi aţi scoate-o, ca într-o scamatorie sinistră, aţi vedea că nu mai e perfectă. Există o cusătură, o ruptură minusculă când s-a desfăcut în două. Am unit-o la loc şi pare că funcţionează destul de bine, dar nu am niciun chef să verific cât de multe poate să îndure firul unei vieţi.

— Ei bine, zice Jacob, uitându-se în toate părţile, se pare că nu e nimeni aici. Mai bine plecăm.

Sunt la fel de neliniştită ca şi el, dar nu renunţ. Cineva *este* aici. Trebuie să fie aici. Asta e caracteristica Vălului: apare numai dacă există o fantomă. Este ca o scenă unde spiritele îşi joacă ultimele ore, în funcţie de ceea ce le-a împiedicat să plece mai departe.

Mâinile mele apucă aparatul foto, iar pandantivul-oglindă înfăşurat în jurul încheieturii clincăne uşor atunci când metalele se ating. Scrâşnetul metalic produce un ecou

ciudat în întuneric.

Pe măsură ce vederea mi se adaptează, îmi dau seama că, de fapt, clădirile de dincolo de parc nu există, au fost distruse de timp sau poate că nu fuseseră construite încă, or astea-s limitele acestui spaţiu straniu, de oricine ar aparţine el.

Întrebarea e în a cui viaţă – sau mai degrabă moarte – am intrat?

Cerul nopţii devine mai strălucitor, colorat de o lucire palidă, portocalie.

— Hm, Cass, spune Jacob, privind peste umărul meu.

Mă întorc şi încremenesc cu ochii măriţi de uimire.

Nu e niciun Jean Jupuitorul, dar *există* un palat.

Care arde.

CAPITOLUL TREI

Ceaţa nu este ceaţă, este *fum.*

Vântul se înteţeşte şi focul devine mai puternic, aerul înnegrindu-se de la funingine. Aud strigăte, trăsuri huruind pe pietre, iar prin fum zăresc o mulţime de oameni pe pajişte privind incendiul.

Mă apropii, ridic obiectivul aparatului foto la ochi şi fac o poză.

— Cass, spune Jacob, dar vocea vine de departe, şi când mă întorc să-l privesc, totul este numai fum.

— Jacob? strig eu, tuşind în timp ce fumul mă zgârie pe gât şi îmi intră în plămâni. Unde eşti?

O siluetă se prăbuşeşte peste mine. Mă împiedic şi cad în iarbă, iar bărbatul trânteşte găleata pe care o ţinea în mână. Aceasta se rostogoleşte pe pământ şi din ea se varsă un lichid negru şi vâscos. Ştiu imediat că acesta este locul *lui* din Văl. Celelalte fantome sunt numai decorul, păpuşi, însă ochii bărbatului uitându-se la mine sunt bântuiţi.

Mă ridic cu greutate în picioare, gata să apuc pandantivul şi să-l trimit…

Dar nu mai am lanţul înfăşurat în jurul încheieturii, oglinda nu mai atârnă în aer.

Mă uit în jos, cercetând pământul unde am căzut, şi văd lanţul strălucind în iarbă, acolo unde alunecase. Însă înainte să-l apuc, fantoma mă înşfacă de guler şi mă trânteşte de un copac. Mă zbat să mă eliberez, dar chiar dacă el este o fantomă şi eu nu, Vălul ne egalizează şansele.

— Jacob! strig eu. Bărbatul mă strânge din ce în ce mai tare pe când bolboroseşte în franceză, cuvintele sunt de neînţeles, dar tonul e limpede şi crud. Apoi se întrerupe, ochii căzându-i pe aparatul foto de pe pieptul meu.

Îmi dau seama cu groază că nu se uită la aparat. Se uită la fir. Lucirea albăstruie a vieţii mele. Îl înhaţă, iar eu mă zbat disperată să scap din degetele sale cercetătoare.

— Hei! strigă o voce familiară, iar fantoma priveşte într-o

parte exact când Jacob îi dă cu găleata în cap.

Bărbatul se clatină, smoala neagră curgându-i pe faţă, iar eu gâfâi prăbuşindu-mă la pământ. Imediat ce mă eliberez, plonjez după lanţ în timp ce fantoma păşeşte ameţită spre mine. Înşfac lanţul şi mă ridic în picioare, ţinând pandantivul dinaintea mea ca un scut.

Fantoma se opreşte brusc, atenţia fiindu-i atrasă de mica suprafaţă rotundă a oglinzii.

O oglindă, mi-a explicat Lara, care reflectă adevărul. Care arată spiritelor ce sunt cu adevărat.

Oglinda prinde fantoma în capcană, însă cuvintele, vraja, incantaţia o trimit mai departe. Nu ştiam că *există* asemenea cuvinte până cu o săptămână în urmă, nu ştiam despre puterea oglinzilor sau despre firele vieţii. Dar aflându-mă acum aici, confruntându-mă cu spectrul, am uitat tot.

Nu îmi amintesc cuvintele.

Mă apucă panica în timp ce încerc să dau de ele şi nu le găsesc.

Atunci, Jacob se apleacă spre mine şi îmi şopteşte la ureche.

— Priveşte şi ascultă, îmi suflă el.

Brusc, îmi amintesc.

Înghit cu greu, regăsindu-mi vocea.

— Priveşte şi ascultă, îi poruncesc fantomei. Vezi şi cunoaşte. Asta e ceea ce eşti.

Vălul freamătă în jurul nostru, iar fantoma se subţiază până pot vedea prin ea. Zăresc firul întunecat făcut ghem în pieptul său. Întunecat şi fără viaţă.

Mă întind şi apuc firul, ultimul lucru care îl mai leagă de acest spaţiu, de această lume. E rece şi uscat la atingere, precum frunzele moarte toamna. În timp ce trag firul din pieptul lui, acesta se sfărâmă în palma mea. Dispare cu totul, într-un rotocol de fum.

La fel face şi fantoma.

Se evaporă, cenuşă mai întâi, apoi aer. Nu mai rămâne nimic din ea.

Jacob se cutremură de neplăcere, dar eu gâfâi de parcă

am nevoie de aer. În clipele acelea, imediat ce fantoma dispare, mă simt… bine. *Ceea ce tu simţi,* mi-a spus Lara, *se numeşte scop.*

Palatul continuă să ardă şi eu mă clatin pe picioare ameţită, prezenţa Vălului copleşindu-mă.

O avertizare că am zăbovit prea mult.

— Hai. Jacob mă ia de mână şi mă trage înapoi prin Văl. Tremur când cortina îmi atinge pielea. Preţ de o clipă, frigul îmi cuprinde iar plămânii, apa mă trage în jos… şi ne aflăm din nou pe pământ solid.

Parcul e strălucitor şi zgomotos, plin de luminile bâlciului, de turişti şi de căldura serii. Jacob e translucid, de-abia pot să văd prin el, iar eu sunt solidă, firul strălucitor al vieţii mele fiind ascuns în siguranţă printre carne şi oase.

— Mulţumesc, spun eu, tremurând de frig.

— Suntem o echipă, zice Jacob, ridicând mâna. Bate palma cu fantoma.

Pretinde că loveşte pe când îmi apropii palma de a lui. Sunt sigură că de data asta simt o uşoară apăsare ca un abur înainte ca mâna mea să treacă dincolo. Mă uit la chipul lui Jacob, întrebându-mă dacă şi el simte, dar deja se îndepărtează.

— Iată-te, spune mama, ţinând în mână ultima bucată de *crêpe,* în timp ce eu mă întorc la masă. Am fost nevoită să o apăr de tatăl tău. Aproape că mi-am pierdut un deget.

— Scuze, zic eu, era coadă.

(Nu-mi place să-mi mint părinţii, am încercat să le spun adevărul despre incidentul din cimitir, dar nu m-au crezut. Aşa că nu e chiar o minciună.)

— Da, zice Jacob, continuă să crezi asta.

Tata se ridică, ştergându-se pe mâini.

— Ei bine, iubită familie, spune el, luându-mă de după umeri, ar fi mai bine să ne întoarcem.

Întunericul e profund acum şi Vălul încă mă apasă, chemându-mă înapoi. Însă, în timp ce mergem prin Tuileries, mă ţin cu grijă de alee şi rămân în lumină.

CAPITOLUL PATRU

Dimineaţa următoare, ghidul nostru local ne aşteaptă în salonul hotelului.

E înaltă şi zveltă, poartă o bluză verde şi o fustă de culoare crem. Are pomeţi proeminenţi, o faţă rotundă şi părul negru e strâns într-un coc elaborat. E mai tânără decât mă aşteptam, are ceva mai mult de douăzeci de ani.

— Sunteţi probabil madame Deschamp, spune mama, dând din mână.

— Vă rog, zice femeia cu o voce catifelată, spuneţi-mi Pauline.

Accentul ei franţuzesc face ca totul să sune melodios. E ciudat, credeam acelaşi lucru despre accentele scoţiene. Dar acum îmi dau seama că accentele sunt ca două melodii diferite, o trecere de la balade la cântece de leagăn.

Tata rosteşte ceva în franceză şi mama râde, iar eu mă simt brusc izolată, ca şi cum ar fi spus o glumă pe care nu o înţeleg.

— Vorbiţi bine, spune Pauline, şi tata roşeşte.

— Am învăţat în liceu, zice el, dar mi-e teamă că n-am mai exersat.

— Pauline, spune mama, aceasta e fiica noastră, Cassidy.

Jacob îşi vârâ mâinile în buzunare şi mormăie:

— Nu-ţi face griji să mă prezinţi şi pe *mine.*

— *Enchantée,* zice Pauline întorcându-se către mine. Mă priveşte pătrunzător, cercetător. *Parlez-vous français?*

E rândul meu să roşesc.

— Nu, îmi pare rău. Doar engleza. Am studiat italiana la şcoală anul trecut, dar am fost foarte, foarte slabă şi nu cred că faptul că pot să întreb unde e biblioteca într-o limbă străină mă va ajuta aici. Singurele expresii în franceză pe care am reuşit să le învăţ au fost *s'il vous plaît,* care înseamnă vă *rog,* şi *merci,* care înseamnă *mulţumesc.*

Un chelner trece pe lângă noi şi Pauline îi vorbeşte repede în franceză, înainte de a ne îndemna să ne aşezăm.

— Suntem atât de recunoscători să te avem ca ghid,

spune tata.

— Da, zice Pauline încet, ar trebui să fie… interesant. Îşi netezeşte bluza, ca şi cum îndepărtează firimituri de pe ea.

— Spune-mi, zice mama, crezi în fantome?

Atitudinea lui Pauline devine rigidă.

— *Nu,* nu cred, spune ea, pronunţând cuvintele iute şi crispat, ca atunci când vrei să ascunzi ceva ce nu-ţi doreşti să dezvălui. Îmi pare rău. M-am purtat urât. Vă explic: eu sunt un emisar, mă aflu aici în numele Ministerului Francez al Culturii. Aceasta nu este o misiune *obişnuită* pentru mine, dar sunt pariziancă. Am locuit aici mereu. Am să vă conduc oriunde doriţi să mergeţi. Vă voi ajuta aşa cum pot. Dar nu vă pot spune că şi cred.

— E în ordine, zice tata. Pe mine mă interesează istoria. Soţia mea e cea care crede.

Pauline se uită la mine.

— Şi tu, Cassidy? mă întreabă ea. *Tu* crezi?

Jacob ridică o sprânceană în direcţia mea.

— Da, chiar aşa, spune-le, zice el. Care e părerea ta despre fantome?

Zâmbesc şi dau din cap către Pauline.

— E greu să crezi în fantome până nu vezi una, iar atunci când se întâmplă asta e greu să *nu* mai crezi.

Un surâs slab apare chiar între sprâncenele perfecte ale Paulinei.

— Poate.

Chelnerul se întoarce cu trei dintre cele mai mici ceşti pe care le-am văzut vreodată (serios, par a fi din setul de petrecere cu ceai pe care îl aveam la vârsta de cinci ani) pline cu cafea neagră.

— Şi pentru domnişoara, spune el, întinzându-mi o cană cu ciocolată fierbinte presărată cu cacao.

Mai aşază pe masă un coş cu produse de patiserie. Recunosc forma de semilună a croasantului, dar spirala şi dreptunghiul nu le ştiu. Apuc dreptunghiul şi muşc, descoperind că miezul e *umplut cu ciocolată.*

Parisul a crescut în ochii mei.

— *Pain au chocolat,* explică mama în timp ce muşc din

nou. Simt cum papilele gustative mi se dilată din cauza cănii de cacao fierbinte care este bogată şi densă şi a plăcintelor. Acasă nu am voie să mănânc nici măcar cereale cu zahăr.

Jacob oftează.

— Îmi lipseşte zahărul.

Mie şi mai mult. Firimituri de unt plutesc pe masă când iau o altă înghiţitură.

Privirea lui Pauline se îndreaptă spre intrarea de la salon şi chipul i se luminează.

— Ah, a ajuns echipa tehnică. Anton! spune ea, ridicându-se în picioare. Annette!

Se dovedeşte că sunt fraţi. Au acelaşi păr castaniu, bărbii ascuţite şi ochi albaştri-cenuşiu. Altfel, arată ca nişte umbre în momente diferite ale zilei – Anton e înalt şi extrem de slab, în timp ce Annette e scundă şi îndesată.

Pauline îi sărută pe amândoi, o dată pe fiecare obraz, apoi se întoarce spre părinţii mei.

— Dacă sunteţi gata, putem pleca. Începem cu Catacombele.

— Da, spune mama, scuturându-şi zahărul din poală. Fantomele Parisului aşteaptă.

— Ce este o catacombă? întreb eu în timp ce ieşim.

— Un fel de cimitir, zice tata.

— Ca Greyfriars? întreb, gândindu-mă la cimitirul de pe deal adăpostit de centrul Edinburgh-ului.

— Nu chiar, spune el. Este…

— Nu-i strica surpriza, zice mama, ceea ce mă nelinişteşte cumplit. Ceea ce consideră mama a fi o surpriză a fost mereu altceva decât *La mulţi ani* şi mai curând *Ia uite la obiectul cam sinistru pe care l-am găsit în curte.* Aşteaptă, Cass, zice ea. Catacombele Parisului sunt printre cele mai faimoase locuri din lume.

— Cel puţin nu a spus că-s printre cele mai *bântuite,* cugetă Jacob, exact înainte ca mama să adauge:

— Şi *cu certitudine,* printre cele mai bântuite.

Jacob oftează.

— Bineînţeles.

Traversăm întregul oraş cu metroul şi ne oprim la staţia Denfert-Rochereau.

Afară observ o pancartă pe un zid de piatră pe care scrie *14e:* numărul cartierului în care ne aflăm. În timp ce înaintăm, mă zgâiesc după un cimitir, dar tot ceea ce văd sunt clădiri obişnuite. Totuşi, ştiu că ne apropiem, fiindcă simt că *pac-pac-pac*-ul fantomelor devine mai puternic cu fiecare pas.

Vălul flutură în jurul meu, iar ritmul trece de la piept la picioare, ca o tobă ce bate de-a lungul străzii. Locurile bântuite nu doar mă cheamă. Mă atrag ca peştele la undiţă. Nu e niciun cârlig, ci doar un fir, subţire ca un fuior, dar tare ca o sârmă ce mă leagă de lumea cealaltă.

Părinţii mei, Pauline şi echipa tehnică se opresc brusc în faţa unei căsuţe verzi. Este simplă şi banală, seamănă mai mult cu un chioşc de ziare decât cu un loc al morţii. De fapt, în ea încap doar unu sau două sicrie. La început credeam că suntem în locul greşit, dar apoi zăresc placa de alamă, bătută în cuie de lemnul vopsit.

ENTRÉE DES CATACOMBES.

— Hm, spun eu, am crezut că aceste catacombe sunt… mai mari.

— Oh, dar sunt, zice tata, scoţând unul din ghidurile lui de călătorie. Îmi arată o hartă a Parisului şi apoi dă pagina. O foiţă subţire de hârtie acoperă harta, iar suprafaţa sa transparentă este traversată de linii roşii.

Încet, îmi dau seama la ce mă uit. De asemenea, înţeleg de ce m-am simţit atât de ciudat pe măsură ce mă apropiam.

Catacombele nu se află în această căsuţă verde.

Sunt sub noi. Dacă e să mă iau după harta tatei, sunt dedesubtul *multor* persoane. Catacombele sunt un labirint de tuneluri ce se încolăcesc în subteranele oraşului.

Ne apropiem de uşă, dar un anunţ ne informează că aceste Catacombe sunt închise.

— O, păcat, spune Jacob. Va trebui să ne întoarcem altădată… Tărăgănează vorbele în vreme ce un agent de

pază apare, descuie intrarea căsuţei verzi şi ne pofteşte înăuntru.

În interior sunt mai multe turnichete, ca la intrarea la un *montagne russe.*

Trecem printre ele şi ne pomenim în vârful unei scări în spirală destul de lată ca să treacă o persoană pe rând. Se întinde la nesfârşit. Tunelurile subterane par să respire, emanând un miros de aer stătut combinat cu un val de mânie, teamă şi pierdere veşnică.

— Nu, zice Jacob, scuturând din cap.

E un loc rău şi amândoi o simţim.

Ezit în timp ce Vălul mă înfăşoară mai tare trăgându-mă în jos, iar o parte a corpului meu îmi spune să rămân pe loc sau, şi mai bine, să o iau la goană.

Mama se uită înapoi peste umăr.

— Cass? Eşti bine?

— Spune-le că doar ţi-e frică, zice Jacob.

Dar *nu mi-e,* gândesc eu. *Mi-e* teamă, dar e o diferenţă între a-ţi fi teamă să faci ceva şi a-ţi fi prea teamă să o faci. *Plus* că, gândesc eu strângând aparatul foto în mâini, *am o misiune.* Şi nu mă refer la vânătoarea de fantome. Părinţii mei mi-au cerut ajutorul. Nu vreau să-i dezamăgesc.

Astfel că îmi fac curaj şi merg înainte.

— Totul în acest loc este îngrozitor, spune Jacob pe când coborâm în adânc, tot mai în adânc, în tunelurile subterane ale Parisului.

CAPITOLUL CINCI

Obişnuiam să am acest coşmar.

Eram captivă într-o cameră, adânc îngropată sub pământ. Camera era făcută din sticlă, astfel că puteam vedea noroiul de pe fiecare parte presând zidurile.

Visul era mereu la fel. La început mă plictiseam, după aceea mă nelinişteam, iar la sfârşit mă înspăimântam. Uneori, mă izbeam de ziduri, alteori rămâneam perfect nemişcată, dar de fiecare dată, orice aş fi făcut, sticla se crăpa.

Crăpătura se tot lărgea în partea de sus a zidurilor şi pe tavan, până când bucăţi de noroi pătrundeau înăuntru şi apoi, exact când tavanul se prăbuşea, mă trezeam.

Nu m-am mai gândit la acest vis de ani de zile.

Dar mă gândesc la el acum.

Scara în spirală e strâmtă, aşa că nu putem vedea decât un singur ungher o dată, iar treptele continuă mereu şi mereu.

— Cât de adânci sunt Catacombele? întreb eu, străduindu-mă să-mi ascund teama din voce.

— Cam cinci etaje, spune tata, şi încerc să nu mă gândesc că Hotel Valeur are numai patru etaje.

— De ce să faci un cimitir sub pământ?

— Catacombele nu au fost folosite mereu drept cimitir, îmi explică tata. Înainte de a deveni un osuar, tunelurile erau numai nişte cariere de piatră, care se întindeau sub oraşul care se dezvolta.

— Ce este un osuar? întreb eu.

— E un loc în care sunt depozitate oasele morţilor.

Schimb o privire cu Jacob.

— Ce se întâmpla cu restul din ei?

Mama chicoteşte. Nu mă simt prea la largul meu.

— Corpurile din Catacombe au fost transferate aici din alte morminte, explică Pauline.

Transferate.

Adică *dezgropate.*

— Oh, nu-mi plac deloc toate astea, spune Jacob. Nu-mi plac *deloc.*

— Astăzi, zice tata, Catacombele adăpostesc mai mult de şase milioane de corpuri.

Aproape mă împiedic pe trepte. Cred că nu l-am auzit bine.

— Asta înseamnă de trei ori mai mult decât populaţia *vie* a Parisului, adaugă mama veselă.

Mi se face greaţă. Jacob se uită urât la mine, ca şi cum ar spune: *E numai vina ta.*

Ajungem, în sfârşit, la capătul scărilor, iar Vălul freamătă în jurul meu ca o maree, trăgându-mă de membre. Mă dau înapoi, încercând să nu cad în timp ce Jacob vine mai aproape.

— Nu *trecem* aici, zice el pe un ton rece. Mă auzi, Cass? *Nu trecem. Aici.*

Nu e nevoie să mi-o spună.

Nu am nicio dorinţă să descopăr ce se află de partea cealaltă a acestui anume Văl.

Mai ales când văd şi simt ce ne aşteaptă.

Speram să fie un spaţiu amplu, ca una din acele peşteri uriaşe cu… stalactite – stalagmite. Nu-mi pot aminti care e diferenţa. În schimb, e doar un tunel.

Solul e format dintr-un amestec de piatră dură şi noroi bătătorit, iar zidurile par să fi fost săpate manual. Din loc în loc, apa picură din tavanul jos. Au fost amplasate lumini electrice care formează cercuri galben-pal printre umbre.

— Ah, ce plăcut e, zice mama.

Înghit cu greu în timp ce înaintăm. *Singura cale de salvare e să traversez dincolo,* îmi spun.

— Sau înapoi sus, pe trepte, zice Jacob.

Hai, gândesc eu. *Unde ţi-e spiritul de aventură?*

— Cred că l-am lăsat pe stradă, mormăie el.

Mama şi tata merg în faţă, povestind în faţa aparatelor de filmat. Îi arunc o privire lui Pauline care e atentă unde păşeşte, grijulie să evite băltoacele de apă sau peticele de noroi dintre pietre.

Mă aplec spre ea şi şoptesc.

— Mă aşteptam la mai multe oase.

— N-am ajuns încă la morminte, îmi explică ea, şi vocea îi răsună în tavanul jos. Acestea sunt doar galeriile. Amintiri ale zilelor când tunelurile aveau un rol mai puţin sinistru.

Tunelul coteşte şi se răsuceşte, uneori fiind destul de larg pentru două persoane, dar alteori e atât de îngust încât trebuie să înaintăm în şir, unul după altul. Vălul mă apasă pe umăr ca o mână, îndemnându-mă să merg mai departe.

— Ştii care e singurul lucru mai rău decât un loc bântuit? întreabă Jacob.

Care?

— Unul pe care nu-l poţi părăsi cu uşurinţă.

Nu ştii că e bântuit, gândesc eu pe un ton absolut neconvingător.

— Cum să *nu* fie? ripostează el. L-ai uitat pe George Mackenzie? George Mackenzie era una dintre fantomele cimitirului din Scoţia. Nu a început să bântuie cimitirul decât atunci când nişte vandali i-au profanat oasele.

Acela chiar a fost *un bărbat adevărat.* Dar poate că poveştile nu sunt reale. Poate că deja era neliniştit.

— Şi poate că toate fantomele de aici sunt prietenoase, zice Jacob, doar se distrează de minune.

Mama scoate la vedere o cutie mică, cu suprafaţa acoperită de luminiţe. Este un instrument FEM – un aparat menit să detecteze nereguli în energia electromagnetică. Altfel spus, *fantome.* Îl aprinde, dar aparatul înregistrează doar o forţă statică, înfundată, în timp ce ea îl plimbă de-a lungul zidului.

Ajungem la capătul galeriei şi tunelul se deschide într-o încăpere în care zidurile sunt mărginite de vitrine de sticlă ca într-un muzeu. Vitrinele conţin texte şi fotografii ce cuprind informaţii despre înfiinţarea Catacombelor.

Însă pe mine mă interesează uşa din capătul celălalt.

Un baldachin de piatră se apleacă deasupra ei, cuvintele franţuzeşti fiind săpate cu majuscule.

ARRÈTE! C’EST ICI L’EMPIRE DE LA MORT

— *Opreşte-te!* recită tata, vocea lui lovindu-se de zidurile înguste de piatră. *Acesta este Imperiul Morţii.*

— Nu e de rău augur, mormăie Jacob. Nu e deloc de rău augur.

— În anii 1700, continuă tata, adresându-se aparatului de filmat al lui Annette, Parisul s-a confruntat cu o problemă. Numărul morţilor era mai mare decât cel al oamenilor vii, iar aceştia din urmă nu aveau unde să-i ducă. Cimitirele erau pline ochi, uneori dădeau cu totul pe dinafară, şi ceva trebuia făcut. Astfel a început transformarea Catacombelor.

— A durat doi ani, spune mama, să mute corpurile celor morţi. Imaginaţi-vă, o procesiune nocturnă de căruţe pline cu cadavre, zăngănind pe stradă, în timp ce şase milioane de morţi erau transportaţi la locurile lor de odihnă în tunelurile subterane ale Parisului.

E atât de ciudat să-mi privesc părinţii. Felul în care ei se transformă dinaintea aparatelor de filmat. Nu devin alţi *oameni,* ci sunt mai inteligenţi, mai vocali, mai pitoreşti. Acelaşi cântec cu volumul dat la maximum. Tata, imaginea unui cărturar. Mama, imaginea unei visătoare. Împreună, „Inspiritiştii", sunt impresionanţi. Le fac o poză când sunt filmaţi, chiar în timp ce tata continuă să vorbească.

— Decenii la rând, spune el, oasele morţilor au acoperit solul acestor tuneluri, resturile fiind adunate la grămadă în acest mormânt uriaş. Când un inginer, pe nume Louis-Étienne Héricart, a hotărât să transforme mormântul într-o atracţie turistică, abia atunci a început adevărata schimbare şi a apărut Imperiul Morţilor.

Mama gesticulează ca un actor care trage cortina.

— Intrăm?

— Cred că am să aştept aici, spune Jacob, devenind brusc fascinat de vitrine.

Cum vrei, gândesc eu.

Urmez echipa tehnică fără să mă uit înapoi. Deşi nu pot *să aud* paşii lui Jacob, ştiu că e aici, pe urmele mele, lipit ca o umbră pe când păşim în lumea oaselor.

CAPITOLUL ŞASE

Oasele sunt *pretutindeni.*

Ele mărginesc zidurile din noroi, o mare de schelete ce se înalţă aproape de tavan. Formează structuri, modele unduitoare – un val de cranii ce se desfăşoară pe fundalul de femururi, decoraţiunile morbide fiind aşezate unele peste altele, la mare înălţime. Orbite goale se holbează la mine, maxilarele sunt căscate. Unele dintre oase sunt rupte, sfărâmate, altele arată neobişnuit de noi. Dacă te zgâieşti destul de tare, obiectele dispar, şi tot ce vezi este o structură de culori cenuşii neclare, care ar putea reprezenta pietre, şi nu oase.

Umbrele noastre flutură pe ziduri, iar eu fac fotografii întruna, ştiind că aparatul va înregistra numai ce e aici, va arăta numai ce e real. Dar acum realitatea e îndeajuns de stranie. Stranie, înfricoşătoare şi aproape frumoasă.

— Şi oribilă, spune Jacob. Nu uita, oribilă.

Dăm colţul şi, ca la un semn, aparatul FEM din mâna mamei izbucneşte, trecând de la o stare pasivă la un scheunat ascuţit care răsună prin tuneluri ca un ţipăt.

Mama tresare şi închide repede aparatul.

— Ei bine, zice ea, vocea tremurându-i puţin, cred că este o dovadă clară.

Mă cutremur neliniştită.

Până şi Pauline e agitată.

— Ia te uită, oare ce ar putea să o agite? cugetă Jacob. E oare faptul că suntem la cinci etaje în subteran? Sau că acest tunel e de mărimea unui sicriu? Sau poate faptul că suntem înconjuraţi de *şase milioane de corpuri?*

Şase milioane – e un număr atât de uriaş încât nu pare real.

Două sute şaptezeci – e un număr mai potrivit. Tot e mult, dar măcar se poate număra. Două sute şaptezeci e numărul de oase cu care ne naştem. Unele dintre ele se contopesc pe măsură ce creştem, astfel că atunci când suntem adulţi avem două sute şase (mulţumesc orelor de

ştiinţe).

Prin urmare, dacă aceste Catacombe adăpostesc şase milioane de corpuri, câte oase sunt?

Şase milioane înmulţite cu două sute şase e enorm. Sunt prea multe ca să le fac o fotografie. Dar imaginaţi-vă că sunt destul de multe oase ca să formeze o movilă de un metru jumătate în fiecare tunel aflat dedesubtul Parisului. Un Imperiu al Morţilor la fel de întins ca oraşul, corpuri neînsemnate şi neştiute.

Jacob începe să cânte şi îmi ia treizeci de secunde ca să-mi dau seama ce fredonează.

„... osul de la labă e legat de osul de la picior, osul de la picior e legat de osul de la genunchi...”

— Glumeşti? şoptesc eu.

El îşi aruncă braţele în aer.

— Încercam să privesc totul cu umor.

Drumul se încolăceşte prin tuneluri, porţile de fier închise transformând labirintul într-o potecă sigură. Mă întreb cât de uşor e să te rătăceşti fără aceste porţi.

— Vedeţi linia aceea deasupra noastră? întreabă tata, adresându-se atât aparatului de filmat, cât şi nouă.

Mă holbez şi văd un semn gros, negru, vopsit pe tavan.

— Înainte să se instaleze lumini electrice şi porţi, acesta era singurul reper pentru oamenii care intrau în tuneluri, ca să nu se rătăcească.

Încerc să mă imaginez venind aici înainte de descoperirea electricităţii, având numai felinare sau lumânări. Mă cutremur. Singurul lucru care ar face ca acest loc să fie şi mai sinistru este să te afli aici pe întuneric.

Mama se întoarce către aparatul de filmat.

— De-a lungul anilor, spune ea, mai mulţi călători s-au aventurat în aceste tuneluri ca să caute adăpost sau, pur şi simplu, să exploreze, însă ei doar s-au rătăcit printre multele încăperi. Mulţi n-au mai ieşit niciodată. Cel puţin, nu în viaţă.

Vălul mă apasă greu pe umeri, îndemnându-mă să trec dincolo, dar reuşesc să-i rezist. Mă simt ca în camera de sticlă din visul meu, presată din toate direcţiile. Însă nu

cedez.

Este evident că Jacob devine mai puternic.

Poate că şi eu la fel.

— Veniţi aici, strigă tata cu o voce răsunătoare. *Aici, aici, aici…*

Zidul de oase este întrerupt ici-colo de plăci de piatră, pe suprafeţele cărora sunt cioplite citate despre viaţă şi moarte. Tata se opreşte dinaintea uneia, iar eu şi Pauline rămânem în urmă, pentru ca umbrele noastre să nu intre în cadru.

Privesc într-o parte şi aproape că tresar înspăimântată când un craniu se holbează la mine, cu orbitele lui goale, aflându-se chiar în dreptul ochilor mei. Înainte să raţionez, întind mâna să ating osul albit de vreme şi…

Imediat, Vălul prinde viaţă, ridicându-se la nivelul degetelor mele. Pe când se întâmplă asta, aud zgomotul înfundat al vocilor de dincolo: triste, însingurate şi pierdute. Cineva strigă, iar eu pot *aproape* să aud cuvintele. Mă aplec mai mult.

— *E cineva*? strigă o voce din umbră, părând speriată.

Mă uit în jur, dar nimeni nu dă semn că aude. Părinţii mei se îndepărtează şi Pauline priveşte drept înainte.

— *Cassidy,* sâsâie Jacob. Nu.

Mâna mi se lasă în jos, dar încă pot simţi Vălul alunecând ca mătasea printre degetele mele.

…S’il vous plaît… se aude o altă voce dintre umbre, de data aceasta vorbind franţuzeşte, cuvintele auzindu-se slab, ascuţit şi neclar.

…Nu vine nimeni… murmură o a treia voce.

Apoi se aude a patra voce:

— AJUTOR!

Strigătul e aşa de brusc şi de puternic încât mă prăbuşesc. Călcâiul mi se agaţă de o piatră de pe sol. Nesigură, mă împiedic. Încerc să mă prind ca să mă redresez, dar de data aceasta, când mâna mea atinge zidul, îl şi pătrunde de parcă ar fi făcut dintr-o ţesătură şi nu din oase.

Nu, nu, nu, gândesc eu, în timp ce Vălul se desface

printre degetele mele, iar eu mă prăbuşesc în adânc…

★★★

O cădere bruscă.

Un fior de frig.

Gustul râului în gâtul meu.

După care mă pomenesc în patru labe pe solul tare de piatră. Palmele mă dor şi aparatul foto se leagănă de panglica din jurul gâtului.

Tunelul e întunecat, iar eu clipesc repede din ochi ca să-mi adaptez vederea. Singura lumină pe care o zăresc provine din pieptul meu. Panglica albăstruie luceşte puternic, însă doar la nivelul cămăşii mele. Nu prea arată ca o lanternă umană. Mai curând e un licurici uman.

Mă ridic în picioare, scoţând oglinda din buzunarul de la spate.

— Jacob? şoptesc eu, dar nu-mi răspunde nimeni.

Pe când vederea mi se adaptează, îmi dau seama că mai există o lumină, slabă şi roşie, ce vine de după colţ. Îmi aminteşte de lumina pe care o folosesc în camera obscură de acasă când developez fotografiile.

Pornesc înspre ea şi apoi aud un zgomot slab, de paşi târşâiţi prin noroi, iar lumina roşie se stinge în depărtare.

— E cineva aici? strig, mergând mai repede. Dar când ajung la cotitură, lumina purpurie a dispărut, înlocuită fiind de un felinar vechi, aflat pe sol. Lumina roşiatică a felinarului pâlpâie şi proiectează umbre pe craniile dimprejur, aşa că mi se pare că toate rânjesc. Încruntate. Şocate.

Îmi dau seama de câtă linişte e în tunel, de cât de pustiu este.

Am auzit fantomele, nu-i aşa? Unde sunt acum?

Ceva se mişcă în spatele meu în întuneric. Pot să-l simt. Mâna mi se încleştează pe pandantiv şi îmi fac curaj să mă întorc, când aud o voce:

— Cassidy.

E Jacob. Răsuflu uşurată şi mă întorc, însă chipul lui e aspru, mânios.

— Am crezut că am căzut de acord să nu faci asta, spune

el stând cu braţele încrucişate.

— Nu am vrut, zic eu. Jur.

— Nu contează, spune el, hai să mergem, până când ceva… O pietricică se rostogoleşte pe solul de piatră în spatele nostru.

— Ai auzit? întreb.

— Poate că oasele se reaşază, spune el, sau e vântul.

Însă nu bate niciun vânt aici jos şi amândoi ştim că nu au fost oasele. După câteva clipe, se aud paşi care scârţâie. Mai e cineva aici.

Pornesc înainte, dar Jacob mă apucă de mână.

— Nu avem o hartă, mă avertizează el.

Are dreptate. Spaţiul e spaţiu. Un pas făcut în Văl e un pas făcut dincolo. Dacă ne îndepărtăm prea mult de părinţii mei şi de echipa tehnică, m-aş putea pomeni că m-am pierdut şi în lumea reală. Captivă în acest labirint.

Atunci, o voce veselă şi tânără se aude în depărtare, strigând în franceză.

— *Un… deux… trois…*

— Nu, zice Jacob. Deja mă trage înapoi căutând cortina.

— Aşteaptă, spun eu, încercând să mă eliberez în timp ce vocea strigă din nou. Însă Jacob mă strânge şi mai tare.

— Ascultă, zice el, te înţeleg. Nu te poţi stăpâni. E în firea ta. Scopul tău sau cum îi zice. Trebuie să cauţi sub pat. Să deschizi dulapul. Să tragi cu ochiul dincolo de perdea. Dar gândeşte logic, Cass. Ne aflăm la cincisprezece metri sub pământ, înconjuraţi de oase, cu un singur felinar care luminează. Invoc în mod oficial regula douăzeci şi unu a prieteniei, iar noi plecăm de aici imediat!

Are dreptate. Oftez şi aprob dând uşor din cap.

— Bine! Să mergem.

Jacob respiră uşurat şi ia cortina în mână. Vălul freamătă şi se desface, iar eu îl urmez prin el. În ultima clipă însă, înainte ca Vălul să dispară, privesc în urmă în tunel şi văd o umbră cu margini roşiatice, mişcându-se de-a lungul zidului.

Însă atunci Vălul dispare, iar eu mă prăbuşesc în timp ce apa îngheţată îmi pătrunde în plămâni. Pe dată lumea

devine vizibilă, concretă din nou, cu lumini strălucitoare. Aud membrii echipei de filmat adunându-şi aparatele şi pantofii cu toc ai Paulinei pocnind pe pietre şi vocile părinţilor mei apropiindu-se de mine.

Stau în genunchi pe pietrele murdare, dar îmi ridic repede obiectivul aparatului foto la ochi. Fac o poză – o arcadă de cranii în jurul unei pietre de mormânt – cu o clipă înainte ca mama să apară de după colţ.

— Cassidy, spune ea exasperată. Am găsit-o! strigă ea peste umăr.

Reuşesc să zâmbesc slab.

— Făceam nişte fotografii, zic eu, cu vocea încă tremurând, cu mâinile şi genunchii plini de noroi. Pentru emisiune.

— A fost cât pe ce, Cass! spune Jacob. Se sprijină prost dispus de zid. Imediat ce se atinge de oase, sare la o parte, cutremurându-se de dezgust.

Mama mă cercetează puţin, apoi aprobă:

— Îţi admir devotamentul, fată dragă, spune ea mângâindu-mă pe păr, dar data viitoare rămâi acolo unde te putem vedea, bine?

— O să încerc, zic eu în timp ce ea mă sărută pe cap şi mă ridică în picioare.

O urmez prin tunel, dar nu mă pot stăpâni să nu mă uit înapoi, în întuneric, aşteptându-mă oarecum ca lumina roşie să pâlpâie pe zid. Nu zăresc decât întuneric, umbre care cad peste oase.

PARTEA A DOUA
PUS PE RELE

CAPITOLUL ŞAPTE

Aţi simţit vreodată că sunteţi urmăriţi?

Acea senzaţie de înţepătură în ceafă care vă spune că cineva vă priveşte?

Nu pot scăpa de această senzaţie când ajungem în capul scărilor, ieşind din tuneluri, pe străzile Parisului. În timp ce înaintăm, mă tot uit în urmă peste umăr, având certitudinea că o să văd pe cineva sau ceva şi, de câte ori mă uit, impresia e că tocmai l-am ratat. Ochii îmi joacă feste, iar fiecare umbră pare că se mişcă. Fiecare rază a soarelui care apune capătă o formă.

Încerc să-mi spun că nu e nimic. Numai efectele fricii ce se agaţă de mine ca nişte pânze de păianjen.

E ora prânzului şi ocupăm o masă la o cafenea pe stradă. Cu toţii ne bucurăm de aerul curat. Mama şi tata discută despre următorul loc de filmare – Jardin du Luxembourg –, iar eu comand ceva care se cheamă *croque monsieur* şi se dovedeşte a fi brânză la grătar cu şuncă. Mănânc, iar sandviciul cald îmi împrăştie şi ultimele temeri legate de Catacombe. Atenţia continuă însă să-mi fie atrasă de trotuar, amintindu-mi de oraşul morţilor din adâncuri. Mă întreb câţi oameni traversează aceste străzi şi nu-şi dau seama că, de fapt, calcă pe oase.

— Sinistru, nu? strigă Jacob peste umărul meu.

Stă în soare. Studiază o piatră de lângă bordura străzii, pregătit să dea cu piciorul în ea.

Brusc, mă cuprinde un tremur.

E ca şi cum cineva ar fi pus o mână rece pe ceafa mea. Mă stăpânesc cu greu să nu ţip de uimire. Respir, şuierând printre dinţi.

Mama îmi aruncă o privire, dar înainte ca ea să întrebe ce e în neregulă, se aude un trosnet deasupra noastră. Marginea copertinei de la cafenea se rupe.

— Cassidy, ai grijă! strigă Jacob.

Unul dintre cârligele de metal ale copertinei alunecă şi cade aproape de masa noastră, zdrobind urciorul cu apă

aflat chiar în faţa scaunului meu.

Mă retrag la timp, evitând bucăţile de sticlă şi apa împroşcată în toate direcţiile.

Mama şi tata gâfâie, Pauline sare în picioare, apucându-şi uimită bluza cu o mână. Anton şi Annette clatină din cap şi examinează copertina ruptă, vorbind neîntrerupt în franceză.

Un chelner se repede să îndepărteze resturile dezastrului, cerându-şi întruna scuze. Ne mută la o altă masă şi toată lumea încearcă să uite ciudatul incident.

Mama se tot agită în legătură cu mine, verificând dacă nu am tăieturi. O asigur că sunt bine, chiar dacă mă simt puţin ameţită. Privesc din nou către fosta noastră masă. Ar fi putut să nu fie nimic. Un şurub desprins din copertină. O bucată veche de pânză. Ghinion. Dar ce a fost cu acea suflare rece pe care am simţit-o chiar înainte să se rupă copertina? Ce a fost? Un avertisment?

— Crezi că acum devii şi medium? întreabă Jacob.

Deşi sunt aproape sigură că aceasta nu face parte din rolul mijlocitorului, îi trimit Larei un mesaj pe sub masă.

Eu: Salut.
Eu: Oamenii ca noi au şi alte puteri?

Câteva clipe mai târziu, Lara îmi răspunde.

Lara: Unii sunt intuitivi. Cu cât petrec mai mult timp în spaţiul intermediar, cu atât mai puternice devin simţurile lor spectrale.
Lara: De ce mă întrebi?

Ezit înainte de a-i răspunde.

Eu: Eram doar curioasă: ☺
Lara: 😐

Jacob se uită peste umărul meu.

— Ha! spune el. Arată exact ca ea.

Trebuie să le recunosc meritele francezilor: chiar adoră deserturile.

În timp ce ne îndreptăm către următorul loc, trecem pe lângă magazine dedicate ciocolatei: patru vitrine cu prăjiturele complicate şi delicate ca nişte sculpturi; nenumărate standuri cu îngheţată; tarabe după tarabe cu prăjiturele ca nişte sandviciuri vesel colorate, ce se numesc *macarons* cu arome de trandafir, caramel, mure şi lavandă.

Mama cumpără o cutie de *macarons* şi îmi oferă una de culoare aurie ca soarele. Încerc să mă concentrez pe prăjitură şi nu pe senzaţia de teamă din stomac, pe pulsul neregulat, pe sentimentul neliniştitor că nu e ceva în regulă.

Când muşc din *macaron,* învelişul de deasupra se sfărâmă înainte de a da peste crema moale şi peste umplutura cu lămâie.

— Ca o profesionistă, spune Pauline. După asta trebuie să încerci *escargot.*

Mama şi tata râd, ceea ce mă agită. Când dau să întreb, mama mă bate pe umăr şi zice:

— Nu vrei să ştii.

Tata se apleacă şi îmi şopteşte la ureche:

— Melci.

Sper sincer că glumeşte.

— Am ajuns, zice mama. Grădinile Luxembourg.

— Tot foloseşti cuvântul ăsta, spune Jacob. Nu cred că înseamnă ce crezi tu că înseamnă.

Are dreptate. Aceste *grădini* arată de parcă au fost proiectate utilizând formule complicate de matematică.

Copaci masivi, cu coroane tăiate în linii paralele, ne conduc ca nişte ziduri uriaşe, verzi către un alt palat imens. Aleile de nisip bătătorit întretaie pajiştile în forme geometrice, laturile lor fiind împodobite cu trandafiri şi presărate cu statui. Iarba este atât de scurtă şi de moale, încât îmi imaginez pe cineva cu o pereche minusculă de foarfeci, în patru labe, tăind fir cu fir.

Mama coteşte la stânga, luând-o pe o alee umbroasă, şi noi o urmăm. Nisipul scârţâie sub picioare pe când

înaintăm, după care mama se opreşte şi se aşază pe o bancă.

— Vreţi să ascultaţi o poveste? spune ea cu o voce caldă, înceată şi care dă fiori.

Ca la un semn, ne apropiem. Mama are această putere asupra oamenilor, a fost întotdeauna felul de povestitor care îşi captivează publicul.

Până şi Pauline e interesată. Mâna i se îndreaptă către guler în timp ce ascultă, aşa cum a mai făcut-o de multe ori azi. *Un tic nervos,* gândesc eu. Deşi e ciudat. La urma urmelor, a spus că nu crede – de ce e aşa de agitată?

Anton a început să filmeze şi, când mama vorbeşte din nou, ea nu se adresează numai nouă, ci şi unui public invizibil.

— Într-o seară frumoasă din 1925, un domn stătea aici, pe o bancă în Jardin du Luxembourg – se opreşte ca să lovească cu palma locul de lângă ea –, bucurându-se de vremea plăcută şi de o carte bună, când un bărbat care purta o haină neagră a apărut şi l-a invitat acasă la el pentru un concert. Domnul a acceptat şi l-a urmat pe bărbatul în negru la apartamentul acestuia, unde a găsit o petrecere în plină desfăşurare şi şi-a petrecut toată noaptea cu muzică şi vin într-o companie aleasă.

Mama ne rânjeşte răutăcios şi se ridică în capul oaselor.

— În primele ore ale dimineţii, domnul a plecat, dar la scurt timp după aceea şi-a dat seama că îşi pierduse bricheta şi s-a întors după ea. Când a ajuns însă, a găsit locul întunecat cu uşile şi ferestrele bătute în cuie. Un vecin i-a spus că un muzician locuise odată acolo, dar că murise cu peste douăzeci de ani în urmă.

Mă cutremur puţin, dar de data asta nu e ceva rău, e fiorul aproape plăcut creat de o poveste bună cu fantome. Nu e senzaţia pe care am avut-o la cafenea.

— Totuşi, până în ziua de azi, îşi termină mama povestea, dacă zăboveşti prin parc după apus, ai putea fi abordat de un bărbat ce poartă o haină neagră, care îţi face aceeaşi invitaţie, întrebarea e: accepţi?

— În sfârşit, spune Jacob. O poveste frumoasă cu

fantome.

Pe când mama se ridică de pe bancă, se simte o adiere rece. *Aceasta* seamănă cu suflarea rece pe care am simţit-o la cafenea. Îmi stăpânesc alt fior atunci când nisipul scârţâie pe aleea din spatele meu. Mă răsucesc zărind ceva – *pe cineva* – cu coada ochiului.

Dar când mă uit spre aleea din faţa mea, nu e nimeni.

— Ai – încep eu, dar Jacob deja plecase mai departe cu restul grupului. Respir neliniştită.

— Cass? mă strigă tata. Vii?

Mă încrunt, apoi alerg să-i prind din urmă.

★★★

— Dacă te mai uiţi mult peste umăr, spune Jacob, o să-ţi suceşti ceafa.

Merge alături de mine.

— Hai, o să mă uit eu pentru tine. Îşi bagă mâinile în buzunare şi se zgâieşte în depărtare. Încă mai crezi că suntem urmăriţi?

— Nu ştiu, zic eu, clătinând din cap. Ceva nu e în... regulă. N-a fost toată ziua.

— Poate că Mercur e retrograd!

Îl privesc.

— Ce vrei să zici cu asta?

— Habar nu am, recunoaşte Jacob întorcându-se, dar am auzit oameni spunând aşa atunci când lucrurile nu merg bine.

Mă încrunt.

— Nu cred că planetele au legătură cu asta.

Jacob dă din umeri şi mergem tăcuţi până la ultima destinaţie a zilei.

Turnul Eiffel e uşor de găsit.

Îl poţi vedea din jumătate de Paris, o suliţă neagră, decorată, ce se profilează pe cer. Văzut de aproape, e uriaş. Se apleacă ameninţător ca o fiară de metal imensă deasupra oraşului.

Parcul de la baza turnului e înţesat de oameni şi toţi sunt întinşi pe iarbă, în soarele după-amiezii, iar atmosfera este foarte plăcută. Totuşi, când părinţii mei încep filmarea, pot

să jur că norii se adună şi o adiere uşoară ciufuleşte părul mamei şi umbreşte chipul tatei.

Această atmosferă îi însoţeşte.

— Turnul Eiffel, spune tata, în timp ce Anton îl filmează. Una dintre cele mai vestite realizări arhitecturale şi o atracţie turistică minunată din întreaga lume. Un simbol al istoriei.

Mama preia discuţia cu o voce plăcută.

— Şi al poveştilor. Priveşte peste umăr la turn înainte de a continua. La începutul secolului douăzeci, un tânăr american s-a îndrăgostit de o franţuzoaică şi, după ce i-a făcut curte, a luat-o sus în turn ca să o ceară de soţie. Dar când a scos inelul, ea a fost atât de uimită încât a sărit înapoi, a alunecat peste margine şi a căzut…

Înghit cu greu, pielea înţepându-mă de nelinişte. Poate că e din cauza întâmplării de la cafenea, însă Turnul Eiffel arată brusc ca o destinaţie unde un accident chiar poate avea loc.

— Sunt zeci de poveşti ca aceasta, spune tata neîncrezător. Poate că sunt numai legende urbane.

— Sau poate că una din ele e adevărată, ripostează mama. Vizitatorii pretind că au văzut o femeie tânără cocoţată pe şinele înnegrite, zâmbind ca o mireasă.

O mişcare uşoară îmi atrage atenţia.

E Pauline. În timp ce mama şi tata povestesc, mâna i se îndreaptă din nou către guler. Când mă uit, ea scoate ceva de sub bluză. Este un lanţ de argint cu un pandantiv ce se leagănă la capătul lui. Inima mi se strânge şi mă gândesc la oglinda din buzunarul de la spate, gata fiind să risipesc orice spirite neliniştite.

Dar atunci pandantivul străluceşte în soare şi văd că nu este o oglindă, ci o bijuterie obişnuită, un disc de argint lustruit şi uzat. În timp ce mă uit, ea îşi freacă degetul de el, buzele mişcându-se ca şi când îşi şopteşte ceva ei însăşi.

— Ce e asta? întreb, iar ea îmi arată talismanul. Majoritatea detaliilor s-au şters, dar pot să văd urma unui ochi.

— Este un vechi simbol, zice ea, menit să îndepărteze

răul.

— Mă gândeam că nu crezi în lucruri din astea.

— Nu cred, răspunde ea iute, fluturând din mână. E numai o superstiţie.

Nu sunt sigură că sunt de acord cu ea.

— Ei bine, spune mama venind către noi, bătând din palme. Urcăm?

Înghit în sec.

— Acolo sus? răspund eu, studiind turnul.

Mărturisire: Nu-mi plac înălţimile. N-aş spune că *mi-e frică* de ele, dar nu am să fiu niciodată fata care stă pe margine, cu braţele larg deschise, ca în acel moment din Harry Potter când Harry zboară pe un hippogriff pentru prima oară (versiunea din film, fireşte).

Însă nici nu vreau să ratez ocazia.

E nevoie de două lifturi şi mai multe rânduri de scări, dar, în cele din urmă, păşim pe cea mai înaltă platformă din Paris. Există un grilaj protector, dar mă trag în spate. Aici, sus, aerul e mai rece şi mă întreb dacă voi putea distinge o schimbare bruscă de temperatură – un avertisment, dacă asta a fost – înainte să se întâmple ceva rău. Turnul Eiffel arată de parcă ar fi ţinut laolaltă de o mulţime de piuliţe şi şuruburi. Ce s-ar întâmpla dacă unul dintre ele ar ceda? Sau dacă o rafală bruscă de vânt m-ar împinge către margine?

Îmi scutur capul ca să-mi limpezesc gândurile. Încep să fiu la fel de paranoică precum Jacob.

— Tu spui paranoic, eu spun practic, ripostează el.

Înainte să protestez, mama mă ia de braţ şi mă trage mai aproape de margine. În timp ce tata îşi pune o mână pe umărul meu, nu îmi mai e teamă. Întregul oraş se întinde sub mine până în depărtare alb, auriu, verde şi ştiu bine că nu există fotografie pe lume care să redea această privelişte.

Preţ de o clipă, uit de fantomele care bântuie acest turn, aşa după cum se presupune. O clipă, *aproape* că uit de sentimentul acela straniu, că sunt urmărită.

Pentru o clipă, Parisul e magic.

— Aşteaptă numai puţin, spune Jacob vesel. Sunt sigur că

se va întâmpla ceva rău.

CAPITOLUL OPT

Echipa tehnică oferă mamei şi tatei materialul filmat ca să-l revizuiască, iar Pauline ne sărută pe fiecare pe obraz de câte două ori şi dispare în lumina după-amiezii târzii. Mama şi tata decid că ar trebui să facem un picnic în camera de hotel. Ne oprim la un magazin şi cumpărăm pâine, brânză, cârnaţi şi fructe. Mama fredonează, legănând sacoşele. Tata duce o baghetă sub braţ şi eu le fac o poză, zâmbind în sinea mea.

Când ajungem la hotel, pare că am traversat tot oraşul. Urcăm în cameră mergând obosiţi şi eu intru ultima.

— Cass, vezi de uşă, spune mama, braţele fiindu-i pline cu sacoşele cu mâncare.

Trântesc uşa, închizând-o cu piciorul şi scot panglica aparatului foto de după gât, retrăgându-mă în dormitorul cel mic. Jacob şi cu mine ne prăbuşim pe pat.

Ce zi ciudată, gândesc eu.

— Mai ciudată decât de obicei, recunoaşte Jacob.

Mă rostogolesc gemând şi, tocmai când mă întind să iau o revistă de benzi desenate din sacul meu, vocea mamei răsună prin apartament.

— *Cassidy!*

Jacob se ridică în capul oaselor.

— Nu-i a bună!

Mama are mai multe tonuri. Are tonul *Sunt mândră de tine.* Tonul *Ai întârziat la cină.* Tonul *Trebuie să-ţi vorbesc despre această decizie pe care tata şi cu mine am luat-o, ce ne va schimba vieţile.* Şi tonul *Eşti într-un mare necaz.*

Acesta e tonul de acum.

Mă îndrept spre camera principală şi o găsesc stând în picioare, cu braţele încrucişate, lângă uşa camerei de hotel. E deschisă.

— Ce ţi-am cerut să faci? se răsteşte ea, iar eu mă uit nedumerită de la ea la uşă.

— Am închis-o! zic eu, privindu-l pe Jacob care doar dă din umeri.

— Nu te uita la mine, spune el. N-am deschis-o *eu.*

Nu înţeleg care e problema până când îl aud pe tata pe coridor strigând *Pis, pis, pis* şi zdrăngănind castronul cu mâncare al lui Grim.

Oh, oh!

— A *ieşit*? strig eu.

Iată care e situaţia: Grim nu e o pisică obişnuită. Nu vânează şi nu e deloc rapid. Acasă nu se mişcă aproape deloc. Prin urmare, chiar dacă *am lăsat* uşa deschisă, ceea ce *ştiu* că nu am făcut, nu exista posibilitatea ca el să iasă.

Şi totuşi nu e aici.

Nu e nici pe coridor.

Ne despărţim. Tata o ia pe scări către etajul trei, mama se îndreaptă către holul de la intrare, iar eu cu Jacob cercetăm spaţiul dintre cele două.

Cum de a ieşit? *De ce* a ieşit? Lui Grim niciodată nu i-a păsat prea mult de lumea din afară. De câteva ori, când a hoinărit dincolo de veranda noastră, n-a ajuns mai departe de cea mai apropiată zonă însorită, unde s-a trântit pe spate ca să tragă un pui de somn.

— Grim? strig eu încet.

— Grim! mă imită Jacob.

Mi se pune un nod în gât. Unde e?

Ne uităm după ghivecele cu plante şi pe sub mese, dar nici la etajul doi, nici la primul etaj nu e vreo urmă de pisică. Niciun semn şi atunci când ajungem în holul de la intrare, unde mama vorbeşte cu portarul, eu mă hotărăsc să verific în salonul în care am luat micul dejun. Nu e deschis peste noapte, dar una dintre uşile de sticlă are o crăpătură. Un spaţiu destul de mare pentru o pisică.

Mă strecor înăuntru cu Jacob pe urmele mele. Pipăi peretele ca să găsesc întrerupătorul, dar nu găsesc niciunul. Deşi draperiile au fost trase, strălucirea de pe Rue de Rivoli se strecoară înăuntru, oferindu-mi destulă lumină ca să văd în jur.

— Grim? îl strig eu încet, încercând să nu-mi tremure vocea pe când mă târăsc printre mese.

Atunci, între doi paşi, îmi ţin răsuflarea. E ca şi cum am dat de o zonă rece. Un fior mă străbate brusc.

— Jacob!

Ding... ding... ding

Jacob şi cu mine ne uităm în sus. Un candelabru atârnă deasupra noastră, cristalele clincănind uşor în timp ce se leagănă.

Privirea mea spune, *Tu ai făcut-o?*

A lui zice, *Ai înnebunit*?

Frigul creşte şi, în timp ce privesc, o faţă de masă începe să alunece în apropiere, trăgând totul după ea. Plonjez spre aceasta, o fracţiune de secundă mai târziu. Farfuriile şi tacâmurile se sparg pe podea şi, o clipă după aceea, o umbră ţâşneşte prin întuneric la stânga mea. E ca o umbră printre umbre, prea întunecată ca să o văd, dar un lucru e cert.

E mai mare decât o pisică.

Înainte să o urmez, Jacob mă strigă:

— L-am găsit!

Mă întorc şi îl văd pe Jacob în patru labe, de cealaltă parte a camerei, uitându-se sub un scaun.

Desigur că acolo e Grim.

Dar când mă apropii, mă sâsâie.

Grim nu sâsâie *niciodată,* dar acum se uită la mine cu ochii verzi, larg deschişi, cu urechile date pe spate şi colţii încleştaţi. Când mă întind după el, o ia la goană pe lângă mine, printre mâinile întinse ale lui Jacob, şi iese afară din salon. Îl urmărim pe hol unde acea foarte nemulţumită recepţioneră care ne-a cazat ieri îl prinde de ceafă.

Se întoarce spre mama:

— Cred, spune ea tăios, că asta vă aparţine.

Mama se încruntă la pisică.

— Îmi pare foarte rău, zice ea, apucându-l pe extrem de nefericitul Grim, şi se uită urât la mine. Nu se va mai întâmpla!

Însă în timp ce o urmez la etaj, nu mă pot gândi decât că sunt sigură că *am închis uşa.*

★★★

Mama şi tata pregătesc picnicul improvizat pe măsuţa joasă de cafea, iar încordarea se risipeşte în timp ce stăm

pe pernele de pe podea, mâncând mere, brânză şi baghetă proaspătă. Pe când părinţii mei discută despre filmările din ziua aceea, mintea mea se întoarce mereu la senzaţia de frig. Am simţit-o la prânz, chiar înainte să cadă copertina, am avut-o din nou pe aleea din grădină şi, iarăşi, jos în salon. De fiecare dată a fost însoţită de sentimentul la fel de puternic că nu eram singură.

Ceva cu siguranţă l-a înspăimântat pe Grim. Face faţă situaţiei încolăcindu-se ca o movilă blănoasă, sforăind uşor la picioarele patului meu.

Ce a văzut el? Ce am văzut eu?

Mă gândesc la umbra din salon. Poate a fost o iluzie optică, luminile oraşului desenând diferite forme…

— Eşti bine, Cass? întreabă mama. Pari cufundată în gânduri.

Reuşesc să zâmbesc.

— Scuze, spun eu. Sunt doar obosită.

Mă ridic de la masă şi iau telefonul.

Am nevoie de a doua opinie.

Îi trimit un mesaj Larei.

Eu: Poţi vorbi? Am nevoie de ajutor!

După zece secunde, sună telefonul.

Mă îndrept către baie şi Jacob mă urmează înăuntru. Are grijă să stea cu spatele la oglindă, în vreme ce închid uşa şi răspund.

— Cassidy Blake, rosteşte o voce englezească afectată. Deja ai necazuri?

Apăs butonul de video chat şi, după o secundă până se încarcă, Lara Chowdhury apare pe ecran. Stă într-un scaun cu spătar înalt, cu o ceaşcă de ceai în echilibru pe un teanc de cărţi, lângă ea.

Ochii i se îndreaptă spre Jacob.

— Văd că încă îl mai ai pe prietenul-fantomă.

Jacob se încruntă:

— Eşti geloasă că nu ai şi tu unul, nu-i aşa?

— Potoliţi-vă, le spun eu, adresându-mă amândurora.

Lara oftează şi îşi sprijină capul de mână. Părul ei negru este strâns într-un coc neglijent în vârful capului. E prima oară când ceva din Lara poate fi socotit *neglijent* şi…

— Asta este o… pijama Harry Potter? întreb eu.

Ea se priveşte pe sine.

— Numai pentru că e albastră cu arămiu?

— Este *chiar* o pijama Harry Potter, nu-i aşa?

Lara se zbârleşte.

— E *confortabilă.* Dacă *se întâmplă* să reproducă cu exactitate casa mea favorită – clatină din cap şi schimbă vorba. Cum e Parisul?

— Bântuit.

— Mie-mi spui, zice ea. Am fost acolo vara trecută şi am fost extrem de ocupată. Unde aţi fost până acum?

— Tuileries, Grădinile Luxembourg, Turnul Eiffel. Şi, oh, Catacombele.

— Ai intrat în *Catacombe?* Lara pare aproape impresionată.

— Da, spun eu. Nu a fost *rău.* Adică, nu mă înţelege greşit, nu a fost plăcut, dar cu atâtea schelete am crezut că va fi mai rău…

Lara dă din umeri.

— Cimitirele sunt de obicei destul de tăcute.

— Ştiu, dar deoarece corpurile au fost deranjate, m-am gândit…

— Oh, lasă-mă, zice Lara, dacă fantomele s-ar enerva de fiecare dată când oasele le sunt deranjate, n-am mai avea loc în spaţiul intermediar.

— Însă Catacombele *sunt* bântuite, spun eu.

— *Bineînţeles* că sunt bântuite, zice Lara. Tot Parisul e bântuit. Însă sunt sigură că aceste Catacombe nu sunt bântuite de *şase milioane de spirite mânioase.* Lara se îndreaptă în scaun. Ei bine? Nu m-ai sunat doar ca să-mi faci o relatare.

— Nu. Îmi muşc buzele. Se întâmplă ceva ciudat.

Îi povestesc despre copertina care s-a rupt la prânz, despre senzaţia că sunt urmărită, despre Grim care a ieşit din cameră şi faţa de masă care s-a mişcat în salon, dar şi

despre umbră. Îi povestesc şi despre valul de frig pe care l-am simţit înainte de aceste întâmplări.

Ochii Larei se îngustează pe măsură ce vorbesc.

— Cassidy, spune ea încet atunci când termin. Se poate să fi atras un *poltergeist.*

Pare neliniştită. Ceea ce mă agită şi pe mine.

— Ce e un poltergeist? întreabă Jacob.

— E un spirit atras de energia spectrală, zice Lara, atenţia ei fiind concentrată asupra mea. Probabil că dormita, asta până când a simţit energia ta, Cassidy. Ochii i se îndreaptă iute spre Jacob. Sau *a lui.* Senzaţia de frig pe care o ai *e* un fel de intuiţie, un avertisment că spirite puternice se află în apropiere.

— Bun, spun eu, cocoţându-mă pe cadă. Un poltergeist e un fel de fantomă, nu?

— O *foarte periculoasă* fantomă, zice Lara. Se hrăneşte cu haosul.

— Cassidy! strigă mama, bătând la uşă. Totul e în regulă?

— Da! strig la rândul meu. Mă spălam pe dinţi. Vorbesc mai încet pe când mă întorc la Lara. Cum poate un poltergeist să creeze probleme în lumea reală? N-ar trebui să fie prins în Văl?

Lara se ciupeşte de nas.

— Poltergeiştii sunt *călători.* Nu stau într-o buclă sau o amintire şi nu sunt legaţi de locul unde au murit. Au scăpat din spaţiul intermediar. Se pot mişca liberi prin el şi chiar pot traversa Vălul în lumea noastră.

— Precum Corbul în Roşu, spun eu, amintindu-mi de femeia fantomatică ce bântuia Edinburgh-ul, furând copii înainte de a-mi fura mie viaţa.

— Da, zice Lara. Şi nu. Nici măcar Corbul nu a putut părăsi spaţiul intermediar până când nu a avut viaţa ta. De aceea a fost nevoită să te atragă înăuntru. Însă poltergeiştii sunt deja pe jumătate în lumea noastră. Astfel că, felicitări, ai reuşit să trezeşti ceva mult mai primejdios.

Stomacul mi se strânge la acest gând. Nu mi-a fost uşor cu Corbul.

— E ca un joc video, spune Jacob, unde fiecare nivel e şi

mai dificil.

Lara se încruntă.

— E un mod foarte simplist de a descrie situaţia. Dar presupun că aşa e.

— Bun, zic eu, mintea fiindu-mi prinsă într-un vârtej de gânduri. Un poltergeist e totuşi un spirit. Trebuie numai să-l găsesc şi să-l trimit înapoi.

— Da, spune Lara. Cât mai repede posibil! Poltergeiştii încep cu lucruri mărunte, mici răutăţi, însă, în final, trec la ameninţări şi la haos. Violenţă. Mă gândesc la copertina ruptă, la paharele sparte pe masă, la ce noroc ai avut că nu te-au tăiat. Nu au niciun scrupul să rănească oameni, chiar să-i *omoare,* mă avertizează Lara. Cu cât creează mai multe probleme, cu atât un poltergeist devine mai puternic. Se uită la Jacob, din nou la mine şi următoarele ei cuvinte sunt tăioase. Spiritele atât de puternice nu au ce căuta în lumea noastră, Cassidy. Fiecare moment de libertate al lor distruge echilibrul şi Vălul.

Jacob se uită la podea cu mâinile încleştate. Amândoi ştim că ea nu vorbeşte numai despre poltergeist.

Îmi dreg vocea.

— Grozav, spun eu, mulţumesc pentru discuţia încurajatoare. Nu vrei să vii la Paris?

Lara zâmbeşte trist.

— Mi-aş dori, zice ea. Dar sunt aici dacă ai nevoie de mine. Şi, Cassidy?

— Da?

— Te rog să ai grijă. Iar *tu* – se uită ţintă la Jacob –, cât timp mai eşti pe aici, fii folositor.

Închide şi văd numai ecranul întunecat.

— Ştii, spune Jacob pe un ton sec, cred că începe să mă placă.

Oftez şi îl dau la o parte ca să pot cu adevărat să mă spăl pe dinţi.

Trebuie să dorm – mâine vânez un poltergeist.

Când mă urc în pat, Jacob a dispărut. Nu rămâne peste noapte, iar adevărul e că nu ştiu unde se duce.

Uneori, până şi cei mai buni prieteni-fantomă au

secretele lor.

CAPITOLUL NOUĂ

Ceva mă trezeşte brusc dintr-un somn profund şi fără vise.

Nu ştiu ce este – o greutate la marginea patului, Grim care se plimbă prin cameră – ştiu numai că sunt trează şi că încăperea este în întuneric. Noaptea e încă tenebroasă, dincolo de fereastră. Uşa este întredeschisă, iar eu îmi ţin răsuflarea şi ascult, străduindu-mă să aud ceva, orice – sforăitul tatei, zgomotul de fundal făcut de turiştii întârziaţi noaptea pe stradă –, dar apartamentul este neobişnuit de tăcut.

Până când, deodată, aud clinchetul unui lacăt şi geamătul slab al porţii de la hotel, care se deschide.

Poltergeistul.

Lumina purpurie se răspândeşte dinspre hol, iar eu sar în picioare, bâjbâind desculţă prin întuneric. Când ajung la uşă, strălucirea stacojie alunecă în jos pe scări. Ies pe coridor şi apuc pandantivul-oglindă, dar îmi dau seama că nu îl port. Probabil am lăsat lanţul pe noptieră. În timp ce mă întorc să-l caut, poarta de la hotel se trânteşte, blocându-mă înăuntru.

Un curent de aer trece pe coridor, brusc şi rece, iar eu de-abia îmi stăpânesc un tremur.

— *Cassidy…*

Numele meu pluteşte ca o şoaptă în aer, slab şi îndepărtat, însă cunosc acea voce.

— Jacob? strig eu, încercând să nu o fac prea tare.

— *Cassidy,* mă cheamă el din nou, vocea sa venind parcă prin podea.

Ceva se prăbuşeşte şi eu o iau la goană spre scări, convinsă că poltergeistul l-a prins pe Jacob şi că el e în pericol.

Rezistă, Jacob, gândesc eu, năpustindu-mă în jos pe scări. *Rezistă, rezistă.*

Nu au niciun scrupul să rănească oameni, a spus Lara.

Rezistă.

Cu fiecare pas pe care îl fac în jos, temperatura scade.

La etajul doi, mi-e frig.

La primul etaj, tremur.

— Jacob? îl chem din nou, respiraţia formând un abur dinaintea mea când ajung în hol şi alunec pe podeaua de marmură. Mă ridic în picioare, gata de luptă, gata să-mi salvez cel mai bun prieten.

Dar nu e nimeni acolo.

Niciun poltergeist nu mă atacă, doar Jacob stă în genunchi în mijlocul holului. Se ţine cu mâinile de cap în timp ce aerul din jurul lui formează un vârtej nebunesc. Candelabrul se leagănă, tablourile se smucesc, un scaun se târăşte pe podea şi eu îmi dau seama cu groază că toate acestea provin din *el.*

— Jacob? strig eu prin vântul care urlă. Mă auzi?

El scoate un geamăt încet.

— Ce se întâmplă cu mine? Vocea lui e stranie şi cavernoasă. Cassidy…

Se întrerupe, pe când hainele şi pielea i se decolorează. Apa îi picură din păr şi de pe blugi, adunându-se în băltoace pe podeaua de marmură, până când el ajunge să semene cu acela pe care l-am văzut o dată în oglindă.

Arată cenuşiu, ud şi pierdut.

Arată *mort.*

Nu. Nu. Nu.

— *Cassidy!* mă cheamă o voce, dar nu e a lui Jacob.

E *Lara.*

Stă în spatele recepţiei, înfruntând haosul, iar coada ei de păr negru flutură în vânt. Lara, care întotdeauna pare să aibă un răspuns la toate, care întotdeauna ştie ce are de făcut. Ochii ei însă nu sunt măriţi de îngrijorare. Sunt plini de mânie.

— Te-am avertizat că asta se va întâmpla! îmi strigă, vocea ei biciuindu-mă din cauza forţei vârtejului creat de Jacob. Ţi-am spus că devine mai puternic!

Mă aplec, ferindu-mă astfel de o vază ce se sfărâmă de stâlpul de deasupra mea, răspândind bucăţi de sticlă şi flori rupte care sunt apoi ridicate din nou în vârtej, înainte să

atingă iar podeaua de marmură.

— Cass! ţipă Lara când haosul din hol ajunge la apogeu. Trebuie să îl eliberezi!

Dar nu pot. Nu vreau. Trebuie să existe altă soluţie.

Jacob se ghemuieşte în centrul furtunii, iar eu încerc să mă apropii, să-l apuc de mână, să-l trag înapoi de unde e. Pot să-l salvez. Ştiu că dacă mă apropii îndeajuns, dar vârtejul din jurul lui e prea puternic şi mă trânteşte într-o parte şi în alta, până mă izbesc de un stâlp de marmură.

Mă ridic în capul oaselor, gâfâind în întuneric.

A fost doar un coşmar.

— Te porţi ciudat, spune Jacob dimineaţa următoare.

Arată din nou ca Jacob. Fără înfăţişarea de spectru, fără orbitele goale, fără băltoacele de apă la picioare, doar prietenul meu cel mai bun în toată frumuseţea lui semitransparentă. Regret că nu pot să-l îmbrăţişez. În schimb, mă străduiesc să-mi limpezesc mintea, recunoscătoare că el nu-mi poate citi visele aşa cum o face cu gândurile.

— Sunt doar obosită, zic eu în timp ce ieşim din metrou.

Adevărul e că nu mi-am început dimineaţa bine.

La micul dejun aproape că am sărit de pe scaun atunci când cineva din salon a scăpat pe jos o cafetieră. Nu a fost nicio fantomă, doar un chelner neîndemânatic. Ştiu că nu *orice* fapt anunţă pericolul, dar tot mă sperie.

Încerc să mă scutur de această senzaţie, însă ea doar se înrăutăţeşte. În timp ce plecam de la hotel, s-a pornit o alarmă de maşină pe stradă. Apoi şi celelalte, claxoanele urlând unul după altul.

— Te simţi cam agitată dimineaţa asta? mă întreabă tata, bătându-mă pe umăr în timp ce mă zgâiesc la trotuarul aglomerat, încercând să-mi dau seama de unde a pornit totul. M-am gândit să traversez Vălul, dar nu puteam, nu în faţa părinţilor mei, a lui Pauline şi a echipei de filmare.

Trecem acum printre porţile cimitirului şi eu simt cum temperatura scade.

— Ai răcit? mă întreabă mama când mă vede cum îmi strâng puloverul pe mine ca să mă apăr de frig.

— Poate, spun eu, vârându-mi mâinile în buzunare şi

apucând lanţul oglinzii. Nervii mei sunt destul de întinşi…

O creangă de copac se prăbuşeşte pe aleea din faţa noastră.

Mama tresare, trăgându-mă de braţ înapoi.

— A fost cât pe ce, zice ea, uitându-se la creangă.

— Mai rău de atât, mormăi eu.

Ce a spus Lara? Mai întâi răutăţi, după aceea ameninţări, apoi haosul.

Trebuie să mă ocup de situaţie înainte ca ea să se agraveze.

Un cimitir. E cel mai bun loc pentru a începe.

★★★

Studiez hârtia cea mare pe care a desfăcut-o mama.

— Ce fel de cimitir are nevoie de o hartă? întreb eu.

Ea se luminează la faţă.

— Unul foarte, foarte mare.

Ceea ce se dovedeşte a fi un eufemism.

Père Lachaise este ca un oraş înăuntrul altui oraş. Există până şi indicatoare stradale, blocuri, cartiere. Poteci pietruite cotesc printre morminte. Unele morminte sunt joase ca nişte sicrie, altele sunt dominatoare ca nişte căsuţe aliniate una lângă alta. Unele cripte sunt noi, altele sigilate, unele se cască deschizându-se, iar din loc în loc copacii bătrâni ameninţă să dezgroape mormintele, rădăcinile lor ieşind printre şi de sub pietre.

Nu simt mânie în acest loc.

Numai o uşoară senzaţie de tristeţe şi singurătate.

— Cass, spune mama, nu te îndepărta!

De data aceasta nu este o avertizare zadarnică. Locul e *imens* şi e uşor să te rătăceşti. Asta înseamnă însă că nici părinţii mei nu vor observa dacă dispar.

Mă retrag cu fiecare pas, oprindu-mă, în cele din urmă, printre morminte.

Dacă aş fi un poltergeist, unde m-aş afla?

— Aici fantomă, fantomă, strigă Jacob.

Îmi ridic ochii şi îl văd cocoţat pe un înger mare de piatră, cu un picior legănându-se pe o parte şi cu celălalt băgat sub el, stând cu cotul sprijinit de genunchi. Când ridic

aparatul foto ca să fac o poză, îşi ia o poziţie gânditoare, de supraveghetor al cimitirului.

Aparatul clicăie şi eu mă întreb dacă el va fi vizibil pe film.

Odată, credeam că nu va apărea. Acum nu mai sunt atât de sigură. Mă gândesc la ultima fotografie din Edinburgh, cea pe care o ţin ascunsă în tocul aparatului foto. În aceasta, eu şi Jacob stăm în picioare de fiecare parte a unei ferestre. Eu în magazin, el pe stradă, privindu-ne unul pe altul.

El nu e *cu adevărat* acolo pe sticlă.

E şi *nu e,* de fapt.

Putea fi o iluzie optică, o reflecţie deformată.

Dar nu cred că aşa era.

Spirite cu o asemenea putere nu au ce căuta în lumea noastră.

Avertismentul Larei se confundă cu toate cuvintele ei din coşmarul meu.

Trebuie să-l trimiţi de aici.

Jacob îşi drege glasul.

— Ei bine, zice el, sărind jos de pe locul unde se cocoţase. Nu e niciun poltergeist.

— Nu, spun eu privind în jur. Nu aici…

Jacob se încruntă.

— Nu-mi place felul în care ai vorbit.

În faţa noastră, mama şi tata se opresc dinaintea unei cripte, Anton şi Annete îşi pregătesc aparatele de filmat, iar eu profit de ocazie. Ating oglinda din buzunar.

— Hai, şoptesc eu apucând Vălul. Dacă poltergeistul nu vine la noi, mergem noi la el.

CAPITOLUL ZECE

Mă scufund din realitate în neant şi înapoi cât ai clipi din ochi.

Picioarele îmi aterizează din nou pe aleea pietruită şi Père Lachaise se întinde dinaintea mea ca o reflecţie a formei sale reale. Fuioare de fum mi se încolăcesc printre picioare, iar cimitirul e vast, cenuşiu şi straniu de tăcut. Scot oglinda din buzunar, înfăşurând lanţul în jurul încheieturii, în timp ce Jacob apare lângă mine. Se uită în jur, nasul încreţindu-i-se puţin.

— Ce ţi-e cu cimitirele şi cu ceaţa asta? întreabă el, lovind cu piciorul aerul din jur.

— Un efect în plus pentru atmosferă, spun eu.

Uşa unei cripte se leagănă de o balama ruptă. Pe alee, o cioară croncăne şi îşi ia zborul.

— Prefer de o mie de ori zgomotele de Halloween, mormăie Jacob. Dar cu tot aspectul straniu al locului, e linişte.

Ce e specific pentru cimitire e că nu sunt atât de bântuite cum se crede. Desigur, sunt câteva fantome ici-colo, dar majoritatea spiritelor neliniştite sunt legate de locul unde *au murit,* nu de locul unde sunt îngropate.

Aşa că nu ar trebui să fie greu să descoperim spiritul nostru neliniştit.

Atât timp cât doreşte să fie găsit.

— Şi dacă nu vrea? întreabă Jacob.

Bună întrebare.

Cum *ademeneşti* un poltergeist?

— Poate dacă îl ignorăm, se va plictisi şi va pleca.

— Nu e *o albină,* Jacob. Ai auzit-o pe Lara. Cu cât mai mult timp poltergeistul e liber, cu atât va cauza mai mult haos. Ceea ce oricum e rău, mai rău chiar, deoarece acest spirit e hotărât să ne persecute pe *noi.*

Cercetez mormintele.

— E cineva? strig, apucând strâns pandantivul-oglindă.

— Cum crezi că arată un poltergeist? şopteşte Jacob. E

uman? Un monstru? O caracatiţă?

— O caracatiţă?

Dă din umeri.

— Mai multe braţe, mai multe răutăţi…

Îl înşfac, punându-i mâna la gură. Ridică sprâncenele uimit. *Am auzit ceva.*

Stăm pe loc perfect nemişcaţi, tăcuţi. Atunci se aude din nou.

E vocea unui copil.

„Un… deux… trois…”, cântă cu o voce melodioasă.

Cimitirul începe să se umple de o lumină caldă, purpurie, şi un vânt rece bate peste mine.

Aud foşnetul paşilor, pantofi mici alergând pe o alee. Mă întorc exact la timp ca să văd o umbră zbughind-o printre cripte.

„… quatre… cinq…”, continuă vocea şi regret că nu vorbesc franceza.

— Hai, vino! strig eu. Vreau numai să vorbim.

„*… sept…*”, continuă vocea aflată acum în spatele meu.

Mă răsucesc, dar nu e nimeni acolo, doar pietre de mormânt.

„… huit…”. Vocea e mai blândă acum, îndepărtându-se şi luând ciudata lumină roşie cu ea.

— Cam timid pentru un spirit, spune Jacob.

Îmi muşc buzele. Are dreptate. Deşi poltergeistul a făcut atâtea răutăţi, nu am reuşit să-l văd prea bine. Dacă vreau să prind această fantomă, trebuie să o oblig să vină la mine.

— Cum ai de gând să faci *asta?* întreabă Jacob. Ai cumva vreo momeală de poltergeist la tine?

Îmi frec tâmplele. Ce a zis Lara?

Se hrănesc din crearea de probleme. Din răutăţi.

Bun. Trebuie numai să-i dau fantomei ocazia să facă nişte răutăţi. Mă uit la cripte, unele dintre ele sunt înalte ca nişte case.

Jacob îmi citeşte gândurile şi apoi spune:

— Nu.

★★★

— E o idee îngrozitoare, zice Jacob în timp ce mă caţăr în vârful mormântului.

— Întotdeauna spui aşa.

Mă uit în jos. Mă aflu la doar un metru şi jumătate de sol. Nu sunt îndeajuns de sus. Înşfac colţul sculptat al celei mai apropiate cripte şi încep să urc mai sus.

— Da, şi de obicei am dreptate, îmi strigă el. Ce vrea să spună asta despre ideile tale?

Pantofii îmi alunecă pe marginea criptei, dar, în cele din urmă, mă trag în sus şi mă îndrept de spate, stând în echilibru pe acoperişul cu coloane. Cercetez cimitirul.

— Ieşi, ieşi, oriunde te-ai afla, strig eu.

Nu se întâmplă nimic.

Îmi fac curaj să merg de-a lungul acoperişului ascuţit, apropiindu-mă mai mult de margine. Îmi ţin respiraţia şi aştept.

— Ei bine, spune Jacob, stând când pe un picior, când pe altul, ai făcut tot ce ai putut. Mai bine coboară şi... Se întrerupe pe când vocea se aude de data asta *mult* mai aproape.

„...dix...”

Simt cum un val de aer rece îmi atinge pielea şi o ţiglă alunecă undeva în spatele meu, sfărâmându-se de piatra de mormânt de dedesubt. Zgomotul sperie nişte ciori spectrale, care îşi iau zborul, iar eu mă întorc spre locul prăbuşirii şi îl văd stând în vârful unui mormânt, la trei metri depărtare.

Poltergeistul.

Nu îmi dau seama la ce mă aşteptam.

Poate un monstru. O creatură a umbrelor, înaltă de doi metri cu gheare şi colţi.

E doar un băiat.

Un copilaş de şase sau şapte ani, cu păr castaniu cârlionţat şi o faţă rotundă, mânjită de noroi. E îmbrăcat cu haine demodate, o cămaşă încheiată cu nasturi şi pantaloni care se strâng în jurul genunchilor lui osoşi. Marginile corpului său pâlpâie puţin, ca şi cum nu ar fi cu totul acolo, dar ochii lui mă ţintuiesc pe loc.

Nu sunt căprui sau albaştri, ci *roşii.*

Roşii ca jăraticul sau ca o lanternă sprijinită de palmă. Acel roşu care *luceşte stins*, aruncând o lumină purpurie asupra mormintelor, criptelor sau ceţii.

— Te-am găsit, zic eu, iar băiatul îmi zâmbeşte înainte să *se mişte.* Nu se deplasează ca un băiat obişnuit, un picior dinaintea celuilalt. Nu. Pare că regulile din acest loc nu au nicio putere asupra lui şi, cât ai clipi din ochi, ţâşneşte înainte. O clipă şi stătea iar în picioare, pe o criptă, la trei metri depărtare, în momentul următor, deja este la un metru cocoţat pe un acoperiş cu coloane.

— Acum! mă îndeamnă Jacob şi eu îmi ridic mâna iute, legănând pandantivul-oglindă drept în faţa băiatului.

Ochii lui roşii se măresc când se uită la oglindă, pierdut parcă în propria lui imagine.

— Priveşte şi ascultă, intonez eu. Vezi şi cunoaşte. Asta e ceea ce eşti.

Caut firul din pieptul lui, dar când mâna mea îi atinge cămaşa nu pătrunde. E încă solid sau cel puţin atât cât poate fi o fantomă. Îmi dreg vocea, degetele strângând oglinda în timp ce o iau de la capăt.

— Priveşte şi ascultă, spun eu, încercând să pronunţ cât mai convingător. Vezi şi…

Însă băiatul se încruntă, ochii lui roşii mutându-se repede de la oglindă la chipul meu, ca şi cum aceasta nu are nicio putere asupra lui.

E imposibil, gândesc eu.

Exact înainte ca el să mă împingă de pe acoperiş.

PARTEA A TREIA
AMENINŢAREA

CAPITOLUL UNSPREZECE

Există acest moment când începi să cazi şi când te gândeşti: *Poate totul va fi bine.*

Poate o să-mi recapăt echilibrul. Poate că o mână o să mă oprească. Poate că o să-mi împiedice căderea ceva moale. În acest caz, nu se întâmplă aşa ceva.

Cad şi, undeva între marginea acoperişului şi pajiştea de dedesubt, traversez din nou Vălul şi aterizez *cu putere* pe pământul de lângă criptă. Din cauza căderii, îmi iese tot aerul din plămâni şi durerea îmi cuprinde braţul drept. Preţ de o secundă, tot ce pot face e să clipesc şi să sper că nu mi-am rupt nimic.

Jacob apare, aplecându-se deasupra mea, şi e destul de îngrijorat, astfel că primele cuvinte nu au fost „Ţi-am spus eu?", ci „Eşti bine?"

Mă ridic în capul oaselor ameţită şi recunoscătoare că nu m-am lovit cu capul de colţul ascuţit al celei mai apropiate pietre de mormânt. Cotul mă doare şi degetele mă înţeapă, dar din câte îmi dau seama, nu mi-am rupt nimic. Aparatul foto e întreg.

Mici miracole.

Gem, regretând că Jacob nu e destul de solid ca să mă ajute să stau în picioare. Mă ridic însă, frecându-mi braţul.

— Sunt bine.

— În regulă, spune Jacob, privind în urmă spre criptă. Ce s-a întâmplat acolo?

Mă uit în sus şi o clipă pot să văd silueta băiatului, o imagine vagă a poltergeistului încruntându-se la mine de pe acoperiş. O altă imagine rapidă trece prin faţa ochilor mei, dar îndată ce clipesc a şi dispărut.

— Oglinda nu a funcţionat.

— De ce nu? insistă Jacob. S-a stricat? S-a înceţoşat sau ce?

O verific, însă îmi văd imaginea clară, limpede şi uimită.

— Dar cuvintele? întreabă Jacob. Le-ai spus cum trebuie?

Da. Da, am făcut totul *corect.*

De ce nu a funcţionat?

Îmi pun lanţul pe după gât şi ascund pandantivul sub guler. După aceea fac singurul lucru care-mi trece prin minte.

O sun pe Lara.

★★★

— Stai, stai, ia-o mai încet, zice ea.

Eu şi Jacob am vorbit unul peste altul din momentul în care Lara a răspuns la telefon.

— *Ce vrei să spui* cu faptul că oglinda nu a funcţionat?

Merg mai repede, cercetând cimitirul ca să văd dacă părinţii mei sunt în apropiere.

— Vreau să spun că *nu a funcţionat.*

Se aud voci în depărtare la dreapta mea. Mama şi tata.

— Păi, ai făcut ceva greşit, spune Lara. Îi zăresc pe părinţii mei pe una din aleile secundare, povestind în faţa unei pietre de mormânt, în timp ce Anton şi Annette îi filmează.

— Am făcut tot ce m-ai învăţat, mă răstesc eu. Pauline se uită peste umăr şi ridică un deget subţire, îngrijit, la buze. Am încolţit poltergeistul, spun eu cu o voce joasă. Am ridicat oglinda, am rostit cuvintele şi el doar *s-a uitat* la mine.

— Şi apoi a împins-o de pe acoperiş! adaugă Jacob.

— Ce căutai pe acoperiş? întreabă Lara.

— Nu contează, sâsâi eu, frecându-mi braţul care încă mă doare din cauza căzăturii. Important e că acest poltergeist e încă liber şi că aparent este *imun la oglinzi.*

Lara respiră greu şi aproape o *aud* ciupindu-se de nas.

— Bine, bine, spune ea blând, vorbind mai mult cu sine decât cu mine. O să vorbesc cu unchiul Weathershire şi o să te sun înapoi. Între timp, stai departe de Văl şi ai grijă.

Ca la un semn, colţul unei pietre de mormânt se prăbuşeşte lângă echipa de filmare. Anton sare de o parte şi aproape cade prin geamul uşii deschise a unei cripte.

Jacob şi cu mine ne privim, apoi mă întorc la telefon şi la Lara.

— Grăbeşte-te.

★★★

— Hai odată, Lara! mormăi eu, lovind telefonul cu palma.

A trecut o oră şi ea încă nu m-a sunat.

Echipa a terminat de filmat în Père Lachaise şi ne-am îndreptat spre metrou. Îmi ţin respiraţia în timp ce ne croim drum către peron, aşteptându-mă să se întâmple ceva rău, dar sperând că nu va fi aşa. În tren e înăbuşitor, dar o mint pe mama spunându-i că mi-e frig, şi ea îmi împrumută puloverul de rezervă pe care îl ţine mereu în sac. Îl înfăşor pe mine strâns, deşi transpir prin tot materialul acela.

— Ce faci, de fapt? întreabă Jacob în timp ce obrajii mi se înroşesc de la căldură.

Până acum, singurul avertisment că poltergeistul e în apropiere este acel val de frig. Vreau să fiu sigură că-l simt.

— Devii un termometru al fantomelor.

Îmi trag mânecile ca să-mi acopăr mâinile. *Ca precauţie.*

Luminile se sting deasupra noastră şi eu aproape că sar de pe locul meu. Dar nu simt niciun val de frig, niciun fior de avertizare şi, după o clipă, lumina revine.

— Se mai întâmplă uneori în trenuri, zice mama trăgându-se mai aproape. Dar nu-ţi fă griji. Mă îndoiesc că acest vagon este bântuit.

O spune pe un ton degajat, însă mie mi se strânge stomacul, o amintire că poltergeistul nu este singura mea problemă. Vălul încă freamătă în jurul meu, gata să mă tragă când nu sunt atentă. Jacob se apropie de mine până când umerii aproape că ni se ating.

— Nu cât sunt eu de pază, spune el.

Coborâm la o staţie numită Opera şi ne pomenim pe stradă în faţa unei clădiri imense, de piatră, cu mai multe decoraţii decât un tort de nuntă. Conform tatei, se numeşte Palatul Garnier. Opera din Paris.

— Am crezut că *Fantoma de la Operă* e numai un show pe Broadway, spun eu.

— Este, zice tata.

— Vrei să spui că *există* cu adevărat o fantomă aici?

— Spun că este o poveste.

— Cele mai multe poveşti au *o sursă* de inspiraţie, zice

mama întinzându-şi gâtul.

★★★

Intrăm în clădirea Operei. Întreaga galerie este făcută din marmură, unduirile în piatra alb-cenuşie fiind întrerupte numai de candelabre masive de fier. Scările sunt identice cu cele din Hogwarts, trepte uriaşe care se despart la stânga şi la dreapta, ca şi cum duc la camera de zi. Când intrăm în sală, Jacob scoate un fluierat încet, apreciativ. E plină de scaune roşii de catifea şi de balcoane, fiecare suprafaţă fiind aurită.

Mama, tata, Pauline şi echipa tehnică se îndreaptă spre încăperile aflate *dedesubtul* clădirii Operei. Decid să nu-i urmez, prăbuşindu-mă într-unul dintre scaunele de catifea, având la mine *le macaron* rămas de ieri. Tata mă avertizează din priviri *să rămân pe loc,* în timp ce ei se retrag pe culoar.

Privesc câţiva muncitori care aduc pe scenă piesele de manevră dintr-un decor. Zăresc bucăţi neterminate, cabluri, funii şi piese secundare scoase la vedere. Curând, toate părţile din decor sunt puse împreună pentru a crea faţada unui conac.

— Drăguţ, spune Jacob cocoţându-se lângă mine. Ar trebui să facem asta mai des, să *nu* mai căutăm fantome.

— *Nu* căutăm fantome, zic eu, gândurile învârtindu-se în capul meu.

Fiecare bătaie a ciocanului regizorului de scenă, fiecare scârţâit, fiecare trosnet şi geamăt mă sperie.

Când îmi sună mobilul, ţip de uimire şi mă izbesc cu genunchiul de braţul scaunului.

Răspund, frecându-mi glezna.

— Alo.

— E pentru cai, mă dojeneşte Lara.

— Poftim?

— Nimic, doar ceva ce a spus mama. Poţi vorbi? Unde eşti?

— La Operă.

— Ah, ai văzut fantoma? Sunt, de fapt, *mai multe.* Unchiul mi-a spus să le las totuşi în pace – nu creau

probleme şi se pare că nişte fantome fac bine la imagine. Nu ştiu dacă sunt de acord cu el, dar m-am gândit că fantomele pot aştepta până la următoarea mea excursie cu şcoala.

Jacob îşi drege glasul.

— *Oricum*, spune Lara pe un ton critic, vrei să afli veştile proaste sau veştile mai proaste?

— Nu cred că aşa suna zicala, comentează Jacob.

— Aşa sună acum. Pentru că noi, sau mai degrabă *voi* aveţi o problemă foarte mare.

— Grozav, zic eu, nu am destule din astea. Vrei să-mi explici?

Lara îşi drege glasul.

— Îţi aminteşti când am spus că un poltergeist e mai puternic decât o fantomă obişnuită fiindcă nu este legat de Văl?

— Da.

— După cum deja ştii, Vălul e pe măsura fantomei, a locului unde a murit, ceea ce înseamnă că este legat în mod esenţial de amintirile fantomei – acestea o ţin în acel loc. Dacă un poltergeist nu este legat de Văl, este deoarece…

— Nu-şi mai aminteşte, spun eu, dându-mi seama.

Lara respiră greu.

— Exact. De asta oglinda nu l-a putut opri. Reflecţia funcţionează numai la fantome, pentru că le arată ceea ce ele ştiu deja, dar, pur şi simplu, nu acceptă.

Priveşte şi ascultă. Vezi şi cunoaşte. Asta e ceea ce eşti.

— Dar dacă cineva ţi-ar arăta ceva ce nu-ţi aminteşti, continuă Lara, nu ar avea acelaşi efect asupra ta.

— Dacă oglinda nu funcţionează, zice Jacob, cum ar trebui să-l *oprim?*

— Nu funcţionează, spune Lara, fiindcă nu-şi aminteşte cine a fost. Ceea ce înseamnă că trebuie să-i amintiţi.

— Cum ar trebui să facem asta? întreb eu. Nu avem niciun indiciu despre cine este sau a fost.

— Ei bine, zice Lara, ce ştiţi deja despre el?

— Nimic, sâsâi eu, exasperată.

— Nu fi ridicolă. L-ai văzut, nu-i aşa? Cum arată?

Închid ochii, încercând să-mi amintesc singura imagine clară pe care o am din momentul în care mă balansam în vârful mormântului.

— E scund, îmi venea numai până la umăr.

— Bun, deci e copil.

— Avea păr castaniu. Haine demodate.

— În *ce fel* demodate?

— Nu ştiu, zic eu. Felul cu nasturi.

Lara scoate un sunet scurt, exasperat.

— Ei bine, data viitoare fii mai atentă. Fiecare detaliu este un indiciu. Cum arată, când a început să te urmărească, ce a spus…

— Stai, zice Jacob. Chiar a spus ceva. Aminteşte-ţi, Cass! Jacob se întrerupe, încercând să recreeze cuvintele: *Un, du, troa,* ceva precum *casan,* mormăie el, apoi adaugă. Ultimul cuvânt a fost clar, *dis.*

— Foarte bine, fantomă, spune Lara în silă. Bun, asta e interesant.

— Ştii ce înseamnă? întreb eu.

— *Număra,* zice Lara. *Un, deux, trois, quatre, cinq, six, sept, huit, neuf, dix.* Sunt numerele de la unu la zece, în franceză. Coboară tonul vocii, vorbind mai mult cu sine decât cu noi. Dar de ce numără *crescător* şi nu *descrescător?*

— Vorbeşti franceza? o întrerup eu.

— Bineînţeles, spune Lara entuziasmată. Şi germana. M-au obligat să studiez două limbi străine la şcoală. Ştiu, de asemenea, puţină punjabi, datorită tatălui meu. Părinţii mei spun că limbile străine sunt cea mai importantă realizare. *Tu* nu ştii alte limbi?

— Ştiu cum să cer să merg la baie în spaniolă, intervine Jacob.

— Hm. Îmi muşc buzele. Am memorat toate vrăjile din Harry Potter. Îl privesc pe Jacob. Şi pot vorbi cu fantomele.

— Evident nu, zice Lara, altfel n-ai avea nevoie de mine să-ţi traduc. Uite, până aflăm cine *e* sau *a fost* acest poltergeist, nu ai nicio şansă să-l dovedeşti.

— Mulţumesc pentru încurajare, mormăi eu în timp ce echipa de filmare apare din nou, cu mama şi tata în frunte. Anton şi Annette îi urmează cu aparatele de filmat puse pe umăr când părinţii mei o iau pe culoar către scenă. Filmează exterioare, bucăţi de film care vor fi însoţite de o voce din *off* şi care creează atmosfera.

— Vă sugerez, spune Lara, să începeţi prin a vă da seama de unde vine, cum a murit. Sună-mă când ai nişte indicii clare. Şi, Cassidy?

— Da, ştiu. Să am grijă.

Închidem amândouă, iar eu mă ridic în picioare, făcându-mi loc printre scaune. Derulez conversaţia cu Lara în minte.

— Hei, Jacob, zic eu. Tu îţi aminteşti, nu-i aşa?

Faţa i se întunecă puţin.

— Ce să-mi amintesc?

Înghit cu greu.

— Cine erai înainte. Cum ai… Nu rostesc cuvântul, dar îl gândesc. *Murit.* Faţa lui Jacob se întunecă, toată culoarea şi veselia dispărându-i de pe chip.

— Glumeşti?

— Doar te întreb.

— Nu sunt un poltergeist, Cassidy, se răsteşte el, cu părul învârtejindu-i-se în jurul feţei.

Mă cutremur, îmi este deodată frig şi, pentru o clipă, cred că fiorul provine de la *el,* totul înainte ca să se desprindă ceva de pe scenă şi un element masiv din decor să înceapă să cadă.

Direct către părinţii mei.

CAPITOLUL DOISPREZECE

— Atenţie! ţip, alergând deja spre ei.

— Cass, aşteaptă! strigă Jacob în timp ce sar peste un scaun şi o apuc pe culoar.

Mama şi tata se întorc spre mine şi apoi privesc în sus cu ochii măriţi, pe când cadrul de lemn se balansează spre ei. Se aud strigăte de-a lungul scenei, iar eu mă năpustesc către părinţii mei, sperând să-i împing într-o parte când, în ultima clipă, masiva piesă de decor încremeneşte brusc. Se opreşte la câţiva metri deasupra capetelor noastre atunci când o jumătate de duzină de frânghii şi cabluri se întind la maximum.

— *Désolé*! strigă un regizor de scenă. Pauline clatină din cap şi răspunde într-un şuvoi de cuvinte franţuzeşti spuse pe un ton mânios.

Tirada continuă mai mult timp înainte ca ea să clatine din cap şi să se întoarcă spre noi.

— Teatre.

Mama râde, respirând adânc uşurată, şi tata mă bate pe umăr. Probabil că arăt foarte tulburată deoarece el mă alină spunându-mi:

— E în ordine, Cass. Suntem bine.

— De aceea au mai multe frânghii, adaugă mama.

Însă inima încă îmi bate cu putere când îmi urmez părinţii afară în stradă. Ar fi putut fi răniţi. Ar fi putut fi *omorâţi.*

Înghit cu greu. Un lucru e cert: poltergeistul mă vrea pe *mine,* nu pe părinţii mei. Dacă ne despărţim, atunci *ei* cel puţin ar fi în afara oricărui pericol.

— Iar noi vom fi în mijlocul lui, spune Jacob. Mai mult, adaugă el fluturând o mână către părinţii mei, mai precis cum o să ne îndepărtăm de Inspiritişti aici?

Bună întrebare.

Mintea îmi funcţionează iute în timp ce gândesc şi merg. Apoi o cotim şi mă opresc la vederea unui cinematograf.

Îmi vine o idee.

Majoritatea filmelor sunt, bineînţeles, în franceză.

Singurele care rulează în engleză sunt un film de groază – nu, mulţumesc – şi o comedie romantică pentru adolescenţi, una dintre acele povestiri obişnuite care îţi dau o stare bună de spirit. Afişul prezintă o fată înconjurată de mai mulţi băieţi, având desenate deasupra capului bule pline de cuvinte.

Rulează în zece minute.

Mă opresc admirând afişul.

— Mi-am dorit mult să văd filmul ăsta, spun eu încet, ca pentru mine.

Mama mă ia pe după umăr.

— De când îţi plac comediile romantice?

— Nu ştiu. Lara mi-a spus despre el. Bineînţeles că nu a făcut-o, dar e numai o minciună nevinovată. Pare amuzant. Poate că mi-au ajuns fantomele. Sunt totuşi în vacanţa de vară. Parisul e uimitor, iar eu – chiar mi-ar plăcea să fac ceva *normal.* Arăt cu degetul către ora începerii. Rulează chiar acum. Mă uit la ea. Pot să mă duc? Puteţi să mă luaţi mai târziu.

Mama se bosumflă.

— Dar mergem pe Rue des Chantres! Nu vrei să ratezi asta.

Îmi muşc buzele şi privesc în jos umilă.

— Presupun că nu.

Jacob bate din palme la vederea interpretării mele demne de un Oscar.

Mama şi tata se uită unul la altul, schimbă câteva cuvinte în linişte, înainte ca mama să aprobe şi să spună:

— Bine.

O îmbrăţişez.

— Mulţumesc.

Tata strecoară câteva bancnote prin ferestruica de la ghişeu şi îmi dă şi nişte bani pentru apă minerală şi floricele.

— Ne întoarcem, spune el, *înainte* ca filmul să se termine. Arată către trotuar. Ne întâlnim exact aici.

Le fac cu mâna şi intru, după care cumpăr o gustare de la recepţie, lăsând uşierul să-mi rupă biletul. Îmi indică

prima sală la stânga, iar eu şi Jacob pătrundem în încăperea întunecată.

— Un film, zice Jacob, scufundându-se în scaunul de piele. O schimbare bine-venită.

Îmi beau apa minerală şi îmi verific telefonul, aşteptând să treacă un minut, două. Îmi setez alarma pe telefon la două ore.

Jacob se uită la mine.

— Nu rămânem la film, nu-i aşa?

Mă ridic, lăsând găleata cu floricele la picioare.

— Nu.

Jacob oftează.

— Doar o dată, spune el, mi-aş dori să facem lucruri normale.

Împing uşa pe care scrie IEŞIRE şi ne strecurăm în hol, după care afară pe străzile Parisului.

— Unde mai e distracţia?

★★★

Parisul este un oraş *mare* şi când stăm pe străzile cu blocuri care se întind în toate direcţiile, două ore nu mai înseamnă un timp atât de lung.

— Timp ca să faci ce? întreabă Jacob, neputând să-mi citească toate gândurile.

Nu-l învinuiesc. Mintea mea e un vârtej din cauza a ceea ce ştiu şi a ceea ce *nu ştiu.*

Trebuie să-i amintesc poltergeistului cine e – *a fost.*

Ca să fac asta, trebuie să-mi dau seama cine *e* – *era.*

Ca să fac asta, trebuie să aflu mai multe despre el.

Ca să fac asta…

Respir adânc şi caut Vălul, trag cortina într-o parte, înainte ca Jacob să apuce să protesteze.

Părăsesc lumea asta într-un scurt moment de cădere liberă ca atunci când păşeşti greşit, ca o împleticire prin întuneric.

Parisul mă înconjoară din nou, mai ciudat, mai cenuşiu, mai *vechi.* Clădirile arată diferit, nu mai există şirurile acelea lungi de piatră deschisă la culoare, ci ele sunt amestecate cu nişte ornamente deteriorate.

Îmi fac palmele căuş în jurul gurii şi strig din toate puterile:

— HEI, FANTOMĂ!

Cuvintele răsună în ceaţă. Respir din nou şi strig:

— IEŞI, IEŞI, ORIUNDE TE-AI AFLA!

Jacob apare, punându-mi palma peste gură.

— Ce faci? sâsâie el.

Mă eliberez.

— M-am săturat să-l las pe *el* să aibă iniţiativa. Nu mai vreau să fac după placul lui. Vreau să fac aşa cum zic eu.

— Deci, cea mai bună idee a ta este să strigi până apare?

— Trebuie să-l vedem mai bine, nu?

— Aşa e, zice Jacob, dar ultima dată când v-aţi întâlnit faţă în faţă te-a împins de pe un acoperiş.

— Păi, de data asta picioarele mele sunt pe sol. Mai mult…

Mă opresc. Dincolo de umărul lui Jacob, o umbră capătă formă în ceaţă, îndreptându-se spre noi.

Când silueta iese din ceaţă, constat că nu e poltergeistul.

Este un bărbat într-un costum demodat. Ridică un pistol vechi şi ţinteşte drept spre mine, dar Jacob mă azvârle afară din Val înainte ca împuşcătura să atingă ţinta.

Mă prăbuşesc printr-un val de apă rece înainte de a ateriza în fund la curba unei străzi din Parisul de azi. Jacob se apleacă deasupra mea cu braţele încrucişate.

— Ar fi trebuit să-ţi dai seama că asta se va întâmpla.

Mă ridic în picioare, ştergându-mi blugii, şi încep să înaintez.

De îndată ce consider că sunt destul de departe de fantoma cu pistolul, respir adânc şi apuc din nou Vălul.

— Aşteaptă! începe Jacob, dar e prea târziu.

Am pătruns deja.

Un fior, o cădere, o clipă de întuneric şi mă aflu din nou în spaţiul intermediar.

Vălul e diferit aici, oraşul e tot demodat, dar puţin mai modern decât data trecută.

Un pod se întinde în faţa mea cu o arcadă decorată cu statui şi felinare.

Când încep să-l traversez, o trăsură zăngăne vizavi de mine, trasă de o pereche de cai negri, lucioşi.

Un bărbat cântă la acordeon dedesubt, pe malurile Senei, iar muzica lui are o rezonanţă delicată, ca şi cum ar fi suflată de o boare de vânt.

Două femei merg braţ la braţ în rochii elegante, fustele fiind la fel de largi precum trotuarul. Au capetele aplecate în timp ce şoptesc.

Scot pandantivul-oglindă din buzunarul de la spate, îl înfăşor în palmă şi înaintez, dorindu-mi ca fantomele să nu mă remarce. Ochii lor mă privesc iute, ca şi cum ştiu că nu aparţin acestei lumi, dar nu vin după mine şi eu nu mă duc după ele.

— Cunoşti definiţia nebuniei, nu? întreabă Jacob, apărând lângă mine. Este să faci mereu acelaşi lucru şi să te aştepţi la un rezultat diferit.

— Nu fac acelaşi lucru, îi atrag eu atenţia. Ai dreptate, n-a fost o idee bună să strig.

— Grozav, zice Jacob. Deci, care e noul tău plan?

— Fac o plimbare.

— Încotro?

— Capătul Vălului.

Ajung la marginea cealaltă a Vălului şi, după câteva blocuri, spaţiul intermediar se schimbă în cele din urmă, subţiindu-se între un Văl fantomatic şi altul până când nu mai rămâne nimic altceva decât o întindere pustie, o cusătură, un loc unde nicio fantomă obişnuită nu poate ajunge. Însă un poltergeist, un spirit care nu e legat de Văl…

Stau acolo, iar lumina albăstruie străluceşte în pieptul meu ca o făclie.

Ieşi, ieşi.

Dar nu e nici urmă de el sau de altcineva.

— Poate că se lasă greu descoperit, remarcă Jacob.

Cuvintele îmi răsună în minte, stârnind ceva, un gând pe care nu pot încă să-l formulez. Încep să ameţesc din cauza timpului petrecut în Văl, nemaiavând aer în plămâni.

Gem de exasperare şi mă întorc în lumea celor vii,

prăbuşindu-mă pe o bancă pentru a mă linişti.

Gândeşte. Gândeşte. Gândeşte.

Jacob se lasă jos lângă mine.

— Nu a fost o idee rea, spune el, încercând să mă consoleze şi sperând, evident, că voi renunţa şi ne vom putea duce să vedem restul filmului.

Dar nu pot. *Aproape* am obţinut ceva. Poltergeistul s-a ţinut pe lângă mine în tot acest timp, astfel că nu am niciun motiv să cred că acum a dispărut definitiv. Nu, s-a retras aşteptând. Ce?

Nu se lasă găsit uşor.

Un joc.

Mă îndrept de spate şi mă uit la Jacob.

— Cred că ai dreptate.

Îşi încrucişează braţele.

— Nu fi atât de uimită. Apoi adaugă: Am dreptate în legătură cu ce?

Dar m-am ridicat deja în picioare, apucând Vălul.

Lumea dispare, se trage înapoi, iar eu mă sprijin de un felinar, deja ameţită – e ca şi cum te-ai scufunda după monede pe fundul unei piscine. Îţi ţii respiraţia, te scufunzi de prea multe ori şi e mai greu să revii la suprafaţă. De data aceasta însă, în loc de a striga sau de a căuta, privesc în jur lumea posomorâtă şi cenuşie şi descopăr faţada unei clădiri decorate cu coloane.

Îl trag pe Jacob în spatele celei mai apropiate coloane şi mă ghemuiesc, apăsând aparatul foto de piept ca să ascund lumina.

Câteva secunde mai târziu, simt aerul rece în ceafă şi aproape sar în sus până să-mi dau seama că e numai Jacob.

— Sufli asupra mea, şoptesc eu, încercând să nu tremur.

— Scuze, îmi şopteşte şi el. Ce anume facem?

— Ne ascundem, spun eu.

Poltergeistul a jucat mereu un joc. Până acum, el a stabilit regulile. În tot acest timp, el ne-a urmărit pe *noi.* De ce să nu-l urmărim noi pe *el.* Poate ne va conduce undeva. Poate vom găsi un indiciu. Poate ne vom da seama…

— Sunt o mulţime de poate, zice Jacob.

— Poate este ca lumina unui chibrit în întuneric, murmur eu, jumătate pentru mine.

Este una dintre expresiile favorite ale mamei când se împotmoleşte într-o poveste. Îşi oferă singură opţiuni, posibile linii narative, schimbând orice fundătură într-o nouă cale cu un singur cuvânt: *poate.*

Poate este funia dintr-o groapă sau cheia de la uşă.

Poate este modul de a găsi o soluţie.

Trebuie numai să-l aşteptăm să apară.

Aşteptăm. Un minut. Trei. Cinci.

Până când capul începe să-mi zvâcnească, până când nu mai pot să respir. Îmi amintesc că n-ar trebui să fiu aici; nu mă potrivesc cu acest loc.

Dar *jur* că-l simt pe poltergeist aproape, ca un fior rece plutind prin aer.

— Cassidy, mă avertizează Jacob, dar nu mă mişc.

Încă puţin.

— Cass.

Sunt sigură că va apărea.

Privirea mi se înceţoşează uşor şi, când încerc să înghit, simt gustul râului în gât. Panica mă cuprinde în timp ce încerc să respir, să stau în picioare, dar Vălul se leagănă şi întunericul îmi acoperă ochii, urmat de neant.

CAPITOLUL TREISPREZECE

În clipa următoare, îmi dau seama că stau la curba străzii din lumea reală, iar maşinile vâjâie într-o intersecţie aglomerată în oraşul plin de culoare şi de zgomot. Capul îmi zvâcneşte şi îmi duc mâinile strâns la ochi, după care mă uit în sus la un Jacob translucid, aplecat deasupra mea.

— Gata, spune el cu braţele încrucişate. A fost mult prea periculos.

— Aş fi reuşit, mormăi eu, ridicându-mă în picioare. Aş fi reuşit dacă…

Mă opresc din cauza unui tremur scurt, violent şi, o clipă mai târziu, un camion se năpusteşte de după colţ.

Zăresc conturul vag al unei umbre înainte ca uşa din spate a camionului să se deschidă şi conţinutul să înceapă să se reverse. Cutii şi cufere se zdrobesc de pavaj, urmate de un cadru masiv, aurit, care se rostogoleşte drept spre mine.

Trosnetul lemnului.

Strălucirea sticlei.

Mişcă-te, gândesc eu, dar picioarele îmi sunt ţepene.

…*CAS*…

Jacob mă strigă pe nume, însă cuvântul e tărăgănat şi lent.

…SI…

Totul e prea lent.

…DY…

Totul, în afară de fereastra care se sparge, prăbuşindu-se spre mine.

— Ai grijă!

Atunci, ceva mă loveşte. Nu cadrul, ci două mâini. Se proptesc în spatele meu şi mă împing, iar eu cad în faţă pe trotuar, julindu-mi palmele în timp ce fereastra se sparge de zidul de piatră şi sticla se răspândeşte ca o ploaie pe strada din spatele meu.

Mă răsucesc şi îl văd pe Jacob lângă mine printre bucăţile împrăştiate de sticlă. Înainte de a mă întreba cum a putut

face asta, mă uit la picioarele lui şi îmi dau seama că nu e sticlă obişnuită.

Este o *oglindă.*

Mii de fragmente acoperă trotuarul la picioarele lui.

— Nu te uita! strig eu, dar e prea târziu.

Jacob priveşte în jos.

Ochii lui albaştri se măresc. Întregul corp îi freamătă, se subţiază, cum a făcut ultima oară când şi-a văzut propria imagine în oglindă. O paloare fantomatică începe să i se întindă pe frunte, părul întunecându-se de la apă.

Apoi – cumva – Jacob se eliberează.

Se cutremură, îşi închide strâns ochii şi dispare, o fluturare uşoară în aerul din jurul lui fiind singurul indiciu despre locul unde s-a dus.

Vălul.

Oamenii de pe stradă se reped spre mine, dar înainte să mă ajungă, mă ridic în picioare şi înşfac cortina subţire, cenuşie. O trag la o parte, luând-o la goană după Jacob. O clipă de cădere, după care stau în picioare din nou. Vălul se întinde cenuşiu şi tăcut. E subţire aici, detaliile sunt neclare, este un spaţiu intermediar în spaţiul intermediar. Un loc ce nu aparţine niciunei fantome.

Sunt locuri în care Vălul nu reprezintă nimic, e doar întindere pustie. Dar Parisul e mult prea bântuit şi nici Vălul nu e chiar gol. Am o impresie vagă a unui oraş fantomatic în spaţiul cenuşiu. Şi, evident, există ceva ce se vede extrem de clar.

Jacob.

Stă nemişcat, respirând greu şi acoperindu-şi ochii cu palmele.

— Jacob? întreb eu, încercând să-mi păstrez calmul în voce.

Nu-mi răspunde, dar paloarea a dispărut de pe pielea lui, ca şi urmele de umezeală de pe haine şi păr.

— Jacob, repet, şi de data aceasta răsuflă uşor şi se îndreaptă de spate, luându-şi mâinile de pe ochi.

— Sunt bine, spune el.

— Cum ai făcut asta? întreb eu şi chiar nu ştiu dacă

vorbesc despre faptul că *m-a împins* sau că s-a eliberat de propria imagine.

El doar clatină din cap.

— Jacob…

— Ţi-am spus că sunt *bine.* Vocea nu-i mai tremură, însă sună a ceva ce nu am mai auzit niciodată. Iritare. Mânie. Părul îi flutură uşor, ca şi cum ar bate o briză. Deschid gura, dar înainte de a spune ceva, îl simt.

Frigul.

Senzaţia de rece în spate. Mă întorc şi la fel face şi Jacob. La jumătate de bloc distanţă, ieşind în evidenţă ca o pată de cerneală roşie pe o pagină albă, e poltergeistul.

Băiatul stă acolo, târşâindu-şi un pantof demodat pe trotuar, iar cârlionţii castanii îi cad într-o parte atunci când îşi leagănă capul. E înconjurat de o aură de lumină purpurie şi are ochii mari, arzând cu aceeaşi lucire stranie.

Când se uită în sus şi vede că ne-a atras atenţia, zâmbeşte.

★★★

Ridic aparatul foto şi apăs butonul de declanşare, dar el îşi ascunde ochii, apoi se întoarce şi o ia la fugă.

Nu că i-ar fi teamă, dimpotrivă.

Ca şi cum e, într-adevăr, un joc.

Leapşa.

Tu eşti.

— Cass! strigă Jacob, dar eu deja alerg.

Vălul se unduieşte în jurul meu, detaliile se estompează şi dispar de-a lungul spaţiului pustiu pe când trec dintr-o lume a fantomelor în alta, cu Jacob pe urmele mele.

Poltergeistul e rapid, extrem de rapid – aleargă mai puţin ca un copil, seamănă cu o desfăşurare de imagini care se deplasează mai departe în timp. Când cred că îmi scapă, Vălul freamătă în jurul nostru, capătă o formă din nou şi, brusc, ştiu unde ne aflăm. Am mai fost aici.

Intrarea în Catacombe.

Arată diferit acum în Văl. E mai veche. Nu mai are vopseaua verde, nouă, nici uşa de lemn, ci doar o poartă de fier. Fiind mic, băiatul se strecoară printr-o gaură dintre

bare şi cadru, îmi aruncă o ultimă privire de lumină roşie, după care dispare în întuneric.

Mă reped în poarta de fier, dar e încuiată.

Trag de bare. Zăngăne, însă nu se mişcă. Nu mă pot strecura printre bare.

— Trebuie să-l urmăm, spun eu gâfâind.

— Nu, zice Jacob lângă mine. E exact ceea ce *nu* trebuie să facem.

Trag de poartă.

— Eşti o fantomă! îi spun eu lui Jacob, fluturând din mână către bare. Nu poţi să…?

— Să ce? ripostează Jacob. Suntem în *Văl.* Sunt la fel de solid ca şi tine. Şi încă nu ştim cine e acel poltergeist!

— A încercat să mă omoare!

— Ceea ce, după părerea mea, este un motiv în plus să *nu* îl urmăm până când nu aflăm mai multe despre el, ca să-l învingem. Lara ne-a spus *foarte clar* să nu-l provocăm pe copilul mort şi înfricoşător.

Mă uit înapoi.

— De când eşti tu de acord cu Lara?

Îşi ridică mâinile în aer.

— Ştiu. Sunt la fel de uimit ca şi tine. Nu trebuie să-i spui *niciodată* că am zis aşa. Gesticulează spre intrarea de la Catacombe. Însă acum ştim ceva.

Mă întorc spre poartă.

Jacob are dreptate.

Poltergeistul nu este *legat* de Văl, nu este legat de niciun moment în timp sau amintire, dar asta nu înseamnă că nu are aşa ceva. S-ar fi putut duce oriunde, dar a venit *aici.* De ce? Ar putea fi o altă ascunzătoare, dar cred că înseamnă mai mult de atât.

Simt frigul cum se scurge prin poartă, văd lumina roşie şi slabă printre bare. Lucirea ciudată delimitează intrarea ca un creion colorat, ca şi cum poltergeistul şi Catacombele sunt făcute din acelaşi material pătat de aceeaşi lumină. Îmi aduc aminte când am văzut prima oară lucirea purpurie stranie în tunelurile pline de oase şi mă întreb dacă acolo s-a întâmplat.

Dacă acolo a murit.

— Hai, Cass, spune Jacob, luându-mă de mână.

Îl las să mi-o ia, dar nu înainte de a trage un şut puternic în barele de fier.

— Vin după tine! strig eu.

Tine, tine, tine, iar vocea mea răsună în întuneric. Ca şi cum ar răspunde, o umbră traversează Vălul şi o ceaţă roşie trece printre bare ca un abur.

— Da, zice Jacob, ia-te la trântă cu poltergeistul. *Grozavă* idee. Mă trage de lângă poartă, iar eu îl las.

O clipă mai târziu, pelicula cenuşie a Vălului dispare, iar lumea revine la zgomotul, culoarea şi lumina pătrunzătoare. Soarele străluceşte cald şi zona e aglomerată, şiruri de turişti stau la coadă în faţa căsuţei verzi, aşteptându-şi rândul să coboare la morminte.

În apropiere bate un clopot.

— Ah, Cass, spune Jacob, dar deja îmi scot telefonul ca să-mi verific cronometrul.

O, *nu.*

CAPITOLUL PAISPREZECE

Proba de foc.

Aşa se numeşte modul de a învăţa să faci ceva în criză de timp.

Precum deplasarea cu metroul parizian.

Regret că nu am dat mai multă atenţie rutelor data trecută când am fost acolo. Din fericire, am marcat cu o iconiţă amplasamentul sălii de cinema pe telefonul meu şi aplicaţia îmi spune ce linie de metrou să iau.

E o linie directă. Nu trebuie să schimb trenurile.

Conform telefonului, călătoria va dura nouăsprezece minute. Conform cronometrului, filmul se va termina în douăzeci şi patru.

Pare că este timp destul, dar o mică avertizare portocalie apare pe ecran, anunţându-mă că trenul întârzie două minute.

Jacob numără pe degete încruntându-se, iar eu mă legăn înainte şi înapoi pe călcâie, până când trenul intră în staţie, după care mă năpustesc înăuntru.

Nouăsprezece minute mai târziu, o iau la goană pe lângă clădire, intru pe uşa din spate a sălii de cinema, alerg pe hol către sala de proiecţie numărul trei.

Mă prăbuşesc pe scaun, dărâm găleata de floricele pe care am lăsat-o pe jos şi privesc în sus, exact cât să văd personajele principale sărutându-se pe un acoperiş din New York, în timp ce muzica îi învăluie.

— Poate într-o zi, spune Jacob când începe să ruleze genericul, putem rămâne să vedem filmul.

Mama şi tata ne aşteaptă afară, aşa cum au promis. Nu se vede nici echipa de filmare şi nici Pauline, pentru că au terminat munca pe ziua aceea.

— Cum a fost filmul? întreabă mama.

— Exact ceea ce aveam nevoie, spun eu. Cum a fost Rue des Chantres?

— Ah, minunată! zice mama. Minunat de bântuită. Mă ia după umeri. Hai să ne întoarcem la hotel. Îţi povestesc totul

pe drum.

★★★

Îmi dau seama că e în neregulă ceva din momentul în care intrăm în hotel. Nu simt frig, niciun curent de aer rece, doar o senzaţie în atmosferă. Sunt prea mulţi oameni în hol şi aproape jumătate din ei arată de parcă ar fi trecut printr-o furtună. Acest fapt e ciudat fiindcă a fost mereu soare de când am ajuns la Paris.

Recepţionera ne vede şi se încruntă, ca şi cum noi suntem de vină pentru ce s-a întâmplat.

Mă foiesc puţin. Poate chiar *suntem.*

— Ce se întâmplă? întreabă tata, apropiindu-se de birou.

Recepţionera se încruntă şi mai tare.

— Ah, monsieur Blake. După cum vedeţi, a avut loc un *incident.* Gesticulează către turiştii uzi, împrăştiaţi prin hol. Ah, vai! Stropitorile au pornit la etajul al treilea. Foarte neobişnuit. Se pare că alarma a provenit din camera dumneavoastră.

— Nu asta! spune Jacob repede, ridicându-şi mâinile. Aş *face-o* oricând, dar nu am fost eu.

Îmi rotesc ochii. *Bineînţeles că nu.*

Tata clatină din cap.

— Dar am fost plecaţi toată ziua.

— Oricum ar fi, zice recepţionera, *ceva* din cameră a pornit alarma de incendiu şi apoi s-au declanşat stropitorile. Poate, adaugă ea, ridicând un obiect din spatele biroului, a fost *le chat noir.*

Aşază cutia pentru pisici a lui Grim pe birou.

O pereche de ochi verzi se uită urât la noi, la fel de nemulţumiţi ca şi recepţionera, în timp ce ea împinge cutia către noi.

— Credeţi că *pisica* noastră a pornit alarma de incendiu? întreabă mama.

— *Je ne sais pas,* răspunde femeia tăios. Ce *crea* eu e că nu se întâmplă nimic *neobişnuit* aici la Hotel Valeur…

Tata se înroşeşte când funcţionara continuă.

— V-am scos lucrurile afară din cameră cât am putut de repede. Vă asigur că vor fi curate şi uscate în noua

dumneavoastră cameră. Din păcate, după cum vedeţi, noile camere nu sunt încă disponibile. Arată cu capul, posomorâtă, către un cărucior cu băuturi. Serviţi-vă, vă rog, cu nişte cafea cât aşteptaţi.

Tata dă să răspundă, însă mama îl ia cu o mână de cot şi cu cealaltă apucă cutia lui Grim, conducându-ne către un grup de scaune ca să aşteptăm.

★★★

— Era mai slab, spune Jacob, cocoţat pe braţul unei canapele din hol.

Stau cu picioarele încrucişate pe podeaua de marmură, cu o foaie de hârtie şi unul din creioanele roase ale mamei. Am făcut deja o listă cu ceea ce ştiu despre poltergeist şi adaug *Catacombe* sub cuvintele *scund* şi *tânăr,* iar la insistenţele lui Jacob – *sinistru.* Acum încerc să-l desenez, iar Jacob se apleacă peste umărul meu, făcându-mi sugestii, unele folositoare, altele extrem de enervante.

Tata citeşte o carte, mama bate absentă cu unghiile pe agenda emisiunii, cu un sunet uşor *toc-toc-toc,* şi aşteptăm. Ceilalţi locatari dispar unul câte unul sau în perechi, fiind conduşi în noile lor camere, iar noi părem a fi ultimii pe listă.

Mă străduiesc să mă concentrez pe desen.

— Nu, capul lui era mai mult ca… Jacob îşi rotunjeşte mâinile, ca şi cum ar ţine o minge de baschet. Sau de… fotbal? O minge de fotbal înclinată într-o parte?

— Nu îmi eşti de ajutor, mormăi eu, ştergând prima mea încercare şi concentrându-mă în schimb pe hainele băiatului. Mi-aş dori să-i încredinţez creionul lui Jacob. Din păcate, numai unul dintre noi e îndeajuns de real ca să-l ţină, aşa că eu continui să tot şterg pe foaia de hârtie.

— N-ar fi grozav să ai ceva care să surprindă imaginile oamenilor… cum se numeşte? spune Jacob. Ah, da, APARAT FOTO!

Îmi rotesc ochii. Aparatul meu captează părţi din Văl, dar ultima dată când am verificat, nu a redat prea bine fantomele. Şi chiar dacă ar fi făcut-o, nu am o cameră obscură şi timpul necesar să developez o rolă pentru a

obţine o poză a copilului sinistru mort, asta ca să încep să întreb oamenii dacă ştiu cine era el înainte de a mă bântui pe mine.

Jacob îşi încrucişează braţele.

— Păi, dacă *aşa* spui tu.

Este nervos de când cu incidentul cu oglinda.

— Nu sunt, mormăie el. Îmi muşc limba, înăbuşindu-mi dorinţa de a-l întreba din nou pe Jacob despre trecutul lui, despre amintirile lui. Însă ştiu că el îmi aude gândurile deoarece se încruntă şi se uită enervat înainte.

Continui să lucrez la desen până când capăt o imagine destul de reuşită a poltergeistului. Un băiat cu ciorapi lungi, negri, pantaloni care ajung până la genunchi şi o haină care ar putea fi o cămaşă sau o jachetă cu un guler larg, legat în faţă ca o eşarfă.

Cârlionţii castanii acoperă partea de sus a feţei sale rotunde, dar ceva lipseşte.

Scotocesc după un creion roşu în sacul meu şi desenez cercuri mici în jurul ochilor lui.

Aşa.

Fac o poză cu telefonul şi i-o trimit Larei. Ea îmi răspunde imediat cu un mesaj.

Lara: Ai luat ore de desen la şcoala americană?
Eu: Nu.
Lara: Se vede.

Jacob pufăie. Rezist îndemnului să-i trimit un răspuns arţăgos pentru că văd că mai continuă să scrie.

Lara: Hainele astea par să aparţină începutului de secol douăzeci.
Lara: Ai aflat cum îl cheamă?
Eu: Nu încă.

Toc-toc-toc.

Mă uit din nou la mama care ţine agenda filmărilor sub braţ şi mă ridic.

— Pot să mă uit? întreb eu, întinzându-mă după agendă pe când mama aprobă din cap. O pun în poală şi încep să răsfoiesc paginile cu destinaţii trecând de Turnul Eiffel, de Jardin du Luxembourg…

Apoi găsesc: Catacombele.

Parcurg pagina ce conţine mai multe informaţii despre istoria construcţiei mormântului şi diferitele cimitire din care s-a inspirat.

— Ce cauţi? întreabă tata, aplecându-se deasupra mea, ca şi cum *a dat* de o sursă de cercetare. Este mereu profesorul, ochii se luminează la cea mai evidentă dorinţă de informare.

Am deschis deja gura, cuvântul *nimic* rostogolindu-se în mod automat, dar mă opresc.

Tata e tata, dar este şi istoric.

Tocmai el este persoana ideală pe care să o întreb.

— Când ne aflam în Catacombe, spun eu, ai menţionat că sunt oameni care s-au pierdut acolo.

El aprobă privindu-mă cu seriozitate.

— Da, nu e un loc unde să hoinăreşti. Acest pericol nu i-a oprit pe nesăbuiţi. E o istorie întreagă a oamenilor care, pur şi simplu, s-au gândit: „Nimic rău nu mi se va întâmpla *mie.”*

— Desigur, zic eu repede. Le ştii numele?

Îmi dau seama că e o întrebare riscantă, am mai mult speranţă decât certitudine, dar felul în care lumina roşie a pătruns în acel spaţiu, felul în care a emanat frigul acela ciudat, totul a părut că provine din băiat. Ca şi cum era al lui sau el aparţinea acelui loc.

Îmi ţin respiraţia în timp ce aştept răspunsul tatei.

— Nu le am aici, îmi răspunde, şi eu sunt puţin dezamăgită înainte ca el să adauge: Dar sunt sigur că mi le-am notat.

Scoate la iveală un caiet învelit în piele uzată, de tipul celor pe care îl ţii mereu în buzunarul de la spate. N-am fost niciodată atât de fericită că tata e un tocilar.

— Împreună cu mama ta am găsit o mulţime de poveşti, zice el dând paginile. Nu le folosim pe toate în emisiunea

noastră. Ah, iată! Au fost doi turişti adolescenţi, Valérie şi Michel Gillet.

Îşi linge degetul şi dă pagina.

— Un bărbat mai în vârstă american, George Kline. Un băieţel pe nume Thomas.

— Cât de mic era? îl întrerup eu, inima bătându-mi cu putere.

Buzele i se mişcă pe când face scurte calcule, apoi spune:

— Ar fi avut şapte ani.

Asta e. *El e.* O ştiu din toată fiinţa mea.

— Cum spuneai că-l cheamă? îl întreb eu pe tata.

— Thomas, răspunde tata, pronunţând TO-MAS. Thomas Alain Laurent.

Pronunţ şi eu numele.

— Ce-a păţit? întreb.

— Nu ştiu prea multe. A dispărut în 1912. A coborât printre morminte împreună cu fratele lui şi nu a mai ieşit niciodată. Ridică o sprânceană. De unde curiozitatea asta bruscă?

Ezit.

— Nu ştiu. De când am fost în Catacombe, mă tot gândesc la oamenii care *n-ar fi trebuit* îngropaţi acolo.

— Parcă ai fi tatăl tău, zice mama. Întotdeauna cauţi răspunsuri.

Tata radiază, evident mândru că a crescut o cercetătoare. Deşi răspunsurile pe care eu le caut sunt în mod clar *paranormale,* am moştenit multe şi de la mama.

— Monsieur Blake, strigă recepţionera de la birou. Noua dumneavoastră cameră este gata.

CAPITOLUL CINCISPREZECE

Ne adunăm lucrurile – un aparat foto, o servietă cu role de filmat, o agendă a emisiunii şi o pisică enervată – şi urcăm pe scări. Camera noastră este la etajul doi de data asta şi, în timp ce mama descuie uşa, îi trimit Larei un răspuns la ultimul ei mesaj.

Eu: *Thomas Alain Laurent*

Telefonul sună aproape imediat.

— Impresionant, spune Lara. Pot să-i aud degetele bătând pe tastatură. E un început promiţător.

Rămân în urmă pe coridor.

— Un început? Îi ştiu *numele.*

— Nu e Rumpelstiltskin, zice Lara. Un nume nu înseamnă prea mult fără amintirile legate de el.

Mă las în jos greu, sprijinindu-mă de perete.

— Mi-e dor de zilele când tot ce aveam de făcut era să ţin o oglindă în mână.

— Prostii, zice Lara. Cui nu-i place o provocare?

— Ţi-e uşor să spui asta, răspund eu. Până acum am fost împinsă de pe un acoperiş, aproape zdrobită de o piesă de decor şi de-abia am scăpat de o oglindă uriaşă. Ca să nu mai spun că ne-a inundat camera de la hotel.

— Ai avut o zi plină.

— Da, cred că putem spune cu siguranţă că am depăşit faza micilor răutăţi. Îmi cobor vocea. Sunt îngrijorată, Lara. În legătură cu părinţii mei. În legătură cu mine. Îngrijorată că mă va lua prin surprindere. Îngrijorată de ce va face înainte de a putea să mă confrunt cu el.

— Da, cât priveşte toate astea, zice Lara, pare că ai nevoie de protecţie. Unchiul Weathershire spune că poţi folosi salvie şi sare ca să ţii la distanţă spiritele puternice.

— De unde să iau salvie şi sare? întreb eu.

— Din fericire pentru tine, exist eu.

— Deşi îţi sunt foarte recunoscătoare, spun eu, tu locuieşti în altă ţară.

— Nu ai primit pachetul de la mine?

— Poftim? Intru, în cele din urmă, în camera de hotel şi văd un colet mic, maro, cam de mărimea şi forma unei cărţi, legat cu o panglică neagră. Din păcate, mama îl observă şi ea. Îl ridică, citeşte eticheta şi se holbează la mine.

— Cassidy Blake, ai comandat tu *ceva* de pe internet?

— E de la Lara, spun eu, smulgându-i pachetul din mână.

Mă retrag în dormitor şi studiez cutia. Pe hârtia împăturită de deasupra scrie: *Pentru Cassidy Blake, cu complimente.*

— După ce am vorbit ieri, continuă Lara, am dat nişte telefoane. Unchiul are – de fapt, *avea* – mai multe contacte în lumea paranormală, inclusiv un cuplu aici la Paris. Minunaţi oameni.

Întorc biletul. Pe spate scrie: *La Société du Chat Noir.*

Mi-aduc aminte că recepţionera l-a numit pe Grim *un chat noir.*

— Societatea Pisicii Negre, îmi traduce Lara. Un grup fascinant, foarte eclectic şi, evident, secret. Are filiale în cele mai multe oraşe mari, dar trebuie să cunoşti pe cineva, care cunoaşte pe altcineva…

Studiez biletul. Mai întâi un poltergeist, apoi societăţi secrete? Încep să-mi dau seama cât de puţine lucruri ştiu despre lumea paranormală, în afară de emisiunea părinţilor mei şi de propriile mele experienţe din Văl.

— Tu eşti membră în societatea asta? întreb, punând biletul deoparte.

— Nu încă, spune Lara pe un ton plictisit. Au o limită de vârstă destul de strictă. Dar fac o cerere pentru o dispensă specială.

— Bineînţeles, mormăie Jacob.

Deschid cutia şi el începe imediat să strănute.

— Oh, da, zice Lara, ar fi trebuit să vă informez. Salvia şi sarea au efect asupra *tuturor* fantomelor.

— Ai ştiut – *hapciu* – perfect – *hapciu* – că asta – *hapciu* – se va întâmpla.

Trântesc capacul cutiei şi o închid.

Jacob se uită urât, trăgându-şi nasul.

— Mulţumesc, Lara, spun eu.

— Da, mormăie Jacob, retrăgându-se către fereastra deschisă. Mulţumesc.

În noaptea aceea, strecor pacheţele de salvie şi sare în jacheta tatei şi geanta mamei, sperând că vor fi îndeajuns ca să ţină poltergeistul la distanţă.

De părinţii mei, cel puţin.

Pacheţelele au efect şi asupra lui Jacob.

De obicei aşteaptă până sunt gata de culcare, dar acum nu l-am mai văzut de la cină. Mi-a spus că se duce să facă de pază la hotel împotriva lui Thomas. Presupun însă că e în căutarea unor turişti pe care vrea să-i sperie. Sau poate vrea doar să stea departe de ierburile rămase în plus, pe care le-am presărat la ferestre şi în faţa camerei, deoarece nu pot suporta ideea ca Thomas să se strecoare înăuntru noaptea.

În ciuda pacheţelelor, tot nu pot să dorm.

În cele din urmă, arunc deoparte pătura şi deschid fereastra, sprijinindu-mă de grilajul de fier. Vântul adie răcoros şi Vălul freamătă pe pielea mea. Scot pandantivul de sub guler şi învârt oglinda pe lanţ printre degete, imaginea mea apărând din când în când.

Oglinda ne arată ceea ce ştim.

Mă gândesc la Jacob, la chipul lui pe când se afla deasupra oglinzii sfărâmate de azi, felul cum s-a desprins de propria lui reflecţie.

Poltergeistul se naşte când fantoma uită.

Închid ochii ţinând braţele încrucişate pe grilaj.

Jacob a avut probabil noroc. Nu a privit.

El nu uită, îmi spun mie însămi.

El nu uită.

Simt cum mă ia somnul.

El nu...

O alarmă de maşină se porneşte la câteva străzi distanţă. Tresar, inima bătându-mi cu putere, pe când alte alarme se pornesc, ca şi cum cineva apasă fiecare claxon.

— Thomas Alain Laurent.

Rostesc numele în întuneric de parcă vorbele mele l-ar

putea invoca, dar nu e nimeni. Mă uit în jos la strada de dedesubt, aproape aşteptându-mă să văd un băieţel privindu-mă. Însă strada e pustie.

Şi totuşi.

Ceva se strecoară prin mine ca un fior.

Îl aud slab, ca o boare.

— Un... deux... trois...

Nu ştiu ce mă face să înşfac aparatul foto – poate instinctul sau amintirea vagă că o dată mi-a permis să văd prin Văl, dar când pun obiectivul la ochi şi potrivesc focalizarea, noaptea şi strada de dedesubt încep să se schimbe şi să-şi piardă din contur.

...quatre... cinq... six...

Iată-l.

Thomas Alain Laurent se află pe stradă, cu capul ridicat spre fereastra deschisă, marginile corpului îi freamătă, mă ţintuieşte cu ochii lui strălucitori, goi şi roşii. Fac o poză fără bliţ. Trag filmul. Mai fac una. Ca şi cum mi-ar fi teamă că dispare în intervalul dintre fotografii.

Se opreşte din numărat şi îşi înalţă mâna, ca o invitaţie de a ieşi afară să ne jucăm.

Îmi aruncă un rânjet ştrengăresc, dar când scutur din cap e uimit şi nu mai zâmbeşte, ci surâde batjocoritor. Efectul e atât de brusc şi de ciudat încât îndepărtez obiectivul de la ochi. Fără el, strada pare din nou pustie.

Când îmi fac curaj să ridic aparatul şi să mă uit din nou prin el, Thomas a dispărut.

CAPITOLUL ŞAISPREZECE

Podeaua se cutremură şi zidurile se clatină, ca şi cum întregul hotel se mişcă.

Sunt ghemuită pe podea în spatele stâlpului, încercând să evit resturile care zboară prin hol.

— Jacob, ascultă-mă! strig eu pe deasupra zgomotului produs de ramele tablourilor care zăngăne şi sticla care se sparge.

El este încolăcit în centrul podelei de marmură, aerul din jurul lui rotindu-se nebuneşte.

— *Opreşte,* imploră el în timp ce apa îi curge de pe haine, picurând pe podeaua de marmură. Părul îi flutură în jurul feţei care este cenuşie.

— Cassidy! îmi porunceşte Lara din spatele recepţiei. Trebuie să-l trimiţi de aici.

Nu, încă îl mai pot salva.

Înşfac aparatul foto, respir adânc şi ţâşnesc din spatele adăpostului oferit de stâlp, deja întorcând lentilele către Jacob. Apăs butonul pentru bliţ, sperând că lumina îl va elibera, îl va readuce în simţiri. Dar funcţia aparatului se strică şi, înainte de a încerca din nou, o rafală violentă rupe cureaua şi îmi smulge aparatul din mâini. Acesta se izbeşte de zidul îndepărtat, sfărâmându-se dureros. Nu, nu, nu.

O rafală violentă mă împinge înapoi, iar eu mă străduiesc să rămân în picioare.

— Jacob! strig pe când tavanul se crapă şi se rupe în bucăţi, praful revărsându-se peste noi.

Hotelul se zgâlţâie de parcă urmează să se prăbuşească.

— Opreşte, spune Jacob, ridicându-şi, în cele din urmă, capul. Opreşte-mă!

Când se uită la mine, ochii îi lucesc şi nu mai sunt albaştri, ci *roşii.*

★★★

Mă ridic în capul oaselor cu o smucitură, iar inima îmi bate cu putere.

Lumina soarelui se strecoară printre perdele şi îl

traversează pe Jacob, care stă cocoţat, cu picioarele încrucişate la capătul patului meu.

— Ar trebui să-ţi vezi părul, Cass. Îşi trece mâinile prin păr, făcându-l să stea măciucă.

— Ştiu că e foarte sinistru, spun eu, să mă priveşti dormind.

Jacob sare în sus, lăsând o urmă vagă pe pătură.

— Nu te priveam dormind. Încercam să te trezesc. Arată către telefonul de pe noptieră. Apelul era pe sfârşite. Lara te-a tot sunat. Împunge telefonul, degetele sale trecând direct prin ecran. Crede-mă, dacă aş fi putut să-l închid, aş fi făcut-o.

Mă reped şi înşfac telefonul, derulând mesajele.

Lara: Am găsit ceva… sau mai curând… pe cineva.
Lara: Sună-mă!
Lara: E important!

— Cine foloseşte punctuaţia corectă într-un text? spune Jacob.

— Ah, hm, zic eu fără prea multă tragere de inimă, fiind încă afectată de vis.

— Eşti bine? mă întreabă el, aruncându-mi o privire. Pari… pierdută.

— Sunt în regulă, răspund repede, iar stomacul meu se strânge în timp ce rostesc cuvintele. A doua regulă a prieteniei: Fără minciuni.

Apăs butonul SUNĂ.

— *În sfârşit*, spune Lara.

— Tu dormi vreodată? întreb eu, frecându-mă la ochi.

— Dorm cele şapte sau opt ore necesare, zice Lara, deşi mărturisesc că mă simt mai bine dacă dorm şapte.

— Cass! mă strigă mama, ciocănind la uşă chiar dacă este întredeschisă. Noi ne ducem în salon la micul dejun. Eşti gata?

Acopăr telefonul cu mâna.

— Vă găsesc acolo! le strig şi eu. Mai am nevoie de câteva minute.

— Nu te culca la loc! mă avertizează tata.

— Nu.

Mi-a luat mult timp să adorm noaptea trecută, după ce l-am văzut pe Thomas, iar din cauza acelei întâmplări şi a visului sunt complet trează.

— Ce vis? întreabă Jacob citindu-mi gândurile.

Scutur din cap fără să mă mai gândesc la coşmar.

— L-ai văzut pe copilul sinistru? insistă el.

— Alo? spune Lara. Pământul către Cassidy.

— Scuze, zic eu, devenind din nou atentă la telefon. Ce spuneai?

— Doar că am un indiciu pentru tine. Cu foarte multă plăcere.

— Trebuie să spui asta după ce îţi zic *mulţumesc.* Care e indiciul?

— Bun, veştile proaste sunt că nu există informaţii în plus despre Thomas Alain Laurent în afară de ceea ce ştii deja.

— Ce mai fundătură, cugetă Jacob.

— Da, zice Lara, dar nu e chiar o surpriză. Într-adevăr, a murit cu o sută de ani înainte de inventarea internetului. *Însă* eu am găsit ceva. Pe fratele mai mare al lui Thomas, Richard.

Inima îmi tresaltă.

— Mai *trăieşte?*

— Nu fi ridicolă, spune Lara. A locuit *cu adevărat* la Paris. Numele franţuzeşti variază mai puţin decât cele americane – sunt o mie de Laurent, dar, din fericire, părinţii lui Richard şi Thomas aveau nişte *prénoms* destul de neobişnuite; asta înseamnă numele de botez.

— Putem să trecem peste asta? întreb eu disperată să aflu indiciul.

— Bine, se răsteşte Lara. Sunt sigură că i-am găsit. Familia Laurent a ta. Richard a murit cu treizeci de ani în urmă, la frumoasa vârstă de optzeci şi nouă de ani, dar nepoata lui, Sylvaine, încă locuieşte în oraş. Îţi trimit adresa ei într-un mesaj. Poate că ea ştie toată povestea. Poate că are ceva care să-i trezească amintirile lui Thomas.

— Lara, spun eu, eşti uimitoare.

— Ştiu, zice ea, dar nu a fost foarte greu. Ai fi surprinsă de ceea ce poţi găsi pe internet, dacă te pricepi să cauţi. La mine la şcoală te învaţă cele mai riguroase metode de cercetare.

— Există ceva ce *nu* înveţi la şcoala ta?

— Aparent, cum să vânezi un poltergeist.

Jacob gâfâie.

— Lara Chowdhury, tocmai ai făcut o *glumă?*

Aproape o aud pe Lara zâmbind.

— *Nu contează,* zice ea. Succes. Şi ai grijă!

— Nu trebuie să spui asta de fiecare dată.

— N-ar fi nevoie, zice ea. Şi totuşi.

Terminăm convorbirea şi pe ecran apare mesajul Larei, conţinând adresa unei Madame Sylvaine Laurent din cartierul unsprezece.

Am un indiciu.

Trebuie numai să-mi conving părinţii să-l urmez.

Luăm micul dejun în salon şi aduc această temă în discuţie, iar în final e mai uşor decât mă aşteptam.

Tata se umflă în pene când află de noi dezvăluiri în acest caz, evident mândru că are un detectiv în devenire în familie. De data aceasta, mama e prudentă.

— De unde ţi-a venit interesul ăsta brusc?

Mă uit în jos la croasantul meu.

— Păi, încep eu, ştiu că mi-aţi cerut să fac fotografii pentru emisiune, dar m-am gândit la oamenii ale căror poveşti *nu apar* în emisiune. Am dorit să aflu mai multe despre ei, şi ceva legat de acest băiat, Thomas, m-a incitat. Am convingerea că sunt detalii în plus în această poveste, termin eu, sperând că nu sună de parcă aş fi exersat în faţa oglinzii. Ceea ce am şi făcut de câteva ori la rând.

— Sunt sigură că e o poveste interesantă, Cass, spune mama, şi bravo ţie că vrei să afli mai multe. Dar programul nostru de aici e foarte strict. E ultima zi de filmare şi…

— Merg eu cu ea.

Cuvintele provin în mod neaşteptat de la Pauline.

— Nu te putem ruga să faci asta, zice tata, dar Pauline flutură din mână.

— Nu e nicio problemă, spune ea. Vă veţi descurca foarte bine cu Anton şi Annette. Cunosc oraşul la fel de bine ca şi mine. În plus, Cassidy a fost foarte răbdătoare, iar această misiune înseamnă foarte mult pentru ea. Se uită în direcţia mea cu sprâncenele ridicate, sugerându-mi să o susţin.

— Aşa e! zic eu.

Mama şi tata schimbă o privire lungă şi apoi sunt de acord cu condiţia strictă să nu plictisesc familia Laurent, dacă nu le place, şi să mă întorc la hotel de îndată ce termin.

— O să-l ratezi pe măcelarul grupului Marmouset, spune mama oftând.

— Să nu cumva să întrebi cine e, mă avertizează Jacob.

Îmi atârn aparatul foto pe umăr şi îmi îmbrăţişez părinţii, pipăind buzunarul hainei de tweed a tatei ca să mă asigur că pacheţelul cu salvie şi sare e în siguranţă înăuntru.

După care plecăm.

— De ce te-ai oferit să vii cu mine? o întreb pe Pauline în timp ce urcăm în metrou.

— Eşti copil, zice ea, şi Parisul e un oraş mare. Nu e sigur să hoinăreşti singură.

Intenţionez să-i spun că nu sunt nici *copii*, nici *singură* şi că deja am fost în explorare. Dar atunci aproape am murit din cauza oglinzii, aşa că poate are dreptate. Mai mult, am dobândit un translator.

Mă legăn pe călcâie.

— Nu are legătură cu faptul că părinţii mei se duc în locul acela al *măcelarului* azi, nu-i aşa?

— Prostii, spune ea, puţin cam repede.

— Nu ţi-e teamă, nu? întreb eu. Adică, tu nu crezi în toate astea.

— Exact.

Trenul înaintează lin pe când se deplasează pe sub Paris. E cald şi aglomerat, cu oameni de toate felurile, unii la costum, alţii în haine sport, tocurile înalte amestecându-se cu sandalele multicolore. Majoritatea sunt ocupaţi cu telefonul, însă câţiva fie citesc cărţi sau ziare, fie se uită în gol.

Trenul se leagănă puţin pe când ia viteză.

Jacob se holbează pe fereastră la întunericul care trece pe lângă noi, iar efectul e terifiant, reflecţia sa nefiind nimic mai mult decât dâre şi pete. O imagine ştearsă, care se dizolvă. Mă gândesc la coşmarul meu şi apoi mă străduiesc să *nu* mă mai gândesc. Mă concentrez în schimb pe Thomas Laurent.

Pe faptul că nu l-am mai văzut de noaptea trecută.

Într-un anume fel, asta nu mi se pare prea liniştitor.

Bat cu degetul în aparatul foto absentă, iar Pauline dă din cap aprobator spre el.

— E un model interesant.

Habar nu ai, gândesc eu, mângâind carcasa uzată de metal.

— E vechi şi cu toane, dar îmi place.

— Tata e fotograf, zice ea. Repară aparate vechi. Spune că funcţionează mai bine decât cele noi.

Zâmbesc.

— Aşa e.

— Dacă vrei, se oferă ea, tata ţi-ar putea developa filmul.

Mă uit la ea zâmbind.

— Serios? Ar fi grozav. Cercetez rola de film. Mi-e dor de camera mea obscură, îi mărturisesc eu. Acel spaţiu de acasă care e al meu şi numai al meu.

Jacob îşi drege glasul.

Ei bine, al nostru.

— Poate, spune Pauline, ai putea…

Dar nu mai aud restul.

O rafală rece se abate asupra mea şi cuvintele Paulinei sunt înghiţite de zăngănitul metalului pe şine.

Trenul scârţâie, ca şi cum cineva a apăsat frânele prea tare, iar eu aproape îmi pierd echilibrul. Mă apuc mai bine de bara de metal, la timp. Trenul frânează din nou şi huruie, oprindu-se pe şina întunecată.

Ah, grozav, gândesc eu, înainte ca luminile să se stingă.

PARTEA A PATRA
HAOSUL

CAPITOLUL ŞAPTESPREZECE

Nu e întuneric beznă.

Dâre de lumină se strecoară prin ferestre de undeva departe din tunel, scăldându-i pe pasageri într-o lucire slabă. Toţi încep să mormăie şi să privească în jur, mai mult enervaţi decât temători. Mâna lui Pauline se îndreaptă însă spre talismanul de la gât şi, chiar şi pe întuneric, îi văd buzele mişcându-se.

Jacob se apropie, uitându-se iute în direcţia mea.

Pe întuneric pare aproape solid, o altă persoană din vagonul aglomerat.

— Thomas? întreabă el şi eu aprob dând uşor din cap. Ridic obiectivul aparatului foto la ochi, cercetez vagonul întunecat, focalizând, căutând un băieţel care nu e acolo.

— Poate că nu e el, spune Jacob pe un ton cam neconvingător. Adică, trenurile se opresc uneori, nu-i aşa? Defecţiuni tehnice, energia din şina a treia... Nu ştiu exact ce e şina a treia, dar am auzit oameni spunând că...

Sigur, gândesc eu, lăsând aparatul jos. *Uneori şi oglinzi masive cad din camioane.*

Fac un pas înainte, după care mă opresc. Ar trebui să rămân pe loc, să stau aici, de partea reală a vieţii.

— Sunt complet de acord, spune Jacob. Nu provoca poltergeistul.

La urma urmelor, nu pot face nimic până când nu-i aflu povestea, până când nu ştiu destule lucruri, îndeajuns ca să-l fac să-şi amintească.

— Nu-l provoca, repetă Jacob.

Dar atunci văd prin lentilele aparatului foto un fuior de lumină roşie pe fereastra mai îndepărtată.

— *Nu-l provoca,* mă avertizează Jacob în timp ce eu caut Vălul.

Îi cunosc numele acum. Numele *întreg.* A fost îndeajuns să-l strig pe stradă noaptea trecută. Poate va fi îndeajuns ca să-l prind aici. Îndeajuns ca să-l fac să-şi amintească.

Pauline e cu spatele la noi, cercetând vagoanele, iar eu

fac un pas în lateral, în întuneric.

Şuvoiul de apă din plămânii mei şi apoi…

M-am întors în Văl.

Mă aşteptam să găsesc o fâşie de spaţiu pustiu şi cenuşiu: o absenţă, un spaţiu liber unde nicio fantomă nu a murit.

Aşa că sunt nedumerită când piciorul meu calcă pe metal solid.

Vagonul e gol, mulţimea a dispărut, dar trenul e aici, conturat în linii precise şi clare, felul de imagine care apare odată cu amintirea cuiva. Amintirea unei fantome.

Jacob se iveşte lângă mine.

— Care parte din nu-l provoca… spune el, întrerupându-se când luminile pâlpâie în jurul nostru deasupra unor bănci goale. Podeaua e pustie. Nici urmă de băieţelul care poartă haine demodate. Niciun smoc de cârlionţi închişi la culoare sau ochi roşii strălucitori. Ştiu însă că e aici.

— Thomas? strig eu, dar se aude numai ecoul. *Thomas*, *Thomas*, *Thomas.* Thomas Alain Laurent?

Am ajuns la capătul vagonului şi deschid încuietoarea. Uşile se dau de o parte larg şi trec în vagonul următor, aşteptându-mă să fie gol.

Nu e.

Nu este Thomas, ci un bărbat înalt care stă în mijlocul vagonului cu spatele la noi, legănându-se pe picioare. Ceva roşu şi întunecat pătează podeaua de sub ghetele lui. Mormăie încet către sine, nu în franceză, ci în engleză.

— Cine a făcut-o? mârâie el, răsucindu-se spre noi. Cine a făcut-o?

Când se întoarce, văd cuţitul înfipt în burta lui. Mâna îi înconjoară lama, ca şi cum ar dori să nu o lase să cadă. Şuvoiul de sânge curge în faţa lui.

— Cine a făcut-o? mârâie el din nou, făcând un pas şovăitor spre noi. *Voi* aţi făcut-o?

Jacob mă trage în spate şi trânteşte uşa între noi.

— Ei bine, asta chiar o să-mi bântuie visele, spune el în vreme ce străbatem spaţiul dintre vagoane. Oricât de amuzant a fost…

— *Un… deux… trois…* mă cheamă o voce jucăuşă din spatele meu. O voce cunoscută. Thomas.

Vocea se aude dinspre partea din faţă a trenului. Împreună cu o ciudată lucire purpurie.

Cobor din vagon pe şine, zgâindu-mă de-a lungul vagoanelor.

— Thomas Alain Laurent! strig eu. Ieşi, ieşi, oriunde te-ai afla.

Lumina purpurie pâlpâie pe zidul tunelului, iar eu aud foşnetul unor picioare mici. Un chicotit uşor. Strâng în mână pandantivul pe când mă strecor coborând din vagon.

Dar nu se arată.

Poate că Lara avea dreptate, poate că numele nu e suficient.

— Thomas, te rog, strig eu şi apoi apelez la toate cuvintele pe care le ştiu în franceză. *S'il vous plaît…*

Strălucirea purpurie luminează şinele, iar eu văd o pereche de ochi roşii uitându-se printre vagoane. Ridic mâna, aşa cum a făcut Thomas pe stradă noaptea trecută, ca o invitaţie de a ne juca.

Thomas zâmbeşte.

Apoi apasă cu mâinile sale mici pe laturile trenului. Lumina roşie se scurge printre degetele sale, după care chicoteşte din nou şi *dispare.*

— Nu, sâsâi eu, smucindu-mă să fug, dar Jacob mă apucă de braţ.

— Cass?

— Ce? mă răstesc, eliberându-mă.

— Trenul.

Nu înţeleg ce vrea să spună până nu aud.

Un geamăt slab şi îndepărtat. Nu e omenesc.

E *metalic.*

Vine dinspre cealaltă parte a Vălului. A revenit curentul. Trenul porneşte din nou.

Mă reped către spaţiul liber dintre vagoane, în timp ce trenul fantomatic se târăşte înainte. Jacob ajunge acolo primul, se saltă în sus şi îmi dă mâna, iar eu sunt recunoscătoare că e destul de solid ca să mă apuce.

Mă trage în sus exact când trenul începe să ia viteză, iar eu trec de uşă şi de Văl, păşind înapoi în lumea reală, în timp ce luminile pâlpâie în jurul nostru.

Pauline mă vede în mulţime şi se încruntă pe când eu îmi croiesc drum către ea.

— Iată-te, spune ea, înşfăcându-mă de umăr.

Are ochii mari, faţa palidă, cu mâna cealaltă strânge talismanul de pe piept. Îmi dau seama că e pentru prima oară când o văd pierzându-şi cumpătul. Prima oară când masca ei calmă dispare, dezvăluind sentimentul de sub ea: teama.

Pauline e îngrozită.

— Nu eşti o *sceptică,* nu-i aşa? spun eu.

Îmi dă drumul la umăr şi se forţează să respire liniştit.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti.

Îmi îngustez ochii.

— Nu eşti numai superstiţioasă. *Crezi.*

Pauline se zbârleşte.

— Nu, bineînţeles că nu.

Dar îl pronunţă pe *nu* prea repede şi afectat.

— De ce ţi-e ruşine? întreb eu. Lucrezi cu un grup de oameni a căror ocupaţie este să creadă în fantome.

— Nu mi-e *ruşine* de nimic, ripostează ea, încrucişându-şi braţele pe piept. Nu *vreau* să cred în fantome.

— Dar o faci.

Oftează. Ezită.

— Cum ai spus tu? E uşor să nu crezi, dar odată ce ai avut o experienţă e greu să nu mai crezi.

Trenul ajunge în staţie…

— Am văzut… lucruri… de câteva ori. Lucruri pe care nu pot să le explic. Pauline clatină din cap, în timp ce uşile se deschid. *Mon Dieu,* vorbesc ca o proastă.

Dau din umeri.

— Nu şi în ceea ce mă priveşte.

Reuşeşte să zâmbească slab, cu buzele strânse, apoi mă împinge afară din tren pe peron.

Pare aglomerat, mai aglomerat decât de obicei. Oamenii mormăie înfundat, adunându-se în faţa tabelelor

electronice care arată diversele linii de metrou, semnale roşii de avertizare ivindu-se lângă acestea. Unul, apoi două, apoi patru.

— Ce se întâmplă? întreb eu.

— Se pare că nu numai trenul nostru are probleme, spune Pauline.

— E imposibil ca Thomas să fi făcut *toate astea*, zice Jacob. Se uită la mine cam agitat. Nu?

Vreau să-l cred. Dar nu pot. Avertismentele lucesc în culori de un roşu aprins şi tot ce pot vedea sunt ochii poltergeistului, felul cum lumina purpurie pare să cuprindă aerul din jurul lui.

Mai întâi răutăţi, după aceea ameninţări, apoi haos.

Cu cât mai multe probleme cauzează poltergeistul, cu atât devine mai puternic.

Trebuie să ne grăbim.

Mă întorc spre Pauline, ţinând în mână adresa Sylvanei Laurent.

— Condu-mă.

— Spune-mi, Cassidy, zice Pauline pe când înaintăm. De ce te interesează atât de mult familia asta?

— Mama spune că am fost mereu o fire curioasă.

Ea ridică o sprânceană.

— Doar de asta? Sau mai ai un alt motiv ca să vizitezi familia Laurent?

Mă legăn de pe un picior pe altul.

— Chiar vrei să ştii?

Pauline cugetă cu seriozitate.

— Nu, cred că nu, zice ea, apoi oftează. Dar probabil că tot ar trebui să-mi spui.

Aşa că o fac.

Îi povestesc despre fantome şi poltergeist, despre faptul că am trezit cumva un poltergeist, iar acum mă urmăreşte creând tot felul de probleme.

Pauline clipeşte, mâna ei îndreptându-se către talismanul din jurul gâtului.

— Şi familia Laurent?

— Ei sunt familia poltergeistului, spun eu. Sper că dacă

aflu ce i s-a întâmplat cu adevărat lui Thomas, o să pot să-l eliberez.

Pauline dă să vorbească, dar o ambulanţă ţâşneşte pe lângă noi cu sirenele urlând. Aşteaptă ca zgomotul să se îndepărteze, apoi continuă.

— De ce misiunea *ta* e să trimiţi mai departe spiritul?

— Grozavă întrebare! zice Jacob, însă îl ignor.

— Presupun că e, fiindcă pot. Cu un an în urmă, aproape am murit, iar acum pot să traversez Vălul – spaţiul dintre lumea noastră şi cea a fantomelor – şi prietena mea Lara spune că e un fel de a-mi plăti datoria.

— Pare o muncă foarte grea pentru o fată atât de tânără.

— Ah, nu o fac singură, spun eu. Mă ajută Jacob.

Ea ridică o sprânceană.

— Jacob?

— E cel mai bun prieten al meu, răspund eu, după care adaug: E o fantomă.

De data asta, ridică ambele sprâncene.

— Înţeleg. În ciuda a ceea ce tocmai a spus despre faptul că ea crede, pot să-mi dau seama că *nu mă crede.*

Când îi spun, oftează.

— Cred că *tu* crezi.

Clatin din cap.

— De ce oare atunci când copiii cred în ceva, adulţii consideră că e numai imaginaţie, dar când adulţii cred în ceva, oamenii consideră că e adevărat?

— Nu sunt sigură că toată lumea ar presupune că *este* adevărat.

— Dar tocmai ai spus că ai văzut lucruri. Ai spus că tu crezi.

Pauline clatină din cap.

— Să crezi nu e o explicaţie pentru orice, Cassidy. Nu acoperă toate situaţiile. Iartă-mă. E o mare diferenţă între a crede în supranatural, în sensul general, şi a crede că fata de doisprezece ani pe care o însoţeşti prin Paris este un vânător de fantome care are ca partener o fantomă.

— Iartă-mă *pe mine*, spune Jacob. Pe cine numeşte ea *partener?*

Înainte să explic că el e mai mult decât un complice, Pauline se opreşte, făcându-mi semn către o clădire de culoarea lămâii, cu detalii albe şi ghivece de flori la ferestre.

— Am ajuns.

Este un bloc vechi. Lara nu mi-a dat numărul apartamentului, dar o cercetare rapidă a soneriilor de pe partea dreaptă ne dezvăluie că „Madame Laurent" locuieşte la 3A. Un bărbat intră în clădire, iar eu prind uşa din faţă înainte ca să se închidă după el. Pauline şi cu mine ne strecurăm înăuntru.

Urcăm pe trepte, când mă cuprinde o criză de nervi.

Ceea ce fac este ridicol, nebunesc.

— De acord, spune Jacob.

Sper că talentul de detectiv al Larei a dat roade şi că mă aflu în locul corect.

Este însă singurul indiciu pe care îl am.

Ajung la 3A şi ezit să bat, stând mai multe clipe cu mâna pe uşa de lemn. Înghit în sec şi bat la uşă.

După câteva momente, deschide o fată.

Are cu un an sau doi mai puţin decât mine, tenişi aurii, blugi şi un pulover roz cu alb. Are pielea deschisă la culoare şi părul ei şaten deschis este prins într-o coadă de cal, lucioasă şi dreaptă (habar nu am cum oamenii reuşesc aşa ceva – părul meu a fost mereu zburlit). Băţul alb al unei acadele îi iese pe la colţul gurii.

— *Bonjour?* spune ea, înălţându-şi bărbia.

Mă uit peste umăr la Pauline, dar ea nu zice nimic, doar stă acolo fără să mă ajute, aşa că revin.

— Salut, răspund eu în engleză. Hm, *parlez-vous anglais*? întreb eu, apelând la puţină franceză (şi distrugând-o, evident).

Fata mă studiază, după care răspunde:

— Da, spune ea mândră, merg la o şcoală internaţională şi ne pune să învăţăm. E o limbă… zgrunţuroasă, *n'est-ce pas*?

— Sigur, zic eu bucuroasă că vorbeşte engleza. Eşti Sylvaine Laurent?

Se trage puţin înapoi.

— *Mais non*, spune ea râzând neliniştită. Eu sunt Adèle. Sylvaine e mama mea. Strigă pe cineva din apartament. *Maman!* şi apoi dispare fără să-şi ia rămas-bun.

O clipă mai târziu, apare o femeie, ştergându-şi mâinile de un prosop de bucătărie. Seamănă cu Adèle, doar că e mai în vârstă, părul ei şaten deschis fiind lăsat liber pe umeri. Îşi mişcă până şi capul la fel când vine la uşă.

— Oui? întreabă ea, adresându-se lui Pauline.

Dar Pauline scutură din cap.

— *C'est pas moi,* spune ea, arătând din cap spre mine. Presupun că sunt pe cont propriu. Sylvaine Laurent se uită fix la mine, cu o privire precaută în ochi.

— Bună ziua, madame Laurent, zic eu, încercând să am zâmbetul plăcut al mamei şi încrederea tatei. Fac o cercetare despre unchiul dumneavoastră, Thomas Laurent.

Sylvaine se încruntă puţin.

— Ce fel de cercetare?

— Ei bine, spun eu pierzându-mi curajul, cred că e, hm, o simplă *cercetare.*

— Merge bine, zice Jacob, legănându-se pe călcâie.

— De unde ai auzit despre Thomas? insistă Sylvaine. Preţ de o clipă, mă bucur că ea ştie despre cine vorbesc, dar entuziasmul dispare de îndată ce nu se mai încruntă, ci se uită extrem de urât.

— Păi, înghit eu cu greu, dorindu-mi brusc să fiu mai mare sau cel puţin mai înaltă. Părinţii mei fac o emisiune la televizor despre fantomele din Paris şi ne aflam în Catacombe, iar eu am auzit.

Dar Madame Laurent deja clatină din cap.

— Ce s-a întâmplat cu Thomas a avut loc cu mult timp în urmă, zice ea pe un ton rece. Nu se cade să vorbim.

Mă uit la Pauline, implorând-o în tăcere să spună ceva, să intervină, însă ea doar dă din umeri.

Fata, Adèle, reapare în hol, ţinându-se după mama ei, evident curioasă.

— Vă rog, madame Laurent, încerc eu din nou. Vreau numai să ajut.

Nu mă lasă să termin şi se concentrează asupra lui Pauline. Schimbă repede câteva cuvinte în franceză şi după aceea ghidul nostru parizian îşi pune o mână pe umărul meu.

— Vino, Cassidy, spune Pauline. Trebuie să ne întoarcem la părinţii tăi.

— Dar am nevoie să ştiu…

— *Non,* zice madame Laurent, înroşindu-se la faţă. Nu ai nevoie. Istoria e istorie. E *trecutul.* Şi e *personal.*

După care îmi trânteşte uşa în nas.

CAPITOLUL OPTSPREZECE

Mă prăbuşesc pe culoar învinsă.

Un pas înainte, doi înapoi şi nu m-am apropiat deloc de posibilitatea de a-l elibera pe Thomas.

— Ai încercat, spune Pauline. Nu a mers. Se mai întâmplă. Scoate o foaie de hârtie din buzunar. E un program. Părinţii tăi ar trebui să se îndrepte către Pont Marie. Ne putem întâlni acolo!

— *Ai ştiut* că nu va vorbi cu mine.

Pauline dă din umeri din nou.

— Poate doar am bănuit. Francezii sunt oameni discreţi.

— Dar nu mi-ai spus nimic! strig eu exasperată. M-ai lăsat să vin până aici. De ce nu m-ai avertizat?

Pauline mă priveşte pătrunzător.

— Te-aş fi oprit?

Deschid gura să protestez, apoi o închid la loc.

— Mă gândeam eu.

Vreau să ţip, să spun că *trebuie* să reuşesc. Că Thomas devine mai puternic, că am nevoie să-i aflu povestea ca să-i pot aminti cine e, că astfel oglinda va funcţiona şi eu voi putea să-l eliberez înainte ca cineva să fie *rănit* sau mai rău.

În schimb, îmi apăs palmele pe ochi ca să-mi limpezesc mintea şi o urmez pe Pauline pe scări, afară în soare.

Mergem către pod în tăcere, drumul fiind întrerupt numai de sirenele obişnuite şi ambulanţele care ţâşnesc pe lângă noi. Îmi spun că nu e vina lui Thomas. Sper că nu e din cauza lui Thomas.

— Partea bună, remarcă Jacob, este că dacă *e* într-adevăr vina lui Thomas, se pare că nu mai e interesat de *tine.*

Cumva asta nu mă face să mă simt mai bine.

Jacob se uită peste umăr şi se încruntă.

Ce e? întreb eu în gând.

El ezită, după care clatină din cap.

— Nimic.

Ajungem la fluviul Sena şi îi zăresc pe părinţii mei

sprijinindu-se de marginea de piatră a podului, aşteptând ca Anton şi Annette să-şi aranjeze aparatele de filmat.

Parisul are o mulţime de poduri care traversează fluviul şi leagă malurile de cele două insule aflate în mijloc. Acest pod anume nu pare să aibă ceva special – e făcut din aceeaşi piatră deschisă la culoare ca restul oraşului –, însă când păşesc pe pod Vălul pulsează, fluturând în jurul meu. Jacob îmi aruncă o privire de avertizare, iar eu împing Vălul înapoi, reuşind să mă opun.

Îndată ce eu şi Pauline ajungem la mama şi la tata, observăm că ei au început deja filmarea.

— Parisul are multe poveşti cu fantome, spune mama. Unele înfricoşătoare, altele ciudate, unele groaznice, altele, pur şi simplu, triste. Dar puţine sunt la fel de triste precum este povestea fantomei de pe Pont Marie.

Jacob se uită din nou peste umăr, iar eu presupun că îl pândeşte pe Thomas.

— În timpul celui de-al Doilea Război Mondial, explică tata, Rezistenţa s-a bazat pe spioni ca să obţină informaţii, ca să fure secrete de la armata nazistă.

— Hei, Cass, spune Jacob, dar eu îi fac semn să tacă.

— Se zice că soţia unui luptător din Rezistenţă a devenit spion într-un mod neobişnuit. A început să se vadă cu un soldat nazist şi astfel afla şi transmitea toate secretele acestuia soţului ei. Femeia şi soţul ei se întâlneau aici, pe Pont Marie, la miezul nopţii.

— Cass, şopteşte Jacob din nou.

— Ce e? sâsâi eu.

— Cineva ne urmăreşte.

Poftim?

Mă întorc să urmăresc privirea lui Jacob, deja ducând obiectivul aparatului foto la ochi. Îmi fac curaj, aşteptându-mă să-l văd pe Thomas. În schimb, zăresc o fată cu părul legat în coadă de cal şi tenişi aurii care strălucesc în lumină.

Adèle.

Spre lauda ei, nu încearcă să se amestece în mulţime sau să se ascundă. Nici măcar nu pretinde că se uită după

cineva sau după ceva anume. Doar stă la marginea podului, cu braţele încrucişate şi capul lăsat pe un umăr, băţul de la acadea încă ieşindu-i pe la colţul gurii.

— Însă într-o noapte rece de iarnă, continuă mama, femeia a sosit pe pod şi soţul ei nu a apărut. N-a mai venit niciodată, iar ea a murit îngheţată aici, cu secretele încremenite pe buze…

Mă îndrept către Adèle.

E mult mai scundă decât mine, dar se uită fix fără să clipească.

— De când mă urmăreşti? o întreb.

Dă din umeri.

— De când ai plecat de la noi de acasă.

— De ce?

— Am auzit ce i-ai spus mamei. Ochii i se îngustează. De ce te interesează *cu adevărat* Thomas Laurent?

— I-am zis mamei tale. Fac o cercetare.

— De ce?

— Pentru şcoală, mint eu.

— E vară.

— Bine, spun eu. Vreau să ştiu.

— De ce?

— Sunt curioasă.

— De ce?

Respir exasperată.

— Pentru că sunt vânător de fantome şi Thomas Laurent e o fantomă. De fapt, e un poltergeist, adică o fantomă mai puternică. L-am trezit accidental, iar acum creează tot felul de probleme şi eu trebuie să-l trimit pe lumea cealaltă, dar nu o pot face până nu-mi dau seama cine e – a fost – pentru că nu-şi aminteşte.

Jacob se ia cu mâinile de cap şi geme, însă Adèle, pur şi simplu, se holbează la mine mestecând, iar eu mă întreb dacă diferenţa de limbă nu mi-a distrus jumătate din cuvinte.

După mai multe clipe ea aprobă din cap.

— De acord.

— De acord?

— Te cred.

Un mic rucsac îi atârnă pe un umăr şi, pe când mă uit, ea trage fermoarul şi scoate o duzină de cărţi poştale cu marginile zdrenţuite.

— Am adus astea, spune ea, ridicându-le ca eu să le văd. *Sunt fotografii* alb-negru, îngălbenite de vreme.

Una dintre fotografii e a unui băiat. Îl recunosc imediat pe Thomas.

Faţa rotundă, cârlionţii zburliţi, zâmbetul. Nu ameninţător, ci sincer, vesel. Ceva mă înfioară la vederea acestui băiat, nu e ca o nălucă, ci e concret, cu ochi luminoşi, viu.

Real.

Iau fotografiile, răsfoind teancul. În următoarea poză, Thomas nu mai e singur. Un băiat cu câţiva ani mai mare stă lângă el, apăsându-l cu mâna în joacă pe cap. Probabil că e...

— Acela e Richard, spune Adèle. Fratele mai mare al lui Thomas. Străbunicul meu.

Cea de-a treia fotografie este o poză de familie, cei doi băieţi fiind unul lângă altul, încadraţi de părinţii lor, care stau ţepeni, cu spatele drept. În ultima fotografie, băiatul mai mare, Richard, se află în faţa unei clădiri pariziene, având o privire tristă. Recunosc intrarea, arcada ferestrelor. Tocmai am fost acolo. E clădirea unde locuieşte familia Laurent.

— Aceste fotografii îţi sunt de ajutor? întreabă Adèle.

Aprob din cap.

— Mulţumesc.

Nu e chiar povestea lui Thomas, dar e totuşi ceva. La urma urmelor, fotografiile sunt amintiri întipărite pe hârtie. Poate dacă i le arăt, Thomas îşi va aduce aminte. Dar ca să aplic acest plan, trebuie să-l *găsesc* din nou.

— Cass! mă strigă mama în timp ce ea şi tata se îndreaptă spre mine, cu echipa de filmare pe urmele lor.

Jacob îşi trage puţin nasul şi se dă înapoi, ţinut fiind la distanţă de pacheţelele de salvie şi sare pe care le-am pus în buzunar şi în geantă.

— Am terminat. Cum a fost aventura ta? Şi cine e această fată încântătoare?

— Adèle Laurent, răspunde ea înaintea mea. O ajut pe Cassidy cu – şi eu de-abia mă stăpânesc să nu-i astup gura cu mâna înainte ca ea să încheie – proiectul de cercetare.

Pauline e uimită, dar mama radiază.

— Ce drăguţ!

— E minunat, adaugă tata.

— Da, e de foarte mare ajutor, spun eu.

Sunt pe punctul să mă ofer să o conduc pe fată acasă, aceasta fiind o ocazie perfectă să dispar şi poate să aflu mai multe despre Thomas, dar Adèle zice:

— Filmaţi o emisiune despre fantome, *n'est-ce pas?*

— Aşa e, spune tata. Ne îndreptăm către următoarea destinaţie. Ultima, de fapt.

Adèle se luminează la faţă. Apoi, până să apuc să rostesc vreun cuvânt, ea adaugă:

— Cassidy mi-a zis că pot veni cu dumneavoastră.

Bineînţeles că nu am făcut-o.

— Desigur, spune mama. Părinţii tăi sunt de acord?

Adèle dă din umeri.

— Lui *maman* nu-i pasă unde mă duc atât timp cât am grijă de mine.

Norocoaso, gândesc eu.

— Ei bine, zice tata, făcând semn către podul ce duce la o insulă unde o catedrală se profilează pe cer, mai avem de filmat numai la Notre-Dame.

— *C'est cool!* spune Adèle.

De îndată ce părinţii mei pornesc într-acolo, mă confrunt cu fata.

— Nu am zis că poţi veni.

Ea dă din umeri.

— Ştiu, dar e vară. N-am nimic de făcut. E mult mai *amuzant* decât să te uiţi la televizor. În plus, îmi eşti datoare. Te-am ajutat.

— Da, aşa e, zic eu. Mulţumesc pentru fotografii, dar nu eşti în siguranţă şi trebuie să te duci acasă.

— Pot să te mai ajut, ripostează ea cu încăpăţânare.

Vorbesc franceza, intru în spaţii mici…

— Adèle…

— Mai mult, el face parte din familia *mea*, nu a ta.

— Fetelor! strigă mama peste umăr. Veniţi?

Adèle zâmbeşte şi aleargă să-i prindă din urmă.

Într-un fel, cumva, am căpătat un însoţitor.

CAPITOLUL NOUĂSPREZECE

Cotim pe străzi şi cele două turnuri gemene de piatră ale catedralei Notre-Dame se înalţă în faţa noastră, în timp ce mergem, revăd pozele vechi, căutând indicii. Mă tot întorc la cea cu cei doi fraţi. Ambii zâmbesc, iar Richard ţine o mână înfiptă în părul ciufulit al lui Thomas. Înainte mă concentrasem pe Thomas, dar de data asta mă uit mereu la Richard. Are părul mai deschis la culoare decât Thomas, îndesat sub o şapcă, faţa lui e mai slabă şi mai colţuroasă, însă ochii mă uimesc. Simt fericiţi, luminoşi, amintindu-mi de cineva.

— Seamănă cu tine, şoptesc eu, întinzându-i fotografia lui Jacob. Faţa sa se întunecă şi, preţ de o clipă, pare surprins, trist.

— Nu văd asemănarea, mormăie el, uitându-se în altă parte.

— Cu cine vorbeşti? întreabă Adèle, iţindu-se lângă mine.

— Cu Jacob. E o fantomă, îşi încreţeşte nasul.

— Am crezut că vânezi fantome.

Schimb o privire cu Jacob.

— Aşa e, zic eu. Pentru o clipă îngrozitoare, coşmarul îmi revine în minte, dar îl îndepărtez. Jacob e diferit.

Suflă o adiere de vânt, bruscă şi rece – eu sunt deja încordată căutându-l pe Thomas, dar Adèle pare că o simte şi ea. Îşi încrucişează braţele, îndreptându-şi umerii.

— Ai observat, spune ea, că se face mai frig?

— Nu-i a bună, zice Jacob, iar eu nu ştiu dacă se referă la temperatura în scădere sau la faptul că frigul e destul de puternic ca toată lumea să-l simtă, însă sunt de acord.

Încep să merg mai repede. Îi prindem din urmă pe părinţii mei şi echipa de filmare la o intersecţie, aşteptând ca semaforul să se facă verde. Răcoarea încă pluteşte în aer, iar eu mă uit în jur, sigură că se va întâmpla ceva rău. Nu este aşa şi încep să mă întreb dacă numai vremea e de vină, când semaforul se face verde şi eu păşesc pe stradă.

Fac un pas, doi şi apoi aud scrâşnetul cauciucurilor,

geamătul unui claxon.

Mă uit în sus prea târziu. Văd maşina prea târziu. Jacob se întoarce spre mine, însă tata mă înşfacă de umăr şi mă smulge de pe stradă. O clipă după aceea, o maşină ţâşneşte pe lângă noi claxonând nebuneşte, iar eu rămân gâfâind şi tremurând lângă trotuar.

— Cassidy! se răsteşte tata. Ce credeai că faci?

— Dar semaforul – încep eu, privind către luminile de la intersecţie. E verde. Dar *toate* semafoarele sunt acum verzi. Claxoanele urlă, maşinile scrâşnesc oprindu-se, intersecţia e un haos.

— Probabil e o avarie, spune mama, trăgându-mă aproape de ea.

— Da, spun eu, clănţănind din dinţi de frig. Probabil.

Jacob are dreptate.

Thomas nu mai e doar problema mea.

E problema *tuturor.*

★★★

Zece minute mai târziu, urcăm într-unul dintre turnurile de la Notre-Dame.

Conducerea catedralei ne-a acordat treizeci de minute ca să filmăm, îndepărtând toţi turiştii din faţa noastră şi amânându-i pe cei din spate, aşa că suntem singuri pe treptele înguste, în spirală. Suntem numai noi, echipa de filmare, mama, tata, Pauline, eu şi Jacob – şi Adèle care aleargă pe trepte. Îmi strâng mai bine puloverul pe mine. S-ar putea să fie numai curentul de aer de pe scara de piatră, însă tot mai simt frigul.

— Mii de oameni se adună la Notre-Dame pentru a-i admira porţile sculptate şi vitraliile, povesteşte tata în faţa aparatului de filmat.

— Cu toate acestea, catedrala medievală, intervine mama, este scena multor poveşti cu fantome, la fel ca şi adăpostul garguielor.

— De ce sunt atât de multe *trepte?* întreabă Jacob în timp ce urcăm.

O spune cel care nici nu trebuie să urce.

Jacob se uită o clipă la mine cu ochii măriţi.

— Ah, da, zice el, scărpinându-se în cap. Am uitat.

Îmi rotesc ochii, iar el salută milităreşte.

— Mă întâlnesc cu voi, copii, în vârf, spune el dispărând prin tavan.

Adèle scoate băţul alb din gură după ce a mâncat toată acadeaua şi îl bagă în buzunar. Ia alte două acadele din rucsac şi îmi dă mie una. O primesc, deşi mi se strânge stomacul.

— De unde ştii, întreabă ea, că acest loc este bântuit?

— O simt, spun eu încet. Lumea devine… mai apăsătoare şi când o fantomă e în apropiere, am această senzaţie. Mă întind şi bat cu degetul pe umărul ei. *Pac-pac-pac!*

Acasă, când lumea era mult mai puţin bântuită, bătaia venea de obicei de nicăieri, lovindu-mă ca un tunet. Însă acum e ca o bătaie continuă de când am pornit în călătorie. Uneori, bătaia e slabă, alteori e puternică, însă aceste oraşe sunt atât de bântuite, încât mai curând remarc atunci când *nu e* efectul unei prezenţe spectrale.

Adèle zâmbeşte.

— Grozav. După care adaugă: Poţi să mă înveţi să ştiu şi eu?

Clatin din cap.

— Nu, îmi pare rău. Nu e ceva ce poţi să înveţi.

Se încruntă nedumerită, iar eu îi explic.

— Funcţionează numai dacă ai fost în pragul morţii.

Ochii i se măresc şi presimt că e pe cale să mai pună o grămadă de întrebări, dar ajungem la primul palier şi eu i-o iau înainte.

— Trebuie să păstrăm liniştea în timp ce ei filmează.

Ieşim pe un balcon de piatră presărat cu monumente. O cuşcă de metal se arcuieşte deasupra capetelor noastre ca o barieră între noi şi cornişă. Mă trag înapoi, însă Adèle îşi întinde degetele printre gratii ca să atingă piciorul unui gargui.

Mama pipăie ochiurile de metal.

— Aceste bariere, spune ea, nu sunt de joacă. Unii oameni au căzut. Alţii au sărit. Unii au fost poate împinşi. Să luăm exemplul unei tinere cunoscute numai ca M.J. Şi-a

dorit să urce aici, dar avea nevoie de un însoţitor, aşa că s-a împrietenit cu o bătrână şi împreună au urcat în turn. Chipul mamei se întunecă. Nimeni nu ştie ce s-a întâmplat după aceea. Corpul tinerei a fost găsit pe pavimentul de dedesubt. Pe bătrână nu a mai văzut-o nimeni niciodată.

Mă cutremur puţin, simţind bătaia *pac-pac-pac.* La auzul cuvintelor mamei, ochii lui Adèle s-au luminat de plăcere. Ca şi cum toate acestea sunt nişte poveşti desprinse de realitate, aşa cum suntem noi separaţi de marginea balconului.

Jacob stă în colţ, privind oraşul cu o expresie întunecată pe faţă. Mă îndrept către el, urmărindu-i privirea şi mi se taie respiraţia la vederea Parisului de dedesubt.

Nu e numai priveliştea.

E zgomotul sirenelor care ţiuie.

Luminile roşii şi albastre care pâlpâie pe cer.

Fuiorul de fum care se ridică de la o clădire în depărtare.

Răcoarea care pluteşte în aer, ca şi cum ar fi toamnă şi nu miezul verii.

Thomas Alain Laurent a trecut în mod oficial la nivelul haosului.

Mama, tata şi echipa de filmare merg mai departe, dispărând în clopotniţă la capătul celălalt al balconului. Adèle îi urmează, însă eu rămân în urmă, uitându-mă prin plasa protectoare de metal. Ne aflăm la o foarte mare înălţime. Ceea ce înseamnă că o cădere e foarte lungă.

Îmi vine o idee.

O privire de groază se citeşte pe faţa lui Jacob.

— Cassidy, aşteaptă…

Dar eu traversez deja Vălul.

Căderea bruscă şi scurtă, mai întâi prin apă neagră, după aceea cenuşie şi mă aflu din nou pe balconul catedralei; clopotele bat, cele două turnuri se înalţă în faţa mea, în ceaţă.

Există însă o diferenţă esenţială: aici, în Văl nu e nicio plasă protectoare, doar grilajul şi cerul liber, ca şi promisiunea unei căderi foarte lungi.

A funcţionat înainte, gândesc eu, forţându-mă să înaintez

către grilaj. Teama mă cuprinde – teama de înălţime, de cădere, teama că planul va funcţiona, teama că nu va fi aşa, dar poate că teama este importantă. Teama e însoţită de pericol, de risc, acel fel care atrage un poltergeist în mod inevitabil.

Respir adânc şi pun un picior pe grilaj. Jacob mă înşfacă de braţ şi mă trage înapoi pe palier, cu faţa palidă de furie.

— *Ce faci,* Cass? Urcatul pe o criptă e altceva. Asta e cu totul diferit. O să mori!

— Nu va fi aşa, spun eu eliberându-mă. Trebuie să creez condiţiile.

— M-am străduit din greu să-ţi salvez viaţa şi nu te las să-ţi baţi joc de ea.

— Nu-mi bat joc de nimic, Jacob. Îmi plătesc datoria. Îmi îndeplinesc misiunea.

— De ce e misiunea asta *a ta?* Pentru că aşa a zis Lara? Nu le ştie *pe toate.* Chiar dacă se poartă ca şi cum ar şti. Nu te las să te urci pe grilajul acela.

— Bine, mă răstesc eu. O să mă gândesc la altceva. Încep să mă preumblu. Trebuie să-l scot la lumină. Trebuie să existe un mod de a-l prinde, o perioadă îndeajuns de lungă pentru ca eu să…

— Destul! strigă Jacob pe un ton aspru. Destul. Recunoaşte de ce situaţia asta e *atât* de importantă pentru tine.

Clipesc din ochi nedumerită.

— Poftim?

— Cea de-a doua regulă a prieteniei e să nu spui minciuni, Cass. Mai mult, *numai la asta* te-ai gândit de când am ajuns la Paris. Aşa că *recunoaşte.* Nu te îngrijorează numai Thomas Laurent. E vorba despre *mine.*

Cuvintele mă lovesc în plin.

— Ce? Nu, eu…

Apoi ezit.

Nu cred că mi-am dat seama.

Dar el are dreptate.

Nu e singurul motiv, dar e clar unul dintre ele.

Adevărul e că mi-e teamă. Mi-e teamă că puterea lui

Jacob creşte, teamă de ceea ce înseamnă asta. Teamă că Lara a avut dreptate. Teamă că nu-mi pot salva prietenul cel mai bun.

— Ţi-e teamă că devin un *monstru*? mârâie Jacob, ochii fiindu-i mai întunecaţi şi pielea căpătând o culoare cenuşie.

— Jacob…

— N-ai încredere în mine?

— Ba da, dar…

— Dar crezi că devin felul de fantomă pe care se presupune că îl vânezi. Sau că *trebuie* să-l vânezi. Adică sunt deja acel fel despre care se *presupune,* nu uit că…

— Opreşte-te! îl implor eu.

Însă Jacob e extrem de mânios.

— Şi pentru propria ta informaţie, spune el, încă îmi amintesc *totul* – totul – despre viaţa mea şi cum a luat sfârşit. Numai că nu vreau să-ţi povestesc şi ţie.

— De ce nu?

— Pentru că nu e treaba ta! strigă el, părul ridicându-i-se în jurul feţei, ca şi cum aerul din jur se transformă în apă. Pentru că nu vreau să mă gândesc la asta! Hainele încep să capete o culoare întunecată de parcă ar fi ude. Şi nu vreau ca tu să ştii pentru că nu o să mai ai aceeaşi părere despre mine. Răsuflă greu, cămaşa e udă toată. Nu voi mai fi băiatul care ţi-a salvat viaţa, voi fi cel care *a murit* şi…

Îl apuc pe după umeri şi îl îmbrăţişez cât de strâns pot în acest loc unde eu sunt mai puţin solidă şi el e mai real. O clipă, Jacob doar stă, iar eu nu ştiu dacă e încă mânios sau doar uimit. După care supărarea îi trece. Umerii i se lasă în jos. Îşi pune capul pe umărul meu.

— Nu-mi dau seama ce mi se întâmplă, spune el. Nu ştiu ce înseamnă. Şi pe mine mă înspăimântă. Nu vreau să plec. Nu vreau să te pierd. Sau să mă pierd pe mine.

Îl strâng mai tare.

— Asta nu se va întâmpla, zic eu. Ai ceva ce poltergeistul nu are.

— Ce?

— Mă ai pe mine.

El zâmbeşte, o reflectare vagă a umorului său obişnuit. E

totuşi un pas înainte.

Mă retrag, ştergându-mi repede ochii.

— *Viens,* şopteşte o voce şi când ne întoarcem vedem fantoma unei bătrânici, şchiopătând către noi într-o rochie şi haină uzate, pielea fiindu-i adânc brăzdată de riduri. Ochii sunt strălucitori, zâmbeşte larg şi dinţii sunt stricaţi.

Jacob clatină din cap cu un râset nervos care iese ca un abur, în timp ce lumea noastră revine la normal.

Ce ciudat că *aceasta* este normalitatea.

— *Viens avec moi,* gângureşte bătrâna, întinzând o mână noduroasă.

Îmi amintesc povestea mamei. *Corpul tinerei a fost găsit pe pavimentul de dedesubt. Bătrâna nu a mai fost văzută niciodată.*

— *Viens,* mă îndeamnă fantoma, târşâindu-se mai aproape şi eu sunt foarte conştientă de lipsa grilajului din spatele meu şi de lunga cădere.

— Te protejez eu, spune Jacob, punându-se între mine şi margine.

Scot pandantivul din buzunar, ridicând oglinda în faţa ochilor bătrânei.

Degetele ei mă apucă de încheietura mâinii.

— *Viens avec...* începe ea, oprindu-se când îşi vede imaginea.

De data aceasta îmi aduc imediat aminte cuvintele.

— Priveşte şi ascultă, zic eu.

Ochii îşi pierd expresia şi se golesc.

— Vezi şi cunoaşte.

Marginile corpului flutură.

— Asta e ceea ce eşti.

Mâna bătrânei alunecă de pe încheietura mea. Corpul i se subţiază, iar eu bag mâna în pieptul ei scobit şi scot firul vieţii fragil, cenuşiu, uşor. Se dizolvă în mâna mea, se evaporă, şi la fel face şi bătrâna.

Clopotele continuă să bată, dar răsună de la mare depărtare şi Vălul începe să se subţieze, pierzându-şi contururile în absenţa fantomei care le ţinea unite.

Jacob pune o mână pe umărul meu, iar eu mă întorc spre

el.

— Hai să plecăm, spune el, luându-mă de mână.

Vălul se desface şi noi trecem prin el. Respir adânc, încercând să mă scutur de senzaţia de ciudăţenie care întotdeauna mă urmăreşte atunci când mă întorc din lumea cealaltă. Mâna lui Jacob se subţiază în a mea, dizolvându-se dintr-o materie concretă într-o substanţă mai fină decât aerul.

Aud un mic ţipăt de uimire şi îmi dau seama că Adèle se holbează la mine, la locul unde mă aflu şi unde, evident, *nu eram* cu o clipă înainte. Are ochii mari şi gura deschisă de mirare.

CAPITOLUL DOUĂZECI

— Iată-te, spune Pauline, venind de după colţ. Hai să mergem.

De data aceasta, Adèle tace. În timp ce coborâm treptele turnului şi ieşim în lumina după-amiezii târzii, ea, pur şi simplu, se holbează mută de uimire la mine.

Când ajungem pe Rue de Rivoli, toate semafoarele au culoarea galbenă, traficul s-a împotmolit şi claxoanele urlă.

E rău.

Foarte, foarte rău.

Sub copertina de la Hotel Valeur, Anton îi dă materialul filmat tatei, astfel ca el şi mama să revadă ultimele părţi ale emisiunii. Annette o sărută pe mama pe ambii obraji, iar Pauline ne urează o seară plăcută şi se îndepărtează. Se opreşte însă când îşi aminteşte.

— Cassidy, filmul tău, spune ea. Mai vrei să ţi-l developez?

Uitasem. Privesc aparatul foto, mai am o singură poziţie pe rolă. Adun întreaga echipă de filmare – mama, tata, Pauline, Anton şi Annette – împreună în cadru, Parisul apare pe fundal şi fac ultima poză. Apoi rulez filmul folosit în tubul său şi trag capacul din spatele aparatului. Se deschide şi iau micul cilindru în mână. Îl dau lui Pauline, întrebându-mă ce se va vedea, şi ce nu, pe film.

Pauline strecoară cilindrul în buzunar şi promite să ne întâlnim înainte de a pleca mâine.

Mâine – e greu să-ţi imaginezi, deoarece Thomas încă îşi face de cap în tot oraşul.

Mâine – înseamnă că dispun de mai puţin de o zi ca să-l trimit pe Thomas mai departe.

Sunt în criză de timp.

— Uite o idee nebunească, spune Jacob. Ce-ar fi să plecăm, pur şi simplu?

Mă încrunt în direcţia lui.

— *Poftim?*

— Gândeşte-te puţin, insistă el. Poate că la început

Thomas a fost atras de tine, dar acum e clar că are ţinte mai importante. Datorită acestei situaţii şi pacheţelelor de salvie şi sare, pariez că putem părăsi Parisul nevătămaţi.

— Şi ce s-ar întâmpla cu *Parisul?* mormăi eu.

Anton şi Annette îşi iau şi ei la revedere. După ce întreaga echipă de filmare a plecat, ne întoarcem cu toţii spre Adèle, care nu dă niciun semn că ar dori să plece. Pur şi simplu, se uită fix, ca şi cum *noi suntem* emisiunea TV şi doreşte să vadă ce vom face mai târziu.

— Nu e cazul să te duci acasă? întreabă tata.

Adèle se leagănă pe tenişii ei aurii.

— Trebuie?

— Păi, mama ta nu se va îngrijora?

Adèle se uită peste umăr. Soarele de-abia începe să apună, colorând cerul în portocaliu. Dă din umeri.

— Nu încă.

— Am o idee! spune mama, luându-l pe tata de braţ. Cass, tata şi cu mine mergem în salon să bem ceva. Ce-ar fi ca voi două să urcaţi în cameră şi să petreceţi timpul împreună? Prezint-o pe Adèle lui Grim. Îmi dă agenda emisiunii. Poţi să-i povesteşti totul despre *Inspiritişti.*

Tata îmi dă materialul filmat şi îmi cere să-l duc sus, iar părinţii mei se îndepărtează pe hol.

Aflată din nou în apartamentul de la hotel, pun deoparte caseta cu materialul filmat, iar Adèle scoate un mic strigăt de plăcere şi îl ia în braţe pe un foarte uimit Grim, vorbindu-i încet în franceză. Între timp, eu scot fotografiile şi le împrăştii pe podea, sperând că îmi vor da o idee.

Curând îmi sună telefonul. Un apel video.

E Lara. Trece imediat la subiect.

— Ai văzut ştirile?

— Aşteaptă. Găsesc telecomanda şi dau drumul la televizor. Un reporter de ştiri vorbeşte agitat, în timp ce un film se derulează deasupra capului ei. Pe ecranul mai mic se văd luminile unei maşini.

Se vorbeşte bineînţeles în franceză, însă mesajul e dureros de limpede.

— Oh.

La televizor, reporterul se îndreaptă către o femeie care e aşezată pe trotuar, în timp ce un doctor îi apasă o bucată de pânză pe cap. Pe fundal, un ambuteiaj de maşini blochează o intersecţie. Schimb canalul şi văd o hartă a metroului acoperită de semnale roşii.

Închid sonorul la televizor şi Lara se îndreaptă de spate în scaun.

— Te-am avertizat că asta se va întâmpla. Un poltergeist e – se întrerupe brusc, încruntându-se. Cassidy, rosteşte ea tăios, ea cine e?

Mă uit în spate şi o văd pe Adèle cocoţată pe braţul canapelei cu Grim încolăcit ca un ghem de blană în poala ei.

— Ah, da. Ea e Adèle.

Adèle scoate acadeaua din gură şi flutură din mână veselă.

— Salut!

Lara nu-i răspunde.

— Şi tu eşti vânător de fantome? întreabă Adèle.

La auzul acestor cuvinte, Lara înţepeneşte şi furia i se citeşte în ochii negri.

— Cassidy Blake, sâsâie ea printre dinţii încleştaţi, ce i-ai *spus?*

— Nu prea multe, răspund eu în acelaşi timp cu Adèle care zice: Totul!

Expresia Larei se schimbă de la mânie la groază.

— De ce ai făcut asta?

— Trebuie să recunosc, cugetă Jacob, că e minunat să văd că eşti mânioasă pe altcineva.

— Taci, fantomă, mârâie ea. Cassidy, explică.

— A venit pe neaşteptate, spun eu.

— Ah, da, fiindcă abilităţile spectrale sunt un subiect firesc de conversaţie.

— Uite, explic eu, ne-am dus să o vizităm pe nepoata lui Richard Laurent, Sylvaine, dar nu a vrut să discute cu mine. Adèle e fiica ei. M-a urmărit şi mi-a adus fotografii…

— Stai puţin, zice Lara. Ce fotografii?

Întorc telefonul ca ea să vadă pozele răspândite pe

podea.

— Mai aproape, spune Lara, iar eu mă ghemuiesc lipind telefonul de ele.

Adèle se aşază cu picioarele încrucişate lângă fotografii. Alege una unde e numai Thomas, care priveşte peste umăr şi zâmbeşte larg.

— Încă nu ai aflat nimic? întreabă Lara. Despre ce…

— E o poveste atât de tristă, murmură Adèle, ce i s-a întâmplat lui Thomas.

Liniştea se aşterne în cameră. Atât eu, cât şi Jacob ne holbăm. Până şi Lara a rămas cu gura căscată pe ecran.

— *Tu ştii?* spunem cu toţii într-un glas.

Adèle se foieşte puţin.

— *Oui,* zice ea. *Maman* mi-a povestit. Nu-i place să vorbească despre trecut, nu cu străinii, dar spune că e important să-ţi cunoşti istoria. Spune că e ceva personal. Dar dacă vă e de folos să-l ajutaţi pe Thomas, adaugă ea, o să vă spun povestea.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI UNU

— E o poveste foarte tristă, începe Adèle, luându-l pe Grim în poală. Străbunicul meu Richard avea zece ani când s-a întâmplat. Era cu trei ani mai mare decât Thomas şi acesta îl admira. Erau foarte apropiaţi. Aşa – îşi încrucişează degetele. Thomas obişnuia să-l urmeze pe Richard peste tot. Şi Richard îi dădea voie. Toată vara, continuă ea, Richard şi alţi băieţi s-au strecurat în Catacombe noaptea.

— În ce mod? întreabă Lara.

Adèle dă din umeri.

— Acum există o singură intrare şi o singură ieşire, dar atunci erau mai multe. Asta dacă ştiai să le cauţi. Richard ştia. Pe chipul lui Adèle flutură un zâmbet slab, răutăcios. Aşa se strecurau acolo jos, noaptea.

Jacob şi cu mine ne cutremurăm la gândul Catacombelor pe timp de noapte. Tunelul oaselor, luminat numai de lumânări sau felinare, o lumină slabă care lăsa scheletele în umbră.

— Thomas voia şi el să meargă. S-a rugat şi s-a tot rugat până când, într-o noapte, Richard a fost, în sfârşit, de acord să îl ia.

Îi arunc o privire lui Jacob în timp ce Adèle povesteşte. Faţa lui e întunecată, fără expresie, ca şi cum mintea îi e preocupată de cu totul altceva pe când ascultă. Probabil a simţit că mă uit, deoarece clipeşte din ochi şi mă priveşte iute, ridicând o sprânceană.

— Astfel că s-au dus, continuă Adèle, mângâindu-l pe Grim. Thomas, Richard şi doi dintre prietenii lui Richard. Jos, în întuneric.

Motanul e ca un ghem de blană neagră în poala ei, simţindu-se cel mai fericit de când am ajuns la Paris. Adèle are probabil harul de a se împrieteni cu pisici arţăgoase.

— Băieţii întotdeauna se jucau, aşa că asta au şi făcut. S-au jucat *cache-cache.* Ştiţi ce e asta?

Scutur din cap.

— Voi spuneţi *de-a v-aţi ascunselea.*

Tresar brusc.

— Număratul! zic eu, iar Lara aprobă din cap pe ecran.

— *Quoi?* întreabă Adèle, uitându-se la amândouă. Ce?

— *Un, deux, trois, quatre, cinq...* recită Lara în franceza ei impecabilă. Nu înţelegeam de ce număra *ascendent* şi nu *descendent.*

— Dar dacă se jucau *de-a v-aţi ascunselea,* spun eu, iar el îi căuta…

Adèle aprobă din cap energic.

— Thomas era prea mic, se pricepea prea bine să se ascundă, povesteşte ea, aşa că l-au pus să-i caute. Şi-a închis ochii să numere, iar ceilalţi băieţi au fugit şi s-au ascuns.

Mă imaginez jucând un asemenea joc acolo jos, înghesuită printre schelete sau urcându-mă pe oase, şi mă cutremur.

— Thomas îi găsea foarte uşor pe ceilalţi băieţi, oriunde se ascundeau, continuă Adèle. Aşa că la al treilea joc, Richard a fost de acord să-l lase pe fratele lui mai mic să se ascundă.

Stomacul mi se strânge fiindcă îmi dau seama ce urmează.

— Richard îi căuta, spune Adèle, şi l-a găsit pe unul dintre prietenii lui, apoi pe celălalt, dar nu şi pe Thomas. Richard a căutat aproape o oră înainte să renunţe. Băieţii erau obosiţi. Doreau să meargă acasă. Aşa că Richard a strigat – *Thomas, c'est fini* – s-a terminat –, însă nu a primit niciun răspuns, în afară de propria sa voce care răsuna în tuneluri.

Mă trece un fior. Dacă ar fi fost altă poveste, aş fi fost încântată de fiorul de emoţie. Dar *l-am văzut* pe acest băieţel în hainele sale mânjite de noroi. Pot să mi-l imaginez rătăcit acolo jos, ascuns printre oase sau colindând prin tuneluri, întorcându-se singur.

Adèle continuă.

— Richard a rămas acolo toată noaptea, căutându-şi fratele. Dar nu l-a găsit. În cele din urmă, n-a avut încotro. S-a dus acasă şi le-a spus părinţilor care imediat au chemat

poliţia şi au început căutarea.

Înghit cu greu.

— L-au găsit pe Thomas? În final?

Adèle aprobă din cap.

— Da, spune ea încet. Însă deja era prea târziu. Era deja… Se întrerupe.

Aproape că nu mai răsuflu când pun următoarea întrebare:

— Unde l-au găsit?

Adèle ezită în timp ce-l mângâie pe Grim.

— Se pricepea foarte bine să se ascundă. Se căţărase într-un… Şovăie, căutând cuvântul, apoi închipuie o arcadă trasând-o cu mâna prin aer. *Coin.*

— Ungher, traduce Lara. Ca un alcov.

Adèle aprobă din cap.

— *Oui.* Asta e. Oricum, s-a căţărat înăuntru, fiind mic şi uşor. Dar oasele din jurul lui erau vechi şi uneori… Dă încet din mână, arătând în jos. Alunecă. Bucăţile cad.

Lara duce mâna la gură pe ecranul telefonului.

— În final, l-au găsit sub oase.

Jacob tremură puţin şi eu mă încordez la gândul de a fi îngropat acolo, pe întuneric.

— Şi Richard? întreb eu.

Adèle se apleacă deasupra lui Grim – lui nu-i pasă – şi alege o fotografie a unui băiat mai mare, singur. Lângă el e un spaţiu gol, are braţele întinse puţin, ca şi cum Richard nu ştie unde să-şi rezeme cotul fără sprijinul dat de umărul fratelui său mai mic.

— Mama spune că era mereu trist. Nu şi-a iertat-o niciodată că l-a pierdut pe fratele lui mai mic acolo jos.

Tăcerea se aşterne câteva minute lungi. Singurul sunet e sfârâitul lui Grim care toarce.

În timp ce recapitulez povestea în capul meu, îmi dau seama, cu groază, despre ce am de făcut.

— Nu o spune, Cass, exclamă Jacob.

— Trebuie să ne întoarcem în Catacombe.

Adèle îşi ridică privirea de la pisică, faţa albindu-i-se.

— Ce?

Jacob geme.

— Gândiţi-vă, insist eu. Faptul că Thomas nu e legat de un loc anume nu înseamnă că acel loc nu e important pentru el. *A murit* în Catacombe.

— Sigur, ripostează Jacob, dar *el nu-şi aminteşte că a murit acolo.*

— Poate nu conştient, zic eu, însă când el ne-a văzut, *număra.*

— Şi?

— O parte din el îşi aminteşte că se juca de-a v-aţi ascunselea acolo jos, spune Lara la telefon, chiar dacă nu-şi *aminteşte* că-şi aminteşte. Amintirea lui despre Catacombe a fost probabil una dintre ultimele imagini care au dispărut. Ceea ce înseamnă că va fi prima care va reveni. E logic. Va fi cel mai uşor mod să-i aminteşti.

Întorc din nou telefonul.

— Bine, Lara, zic eu. Mă ocup eu de aici.

— Mult succes, spune ea înainte să închid.

— Chiar trebuie să fie în Catacombe? mă întreabă Jacob. De ce nu alegem un teren la suprafaţă? O grădină, de pildă. O grădină e frumoasă. Şi *e deasupra pământului.*

Regret că nu putem face asta. Regret cu adevărat. Dar am pierdut prea mult timp încercând să-l atrag pe Thomas la vedere, să-l fac să vină la mine, evitând simplul adevăr: Catacombele sunt locul unde a început totul. Acolo trebuie să se şi termine.

— Ştii că am dreptate.

— Nu, nu ştiu, spune Jacob. Ai cincizeci la sută şanse să ai dreptate şi nouăzeci la sută şanse ca totul să meargă foarte rău.

Surâd afectat.

— Numai nouăzeci? întreb.

— Ce spune fantoma ta? zice Adèle, ridicându-se în picioare, ţinând pisica strâns la piept ca un scut.

Jacob îşi încrucişează braţele, ignorând-o pe Adèle.

— Şi dacă Thomas nu apare? mă întreabă el.

Însă o va face.

Simt că o va face.

Precum felul în care simt şi pulsaţia fantomelor când sunt aproape.

Precum felul în care simt Vălul printre degete.

— Bine, spune Jacob, dar cum intrăm din nou în Catacombe? Dacă îmi aduc corect aminte, părinţii tăi au terminat de filmat, locul e probabil închis şi noi plecăm mâine.

Mă cuprinde disperarea.

Asta nu înseamnă că nu am o idee.

Am o idee şi e una chiar foarte proastă.

Jacob se strâmbă, citindu-mi gândurile.

— Oh, *nu.*

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI DOI

Materialul filmat e păstrat într-o servietă neagră, de metal. Mă ghemuiesc în faţa ei cu mâinile pe încuietori.

— Adèle, spun eu, am nevoie ca tu să te duci pe coridor şi să fii cu ochii în patru.

Ea se încruntă.

— Cum eşti *cu ochii în patru*?

— E o expresie, zic eu. Înseamnă că am nevoie să stai de pază. Să-mi spui dacă drumul e liber.

— Drum? Ca într-o pădure?

Îmi caut cuvintele exasperată.

— Du-te, stai pe coridor şi bate în uşă dacă îi vezi venind pe părinţii mei.

Îl pune pe Grim jos şi iese, iar eu respir adânc şi desfac încuietorile.

— Aşteaptă, zice Jacob. Ştii că sunt oricând gata să fac mici răutăţi.

— Nu, nu eşti, spun eu. Eşti un laş.

— Bine, nu e nevoie de insulte. Ascultă numai. Sunt lucruri rele şi lucruri *rele.* Ce vrei tu să faci este un lucru *rău.*

— *Ştiu,* sâsâi eu. Dar există şi fantome, şi *poltergeişti.* Noi avem de-a face, zic eu gesticulând către televizorul fără sonor, cu un poltergeist.

Pe ecran, ambulanţele înconjoară o clădire care pare să fi luat foc. O clipă mai târziu, imaginea se mută pe o stradă aglomerată, traficul fiind oprit în timp ce o maşină de întreţinere încearcă să se apropie de o reţea electrică ce scoate scântei.

Jacob oftează înfrânt, iar eu deschid servieta.

Aceasta e împărţită în două. Rolele compacte de film sunt puse în învelitoarea neagră dintr-o parte şi cardurile digitale sunt introduse în cealaltă despărţitură. Desigur. Echipa filmează în ambele moduri.

Din fericire pentru mine, totul este etichetat cu grijă, aranjat nu numai zi cu zi, dar şi în funcţie de destinaţie.

Prima rolă este numită CAT. Prescurtare de la Catacombe.

Pipăi eticheta. Catacombele sunt printre cele mai vestite destinaţii din lume. Nicio călătorie despre fantomele din Paris nu este completă fără ele. Dacă distrug materialul filmat pentru acea emisiune, ei *vor fi obligaţi* să se întoarcă acolo.

Jacob îşi drege vocea.

— Ştii, Cass, am crezut că a fost o idee proastă să te urci pe un mormânt gol, să te ascunzi în spatele unui cadavru, însă ceea ce faci acum pare de-a dreptul nebunesc.

— Trebuie să o fac, Jacob.

— Nu, *nu trebuie.* Se ghemuieşte lângă mine. Nu e la fel cu ce s-a întâmplat în Scoţia. Nu eşti captivă în Văl. Aici ai de ales. Dacă te gândeşti mai bine, poltergeistul nu e, de fapt, problema noastră.

— Cu toate astea, *este.* Chiar dacă n-ar fi, suntem singurii care putem să-l trimitem mai departe, Jacob. Dacă nu facem ceva, oamenii vor fi răniţi.

— *Noi* am putea fi răniţi! spune Jacob. Îl măsor cu privirea. Ei bine, *tu* ai putea, se corectează el. Ceea ce e destul de rău.

Mă legăn pe călcâie.

— Regula Omului-Păianjen.

— Poftim?

— Ştii despre ce vorbesc. Când capeţi o mare putere… Mă întrerup, aşteptând ca el să termine fraza.

Jacob mormăie un răspuns.

— …mmm… răspund…

— Ce-ai spus? insist eu.

Târşâie piciorul pe podea.

— …ai o mare responsabilitate.

— Exact.

Jacob se foieşte şi oftează.

— Nu pot să cred că m-ai păcălit cu Omul-Păianjen, mormăie el în vreme ce eu apuc filmul.

Jacob îşi acoperă ochii, ca şi cum nu se poate uita.

Din păcate, eu trebuie să privesc.

Jur solemn că sunt pusă pe rele, gândesc eu în timp ce scot cardul digital despre Catacombe din despărţitura lui şi îl bag în buzunar.

— Uneori chiar mi-aş dori să fii Slythercore în loc de Gryffindot, mormăie Jacob.

— Nu, nu vrei, spun eu scoţând rola de film inscripţionată CAT. Cândva te voi pune *să citeşti* Harry Potter. Rostogolesc cutia de plastic în mâini.

— Cum o să explici distrugerea neaşteptată? întreabă Jacob. O să dai vina pe poltergeist? Crezi că părinţii tăi te vor crede?

Mă uit din nou la etichetă gânditoare.

CAT.

Lângă mine, Grim se întinde şi cască.

— Nu, spun eu, trăgând rola din cutie. Pisicilor le plac panglicile, nu-i aşa?

★★★

Cinci minute mai târziu, scena e pregătită, distrugerea e înfăptuită.

Adèle intră şi anunţă că îi aude pe părinţii mei pe scări. O înşfac de braţ şi o iau la goană pe coridor, hotărâtă să-i întâlnesc pe drum.

— Ah, aici eraţi, zic eu când dăm peste ei pe scări. Tocmai veneam după voi.

— Totul e în regulă? întreabă mama.

— Da, spun eu, puţin prea repede. Ni s-a făcut foame şi doream să ştim dacă putem comanda mâncare.

— Desigur, zice mama, iar noi ne întoarcem şi urcăm cu ei.

Îmi ţin răsuflarea în timp ce o luăm din nou în sus pe scări.

Ultima parte a planului depinde de Jacob sau, mai curând, de puterea lui care creşte.

— Eşti sigur că eşti destul de puternic ca să o faci? întreb eu, ţinând în echilibru cutia pe marginea mesei.

— Aşa cred, zice el. Se întinde cu ochii îngustaţi din cauza concentrării şi apasă cu un deget un colţ al cutiei. Se leagănă foarte uşor înainte de a-şi recăpăta echilibrul.

Când ajungem pe culoar, strănut o dată tare, ceea ce e semnalul stabilit, şi o clipă mai târziu…

BUM.

Zgomotul unei cutii de metal care cade.

Mama dă buzna în cameră urmată imediat de tata. Adèle şi cu mine zăbovim pe culoar, dar dacă e să ne luăm după ţipătul de groază al mamei şi înjurătura tatei, planul a funcţionat.

Scena se întinde dinaintea noastră, o imagine a dezastrului.

Grim, care a sărit în sus din cauza zgomotului făcut de cutie, se holbează la dezordinea de pe podeaua din faţa lui. Numai câteva carduri digitale au căzut din cutie. Restul au rămas în despărţitura lor. Rolele de film nu au avut acelaşi noroc. S-au rostogolit, s-au răsturnat, majoritatea nu s-au stricat, dar una zace distrusă în centrul scenei, o grămadă de film încâlcit.

— Pisică rea! strigă mama, repezindu-se înainte.

Grim sare pe spătarul canapelei şi se uită urât la mine cu ochii lui verzi, ca şi cum ar spune: *Urâtă manevră, omule.* Promit în gând să-i cumpăr o cutie întreagă de iarba-mâţei când totul se va fi terminat.

— *Mon Dieu,* spune Adèle. Trebuie să recunosc, chipul ei oglindeşte uimirea pe când mie îmi vine să vomit.

Jacob e cocoţat pe spătarul canapelei cu braţele încrucişate, împărţit între sentimentul de supărare faţă de mine şi cel de aroganţă datorită reuşitei sale.

Ne urmăreşte în timp ce toţi patru căutăm în genunchi, recuperând toate rolele răsturnate şi cardurile căzute, punându-le la loc în servietă.

Tata încearcă să bage rola distrusă în formatul ei de plastic, dar curând devine evident că nu e posibil.

— Bine că există o rezervă digitală, mârâie el, însă mama clatină din cap.

— Lipseşte.

— *Poftim?* întreabă tata, uitându-se în servietă şi confirmând ceea ce ştiam deja.

Nu vor găsi cardul cu Catacombele acolo. Nici în altă

parte.

Faţa tatei e roşie de mânie, a mamei e palidă şi marcată de disperare, stomacul mi se strânge amintindu-mi că vieţile oamenilor sunt puse în pericol. Trebuie să fac ce e necesar, chiar dacă asta presupune ca soluţia corectă să implice şi multe rele.

Nu-mi dă însă o stare de bine.

Probabil că arăt la fel de rău cum mă simt, fiindcă Jacob nu mă mai tachinează. În schimb, vine lângă mine şi se sprijină cu umărul de aerul aflat în preajma mea.

— Regula Omului-Păianjen, spune el, în timp ce eu sunt pe punctul să plâng.

Aprob din cap, promiţând în sinea mea că dacă planul nu funcţionează voi găsi o cale de a mă revanşa.

Faţă de toţi.

Inclusiv motanul.

— Hei, spun eu, ca şi cum tocmai îmi venise ideea. Plecăm de-abia mâine după-amiază, nu? De ce nu ne întoarcem să filmăm dimineaţa?

— Nu e atât de simplu, Cassidy, zice tata, ciupindu-se de nas.

Inima îmi stă în piept.

— De ce nu?

Tata oftează.

— Catacombele sunt o destinaţie publică. Intrarea se face sub control strict. Nu putem intra şi pleca după cum dorim. Pauline ne-a aranjat vizita cu săptămâni înainte.

Mă uit la mama, dar deja ea mi-a luat-o înainte. Duce mobilul la ureche şi presupun că vorbeşte cu Pauline.

— Ştiu, repetă mama de mai multe ori, noi putând numai să ghicim în scurtele momente de tăcere ce spune Pauline. Nu e nicio posibilitate? Foarte bine.

Ia telefonul de la ureche, oftând adânc.

— Ei bine? întreabă tata.

— Încearcă să vadă ce se poate aranja.

Aşa că facem singurul lucru logic.

Aşteptăm.

După cinci minute chinuitoare, telefonul sună şi eu îmi ţin

respiraţia în timp ce mama răspunde. Îi privesc chipul, încordarea fiind, în cele din urmă, înlocuită de o mare uşurare. O simt ca un aer proaspăt ce-mi intră în plămâni când mama spune:

— Mulţumesc. Mulţumesc foarte mult.

Închide şi ne explică faptul că Pauline, minunata şi binecuvântata Pauline, a aranjat să intrăm în Catacombe după ora închiderii.

În seara aceasta.

— Grozav! spun eu.

— Da, grozav! repetă Jacob. Singurul lucru mai înspăimântător decât să fii la treizeci de metri sub pământ pe timpul zilei e să te afli acolo noaptea.

Deşi Adèle nu poate să audă ce mi-a zis el, este la fel de neliniştită la ideea unei călătorii printre morminte, pe întuneric.

Părinţii mei se îmbracă din nou în hainele pentru emisiune, îşi piaptănă părul şi încearcă să pară calmi aşteptând sosirea lui Pauline. Dar când tata mă vede încălţându-mă, scutură din cap.

— Nu, Cass. Tu şi Adèle rămâneţi aici.

Mi se strânge stomacul.

— Dacă mergeţi din nou, vă însoţesc şi eu.

— Nu ai niciun motiv, spune mama. Te-a speriat foarte tare data trecută şi…

— Nu o să vă deranjez, promit eu. Vă rog.

— Nu e vorba de deranj, scumpa mea, zice mama.

— De-abia aşteptai să ieşi de acolo data trecută, intervine tata. Cum de te-ai răzgândit?

Ei bine, gândesc eu, *există un poltergeist pe care eu trebuie să-l atrag ca să-i amintesc cine a fost şi cum a murit, ca după aceea să-l trimit pe lumea cealaltă înainte ca vreo persoană să fie rănită.*

Nu pot însă să le spun toate astea, astfel că aleg o altă abordare.

— Catacombele sunt acel fel de locuri pe care majoritatea oamenilor le văd o dată în viaţă, zic eu. Nu vreau să pierd ocazia să le văd de două ori. Chiar dacă sunt

înfricoşătoare. Mai mult, mi-aţi dat o misiune, să fac fotografii. Vreau să o îndeplinesc.

Îmi dau seama că încep să cedeze, aşa că apelez la ultima armă.

— În plus, doresc să i le arăt lui Adèle.

Adèle se uită la mine fără niciun entuziasm, dar îi fac semn în tăcere să nu spună nimic.

Mama oftează, dar tata doar clatină din cap şi îşi verifică ceasul.

— Dacă vii, pune-ţi o jachetă. Noaptea e mai frig.

Rezist dorinţei de a-l îmbrăţişa. Una e să fii fericit, alta să te arăţi suspect de entuziasmat şi nu-mi permit ca ei să-şi pună întrebări.

Din fericire, au o mulţime de lucruri de făcut.

Ne întâlnim cu Pauline în hol.

A închiriat o maşină. Anton şi Annette deja au luat loc înăuntru. Tata le înmânează filmul, scuzându-se foarte mult, dar Anton flutură din mână şi ia cutia.

— *C'est la vie,* spune el. Se mai întâmplă.

— Doar dacă eşti Cassidy Blake, zice Jacob în timp ce maşina porneşte. Când tu *faci* să se întâmple.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI TREI

E noapte când oprim în faţa căsuţei verzi.

Un agent de pază ne aşteaptă când urcăm pe trotuar şi eu fac o poză semnului de la intrare cu telefonul şi i-o trimit Larei.

Eu: Intru. Sper să duc lucrurile la bun sfârşit.
Eu: Dacă mor, nu-l distruge pe Jacob.

Închid telefonul, îl bag în buzunar şi respir adânc.

Mărturisire: Mi-e foarte teamă. Teamă că planul meu va funcţiona. Teamă că nu va funcţiona. Teamă de ce mă aşteaptă acolo jos, în Catacombe.

Regret că soarele nu e sus pe cer.

Ştiu că n-are nicio importanţă – la urma urmelor, este mereu întuneric acolo jos, sub pământ. *N-ar trebui* să conteze, dar aşa e. În timp ce mergem spre poartă, simt acea schimbare de care vorbeşte mama mereu, adică felul cum trăieşti şi percepi lumea la apusul soarelui.

Dispare căldura din aer care îndepărtează frigul.

Dispare lumina care goneşte umbrele.

Ştiu că noaptea e la fel de bântuită ca ziua.

Sau, mai curând, că ziua e la fel de bântuită ca noaptea. Însă totul e mult mai înfricoşător.

— Bate palma cu fantoma ca să ai noroc, spune Jacob, ţinând palma în jos în loc să o ridice. Ţin mâna sus, atât cât să fie deasupra lui.

Ca să am *noroc,* gândesc eu. Batem palma în tăcere. Mâinile noastre zăbovesc una peste alta. Doar atât cât să ne liniştim.

Ating aparatul foto din jurul gâtului. Nu am pus o rolă nouă de film, dar e totuşi un talisman. O amuletă norocoasă. Puţină magie în plus. Şi, evident, lumina sa albă, puternică, e întotdeauna de folos ca să opreşti fantomele.

Agentul de pază introduce o cheie grea în lacăt şi deschide poarta de fier îndeajuns de mult ca să ne

strecurăm înăuntru. Mă gândesc la Thomas care era atât de mic încât se putea strecura printre ultima gratie şi zid.

Echipa de filmare intră prima, apoi mama şi tata. Sunt pe punctul să-i urmez, când îmi dau seama că Adèle nu e cu mine. Mă uit în spate şi o văd şovăind în prag, legănându-se în tenişii ei aurii pe trotuar. Îşi muşcă buzele, privind dincolo de mine în interiorul căsuţei întunecate.

— *Alors,* spune ea încet. Ştii, se face târziu. Ţine bărbia ridicată şi capul sus. Ar trebui să mă duc acasă.

Până acum a fost atât de îndrăzneaţă, de curajoasă încât mi-a fost uşor să uit: e doar un copil.

— Ai dreptate, zic eu. Mama ta e probabil îngrijorată.

— Da, spune ea. Nu că nu aş vrea să vin, adaugă ea cu un pufăit mândru. E doar că…

— E în ordine, zic eu, punându-mi mâna pe umărul ei. Ai fost de mare ajutor. Fără tine, n-aş fi realizat atât de multe. Mă ocup eu de tot de acum încolo.

Ochii ei pătrunzători se uită drept în ai mei.

— Eşti sigură că poţi să o faci?

Nu, gândesc eu. Nu sunt deloc sigură. Dar ceea ce zic e:

— Aşa sper.

Adèle înghite cu greu şi aprobă din cap.

— Bine.

Îmi iau mâna de pe umărul ei. Se îndepărtează în timp ce mie îmi vine o idee.

— Stai, strig eu intrând în căsuţa verde. Fug la tata şi smulg pacheţelul de sare şi salvie din buzunarul interior al hainei sale. Va trebui să se descurce cu un talisman mai puţin.

— De unde a apărut asta? întreabă el, însă eu deja mă îndrept către Adèle.

Jacob se trage la o parte, ţinându-şi respiraţia, în timp ce eu îi dau fetei pacheţelul.

— Ca să te apere, spun eu. Adèle se uită la pacheţel, apoi mă îmbrăţişează.

— *Bonne chance,* Cassidy Blake.

— Asta înseamnă *ai grijă* în franceză?

Adèle clatină din cap.

— Nu, zice ea zâmbind. Înseamnă *noroc.*

Îi zâmbesc la rândul meu.

— *Merci,* Adèle Laurent.

— Pa, micuţo, adaugă Jacob, în timp ce fata se îndreaptă spre staţia de metrou de lângă clădire.

— Cassidy! mă strigă mama dinăuntrul căsuţei, şi eu respir adânc.

— Eşti gata? întreabă Jacob.

— Nu prea.

El înghite cu greu.

— O s-o facem oricum, nu-i aşa?

Mă îndrept de umeri în timp ce înaintez spre poartă.

— Da. O s-o facem.

Urmăm restul grupului printre turnichete, oprindu-ne în capul scărilor în spirală, care se încolăcesc în întuneric. Mama cu tata merg primii, după care vin Anton şi Annette, purtând aparatele de filmat pe umeri, luminile roşii fiind semnalul că deja filmează. Apoi sunt eu, Jacob şi Pauline.

Şase perechi de paşi care răsună pe trepte.

Un, deux, trois... număr eu pe când coborâm un etaj, două, trei. *Quatre, cinq...* termin când ajungem la capăt.

O adiere de vânt stătut şi rece bate peste noi, ca şi cum tunelurile respiră.

Îmi trag mai bine puloverul pe mine, iar vechile fotografii ale lui Thomas şi ale familiei lui foşnesc pe sub el. După care începem drumul de zece minute prin tunelurile pustii spre intrarea în Imperiul Morţilor.

Apa picură din tavanul scund. Paşii răsună pe pietrele umede.

— Acum? întreabă Jacob. Îşi vâră mâinile în buzunare, dornic să terminăm odată.

Scutur din cap. Thomas şi Richard nu s-au jucat aici unde nu sunt cotituri şi cotloane, unde nu te poţi ascunde. Nu, au mers mai departe unde sălile încep să se încolăcească, iar zidurile sunt pline de oase şi de umbre.

Nu pot să-l învinuiesc pe Jacob că vrea ca totul să se termine.

Aerul e rece şi umed, iar fiecare pas pe care îl facem ne

aduce mai aproape de pericol. Vălul începe să se îngreuneze. Se sprijină de mine, împingându-mă înainte, încercând să mă tragă dincolo în întuneric.

Nu încă, gândesc eu rezistând. *Nu încă.*

Ajungem la capătul galeriilor.

ARRÈTE! avertizează inscripţia de deasupra intrării. OPREŞTE!

Am ajuns prea departe ca să ne întoarcem acum.

Astfel că, trăgând adânc aer în piept, păşim mai departe.

PARTEA A CINCEA
AMINTIREA

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI PATRU

Îngropate sub Paris, Catacombele adăpostesc peste şase milioane de corpuri…

Părinţii mei merg înainte, repovestind istoria şi legendele acestui loc. Spun aceleaşi poveşti ca înainte, dar energia e diferită de data asta. Se vede că sunt tensionaţi, enervaţi de incidentul cu servieta. Sunt nervoşi şi agitaţi într-un fel care se potriveşte foarte bine cu o emisiune despre activităţi paranormale. Până şi calmul imperturbabil al tatei e afectat, făcându-l să pară pentru prima oară tulburat.

Vocea mamei e încordată, în timp ce mâna ei flutură prin aer peste cranii.

— Tunelurile şerpuiesc pe sub oraş, sunt atât de mari încât majoritatea parizienilor calcă pe oase…

— Acum? întreabă Jacob, iar eu aprob din cap, ştiind că aceasta este cea mai bună ocazie. Mă dau înapoi cu câţiva paşi, apoi mă întorc gata să apuc Vălul, când cineva mă înşfacă de încheietura mâinii.

Pauline.

— Nu te duce să colinzi, mă avertizează ea, având grijă să vorbească pe o voce joasă, deoarece totul are ecou aici.

— Nu mă duc, şoptesc eu, ridicând puţin aparatul foto. Încercam numai să fac o fotografie bună. Arăt dincolo de umărul ei, către părinţii mei care se îndepărtează. Lucirea tunelurilor din faţa lor creează o aură ciudată, evidenţiindu-le siluetele.

Pauline îmi dă drumul la mână şi eu profit de ocazie.

Când îşi dă mâinile în lături, eu deja am apucat Vălul. Se desface în jurul meu şi ultimul lucru pe care îl văd e Pauline, răsucindu-se cu ochii măriţi de uimire, în timp ce eu dispar prin cortina invizibilă.

★★★

Inima îmi tresaltă de panică în vreme ce mă scufund în întuneric.

Aerul e apăsător şi stătut. Nu mă pot gândi decât că mă aflu la cinci etaje sub pământ şi că ultima oară exista un

felinar pe sol. Acum nu mai e, iar eu nu pot să respir. Panica mă lasă fără aer şi am nevoie de întreaga mea voinţă să nu traversez Vălul, ca să mă întorc în lumea cealaltă, sigură şi luminoasă.

— Jacob, şoptesc eu pe jumătate speriată că el nu va răspunde. Sau pe jumătate speriată că va răspunde altcineva. Dar apoi îl simt ca o schimbare în aerul de lângă mine.

— Cass, îmi şopteşte şi el, iar eu îmi dau seama că aproape pot să-i văd conturul feţei. Clipesc disperată să-mi adaptez văzul şi, când reuşesc, observ că nu e complet întuneric.

Undeva, după colţ, e o lumină, o dâră lucitoare care se răspândeşte prin tuneluri. Înaintez, ţinându-mă cu o mână de zid ca să-mi păstrez echilibrul. Zidul nu e unul adevărat, bineînţeles, e făcut din stive de oase. Degetele îmi alunecă prin orbitele goale ale unui craniu, ungherele şi cotloanele în care oasele se unesc ca într-un joc de puzzle.

După colţ, găsesc felinarul cu ulei pe sol. Mă aplec şi răsucesc cheia, iar tunelul se luminează puţin, însă nu atât de mult cât mi-aş dori. Privesc în jur, dar nici urmă de Thomas. Nu se vede nimeni, de fapt. Tunelurile sunt pustii.

— Thomas? strig eu. Însă tot ce aud este ecoul propriei mele voci. Nu se vede nicăieri, nici el, nici lumina purpurie care pare să-l însoţească prin Văl.

Dar trebuie să fie aici. Trebuie.

Şi dacă nu e?

Mă uit în jos la felinarul de pe sol, apoi mă îndrept de spate.

Am o idee.

— Hei, Jacob, spun eu. Vrei să ne jucăm de-a v-aţi ascunselea?

Mă priveşte lung, după care înghite cu greu şi întinde mâinile. Sprijină un pumn în cealaltă palmă deschisă: gestul universal pentru trasul la sorţi.

— Cine câştigă se ascunde, spune el. Cine pierde caută.

— În niciun caz, zic eu. Trasul la sorţi nu e un joc cinstit când unul dintre noi e medium. Scot o monedă din buzunar

şi o arunc.

— Cap, strigă Jacob, în timp ce moneda luceşte în întuneric.

Prind moneda şi o lovesc de dosul palmei.

Pajură.

Mă simt uşurată. Mai sinistru decât să mă aflu aici jos e să-mi închid ochii. Jacob mârâie şi se întoarce cu faţa către cea mai apropiată coloană de oase, punându-şi mâinile la ochi.

— Unu, doi, trei… începe el.

În loc să alerg să mă ascund, mă strecor într-o gaură din apropiere şi aştept. Aştept să se mişte ceva. Aştept să văd ochii roşii pe faţa mică, rotundă. Îmi muşc buzele.

Jacob ajunge la zece şi nici urmă de Thomas.

Cincisprezece.

Douăzeci.

Apoi, exact când Jacob spune „douăzeci şi unu”, aud foşnetul picioarelor. Privesc în sus şi îl văd pe Thomas. Băieţelul trage cu ochiul de după colţ, cu ochi roşii mari, plini de curiozitate. Nu mă vede. Însă îl vede pe Jacob. Îl priveşte mai multe clipe, apoi se întoarce şi dispare în întuneric.

Îl urmăresc, având grijă să menţin destulă distanţă faţă de el ca să nu-şi dea seama că sunt acolo, dar să fiu şi îndeajuns de aproape ca să nu-l pierd. Mă ajută faptul că tot corpul lui e colorat în roşu. Marginile lucesc, aerul din jurul lui învălătucindu-se în fuioare de fum colorat. Mă strecor pe urmele lui şi, curând, el se opreşte şi se lasă pe vine. Se înghesuie într-o arcadă joasă unde oasele s-au sfărâmat demult.

Exact ca ungherul din povestea Adèlei. Mă ghemuiesc în faţa ascunzătorii lui Thomas.

— Te-am prins, şoptesc eu. Însă, pe moment, tot ce văd e întuneric, umbre şi cred că într-un fel a scăpat. Apoi îmi dau seama că e acolo. Ţine capul jos, aplecat pe braţele încrucişate. După care îşi înalţă privirea, ochii roşii lucind în întuneric.

Se încruntă.

Mă trag înapoi, şocată de mânia întipărită pe această faţă mică. Veninul din ochi când se târăşte din ascunzătoarea lui, ochii roşii atât de strălucitori încât par să ardă aerul de dinaintea sa.

— Thomas, încep eu, scoţând fotografiile din jachetă, în timp ce el se ridică în picioare.

Pe chipul său apare expresia unei furii pe care numai un copil de vârsta lui o poate avea. Indignare. Trădare.

Mormăie ceva în franceză şi, deşi nu înţeleg cuvintele, sentimentul e limpede. Am trişat. Nu am jucat corect.

— *Thomas*, repet eu, încercând să rămân calmă. Ridic una dintre fotografiile cu el şi fratele său, dar nici măcar nu se uită. Privirea sa pluteşte dincolo de imagini ca uleiul pe apă şi ochii lui se aţintesc asupra mea.

Apoi mâna lui se înalţă fulgerător.

Sar înapoi, presupunând că vrea să mă lovească pe mine. În schimb, izbeşte cel mai apropiat zid de oase, ca un copil care dărâmă cuburi.

Numai că aceste cuburi nu cad.

Ele tremură şi se clatină, capătă reflexii roşii din cauza loviturii sale puternice. Dincolo de Văl, Thomas avea putere.

Aici, în interior, animat de răutăţi, ameninţări şi haos, e cu totul altcineva. Ca şi cum atrage întreaga energie a spaţiului asupra sa, asupra morţilor neliniştiţi, asupra a secole de pierderi, spaime şi tristeţi. Catacombele se apleacă deasupra lui, unindu-se cu el. Acesta nu este numai mormântul lui.

Este domeniul lui.

În timp ce zidurile se cutremură, ceva începe să se scurgă din ele, strecurându-se ca fumul printre oase, căpătând formă. Un cuplu tânăr cu rucsacuri în spate. O adolescentă cu părul negru, lins. Un bărbat de vârstă mijlocie cu o barbă zburlită. Vin câte unu, doi, cinci, zece şi, în vreme ce spiritele se preling din zidurile acoperite de oase, târşâindu-şi picioarele şi strâmbându-se mânioase, mă retrag, dându-mi seama cu groază că toate aceste Catacombe nu au fost niciodată pustii.

Numai dormitau.

Ridic iute aparatul foto, degetul arătător deja atingând butonul bliţului. Strălucirea de o clipă îmi oferă puţin timp.

În clipa aceea, mă întorc şi o iau la goană.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI CINCI

Pantofii îmi alunecă pe pietrele umede.

Ajung la capătul tunelului când un bătrân zdrenţăros se înalţă din sol, blocându-mi calea. Mă opresc brusc pe călcâie şi o rup la fugă pe o altă cărare, mai întunecată, scoţându-mi pandantivul de după gât exact înainte de a mă ciocni de altcineva. Deja ridic oglinda când o mână familiară mă apucă de încheietură.

— Jacob, gâfâi eu, dând la o parte oglinda.

Se uită peste umărul meu, ochii mărindu-i-se la vederea valului de spirite şi a oaselor care se sfărâmă.

— Ce ai *făcut?* întreabă el.

— L-am găsit pe Thomas, spun eu, trăgându-l pe Jacob după mine.

O poartă stă deschisă înaintea noastră şi ne repezim înăuntru. Mă întorc şi trântesc barele de fier după noi.

— Partea bună, spun eu gâfâind, este că Thomas se află cu siguranţă aici. Partea proastă, adaug, sprijinindu-mă de bare, este că e mai puternic decât mă aşteptam.

Închid ochii în timp ce mă cuprinde ameţeala. Vălul începe să mă apese, împiedicându-mă să mă concentrez.

— Care e planul? întreabă Jacob, iar eu sunt pe punctul să-i răspund, dar el mă trage de la poartă cu câteva clipe înainte ca o mână să zvâcnească printre bare.

O femeie se află dincolo de poartă, încercând să mă apuce, şoptind nestăvilit cuvinte în franceză. Ridic oglinda, atrăgându-i atenţia.

— Priveşte şi ascultă. Vezi şi cunoaşte. Asta e ceea ce eşti.

Ochii i se măresc o clipă, iar eu îmi bag mâna în pieptul ei, trăgând firul. Se prăbuşeşte în fărâme, dar chiar înainte de a dispărea, zidurile se cutremură, trezind mai multe spirite, iar eu ştiu că singurul mod de a-i opri pe toţi e să-l opresc pe cel care i-a trezit.

Thomas.

Mă îndepărtez de bare.

— Hai, spun eu, apucându-l pe Jacob de mână. Nu putem rămâne aici.

— Nici nu putem alerga mereu, zice Jacob.

— Ştiu, spun eu. Doar câştig timp ca să…

După un alt colţ, un spirit – un bărbat de vârstă mijlocie în haine demodate – alunecă din întuneric.

— *Chérie, chérie,* cântă el, şi eu nu ştiu cine e Chérie, însă un anumit aspect al fantomei îmi atrage atenţia. Nu este vorba de faptul îngrijorător că nu mai are dinţi atunci când râneşte.

Pălăria lui.

O şapcă a unui băiat care vinde ziare, cu un bor tare.

Am mai văzut una la fel în fotografiile vechi pe care le am în buzunar. Brusc, îmi vine o idee.

Jacob deja se îndepărtează de spectru, dar eu mă reped înainte.

— Scuzaţi-mă, spun eu, aş putea să împrumut…

Bărbatul mârâie şi mă înşfacă, trântindu-mă de un zid de oase care zuruie pe când se prăbuşeşte în spatele meu. Gâfâi, dar reuşesc să-i smulg şapca de pe cap înainte ca Jacob să atace spiritul pe la spate, trăgându-l spre el.

Liberă fiind, mă prăbuşesc printre oase, iar Jacob izbeşte cealaltă fantomă de un stâlp de cranii. Oasele se răstoarnă cu zgomot şi bărbatul cade ameţit în patru labe.

— Hai! spune Jacob, dar privirea mea trece de la cămaşa lui Jacob cu imaginea sa mare din cartea de benzi desenate la jacheta bărbatului uzată şi veche. Îndes şapca furată în mâinile lui Jacob şi mă îndrept către fantoma căzută, trăgând de una din mânecile cenuşii.

— Mă ajuţi? mă răstesc la Jacob care, pur şi simplu, stă acolo, mutându-şi privirea de la şapca din mâinile sale la mine.

— Să te ajut să faci *ce?* întreabă el.

— Ia haina asta, zic eu, trăgând de mâneca fantomei. Spiritul se opune, dar cu ajutorul lui Jacob reuşesc să smulg jacheta de pe spectrul pe jumătate ameţit, ceea ce e o treabă la fel de dificilă şi de ciudată după cum pare.

Îi arunc haina lui Jacob şi ridic oglinda în faţa fantomei,

smulgându-i firul cât pot de repede. Când dispare, eu deja alerg înapoi prin tunel, căutând locul potrivit ca să-mi întind capcana.

— Vrei să-mi spui ce se întâmplă? mă întreabă Jacob, ţinând strâns haina şi şapca în timp ce mă urmează.

În cele din urmă, găsesc locul potrivit.

Un tunel lung luminat de un felinar cu ulei, cu o parte pierzându-se în întuneric, cealaltă dând într-o fundătură.

Mă întorc spre Jacob.

— E momentul pentru un altfel de joc. Pune astea pe tine.

El se uită la mine îngrozit.

— Vrei să mă joc îmbrăcat în hainele altei fantome?

Scot una dintre fotografii. Este imaginea lui Richard, singur după moartea lui Thomas.

— Vreau să te îmbraci ca *el.*

Jacob priveşte fotografia lung şi eu îi aştept răspunsul sarcastic, însă nu spune nimic, doar se uită cu o expresie de nepătruns.

— Ce e? zic eu. Nu crezi că va funcţiona?

Când răspunde, vorbeşte pe o voce joasă, ciudat de serioasă.

— De fapt, spune el, cred că da.

Îşi pune haina, strâmbându-se puţin.

— Mă simt aşa de înfofolit acum, mormăie el. Haina e prea mare, destul de amplă ca să-i acopere tricoul, prea mare ca să stea firesc pe el, dar asta e tot ce avem. Îşi suflecă mânecile.

— Scuze, spun eu.

— Ei bine? zice el, punându-şi şapca pe cap. Cum arăt?

Îl măsor cu privirea, uimită de cât de diferit arată o persoană după doar câteva schimbări. Cu haina şi şapca, Jacob arată ca un bărbat de demult.

Mă uit la fotografia lui Richard şi apoi la Jacob.

— Încă ceva, spun eu. Îmi trec mâna peste marginea de sus a unei stive de oase şi îl mânjesc cu noroi pe obraji.

Jacob scrâşneşte din dinţi.

— Chiar m-ai mânjit cu noroiul unor oameni morţi?

Desigur că asemănarea nu e perfectă.

Însă ar putea fi îndeajuns.

Ar trebui să fie deoarece nu mai am alte opţiuni.

Şi nu mai am nici timp.

Deja privirea mi se înceţoşează şi ştiu că am stat aici jos prea mult.

— Îmi datorezi atât de multe reviste de benzi desenate, spune Jacob, dar gluma nu e reuşită şi îmi dau seama că e neliniştit. Chiar înspăimântat. Uneori uit că o mare parte din teama lui Jacob e prefăcută, menită fiind să îmi dea mai mult curaj.

E îngrozitor să-l vezi înspăimântat cu adevărat.

★★★

Îi povestesc lui Jacob restul planului meu, apoi îi arăt cel mai apropiat turn de oase.

Craniile formează un şir unduitor din metru în metru, rânjind la noi cu orbitele lor goale. Le folosesc să mă sprijin şi Jacob îşi împleteşte degetele şi mă saltă în sus, ajutându-mă să mă caţăr pe marginea superioară a zidului. Asta îl consider eu. Un zid. Nu o stivă de femururi şi cranii, oasele mişcându-se periculos sub greutatea mea. Nu. Doar un zid. Un loc unde te ghemuieşti ca să te ascunzi şi să aştepţi. Tavanul este jos şi umed, iar eu mă înfior când mă atinge în vârful capului, încercând să nu mă gândesc la nimic.

Din această poziţie, faţa lui Jacob este ascunsă de şapca de împrumut şi nu e greu să-ţi imaginezi că e altcineva. Un băiat care îşi caută fratele mai mic.

— Thomas! strigă el, vocea sa răsunând prin tuneluri.

Thomas... Thomas...

Câteva clipe nu se întâmplă nimic.

— Thomas!

Thomas... Thomas...

Şi iată.

Băieţelul apare de nicăieri. Nu trage cu ochiul după un colţ, nu vine alergând. O clipă, Jacob e singur în tunel. În momentul următor nu mai e.

Jacob nu-l vede la început.

E cu spatele la băiat, strigând în întuneric:

— Thomas!

Thomas... Thomas...

Băiatul îşi înalţă capul nedumerit, iar lumina roşie din ochi pâlpâie o dată ca un bec ce se stinge şi îşi revine după aceea. Face un pas înainte, apoi se opreşte când piciorul lui atinge o bucată de hârtie. E una din fotografiile pe care le-am răspândit pe toată lungimea tunelului ca nişte firimituri de pâine menite să aducă un băiat pierdut acasă.

Privesc în timp ce Thomas se apleacă şi ridică fotografia. Se uită fix la imaginea lui Richard care îşi ţine mâna pe umărul fratelui său mai mic. Ochii i se îngustează. Lumina roşie pâlpâie din nou.

Funcţionează.

Jacob continuă să înainteze, după cum am stabilit, şi Thomas îl urmează.

Oasele de sub mine îmi zgârie palmele, în timp ce mă târăsc înainte.

Thomas îngenunchează, ridicând altă fotografie. Apoi alta. Şi alta. Lumina purpurie din jurul lui slăbeşte cu fiecare bucată de hârtie. Fiecare amintire.

Continui să mă târăsc, încercând să ţin pasul, în vreme ce el se îndreaptă spre Jacob.

Simt partea dură a zidului din faţa mea, oasele sunt unite atât cât să formeze o structură brută, dar stabilă. Însă stivele din *spatele* acelei faţade sunt numai grămezi de oase vechi, putrezite, aşa că am grijă să mă menţin pe fâşia îngustă solidă.

Drept în faţa mea, tunelul se termină.

Jacob se opreşte, ridică o mână către oasele care îi blochează drumul, apoi se întoarce.

Nu-i pot vedea faţa, dar înţepeneşte de uimire la vederea băiatului care strânge la piept fotografiile vechi. Fie e un actor mai bun decât am crezut, fie chiar nu l-a auzit pe Thomas venind în spatele lui.

— Thomas, spune el, iar eu îl aud cum încearcă să-şi păstreze calmul.

Aşteaptă, gândesc eu în timp ce aerul se înfăşoară agitat în jurul lui Thomas.

— Richard?

Vocea lui Thomas e înceată, nesigură.

Jacob ridică mâna şi Thomas e pe punctul să i-o apuce. Lumina roşie din ochi mai că a dispărut, iar eu sunt aproape de ei când genunchiul meu se sprijină de un os sfărâmicios…

Osul plesneşte. Nu alunec, însă zgomotul răsună în întuneric precum o creangă care se rupe într-o pădure tăcută.

Thomas se răsuceşte de lângă Jacob, lumina roşie umplându-i din nou ochii. Mă ascund într-o parte în umbră, într-un întuneric şi mai adânc.

E prea târziu când îmi dau seama de greşeală.

E prea târziu când greutatea mea se mută de pe zidul stabil pe stiva de oase putrezite.

E prea târziu şi stiva cedează, sfărâmându-se sub mine, iar eu cad jos, tot mai jos, în întuneric.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI ŞASE

Există mai multe feluri de întuneric.

E acel întuneric cald, roşiatic, pe care îl vezi când închizi ochii.

E acel întuneric dens de la cinema, unde publicul e luminat numai de ecran.

Şi există adevăratul întuneric al spaţiilor fără lumină, de sub pământ, locuri unde bezna e atât de adâncă, încât nu-ţi vezi nici propriile mâini. Nici formele trupului tău. Nu vezi nimic din lucrurile pe care ştii că le ai cu tine în întuneric.

În acest întuneric mă aflu eu.

Tuşesc, plămânii mei sunt plini de cenuşă şi funingine. Ceva sapă lângă mine. Pentru o clipă, mă gândesc doar că *aşa a murit* Thomas, îngropat sub oase.

Dar eu încă trăiesc, încă trăiesc.

Deşi nu văd nimic.

Apoi îmi amintesc de telefonul meu. Mă străduiesc să-l scot – nu am semnal aici jos, dar nu vreau să sun pe nimeni. Am nevoie de puţină lumină. Deschid telefonul şi îi activez lanterna. Lumea din jurul meu e brusc scăldată într-o lumină albă, strălucitoare. Ceea ce văd e neplăcut. Zac pe spate, pe fundul unei gropi, de pe ale cărei margini curge praful. Mă ridic în patru labe, încercând să-mi ţin respiraţia împotriva atmosferei de moarte şi degradare, în timp ce plimb lumina telefonului. Groapa nu e adâncă, are cam un metru şi jumătate. Pot să-i ating partea de sus, să mă agăţ cu degetele de margine, însă oasele care se sfărâmă sunt uneori moi, alteori ascuţite. De fiecare dată când mă mişc, aerul se umple cu lucruri pe care nu vreau să le respir şi la care nu doresc să mă gândesc.

— Cassidy! strigă Jacob cu o voce cuprinsă de panică.

— Sunt bine! îi strig la rândul meu.

— Eu nu sunt!

Mă uit în jur, pe trei părţi ale gropii e numai beznă, cu excepţia zidului de femururi şi cranii din stânga. Când trag cu ochiul prin spaţiile goale, îl văd pe Jacob cu marginile

corpului marcate cu roşu, în timp ce îl ţine strâns cu braţele pe Thomas care e lipit de el.

Thomas se zbate, străduindu-se să se elibereze. Aerul din jurul lui freamătă şi luceşte roşiatic, iar tot tunelul începe să se cutremure în timp ce lumina purpurie se împrăştie peste tot, scurgându-se pe sol, tavan şi zidurile de oase.

Poltergeistul e *mânios.*

Ridic mâinile, încercând să mă salt din groapă, dar nu am de ce să mă agăţ. Marginile gropii se sfărâmă şi tot ce rămâne în mâinile mele e noroi, praf şi nisip. Aud zgomot de paşi, târşâitul picioarelor şi am senzaţia de nelinişte că, în curând, nu vom mai fi singuri în această parte a tunelului.

— Cass! ţipă Jacob.

— Aşteaptă! strig eu, învârtindu-mă în cerc şi încercând să-mi dau seama ce am de făcut. Mă sprijin cu pantoful într-o gaură, dar nu reuşesc. Urcatul iese din discuţie.

Tot pământul pare că se cutremură din cauza furiei lui Thomas. Până şi zidul de oase din stânga începe să se zgâlţâie.

Tata are o vorbă. *Singura cale e de-a dreptul.*

Mă izbesc cu umărul de zid, îl simt zguduindu-se şi alunec. Îl lovesc din nou, muşcându-mi buzele de durere, în vreme ce întregul zid se apleacă şi se lasă în jos, după care se clatină şi se prăbuşeşte.

Cade.

Tunelul răsună de zgomotul prăbuşirii, când sute de oase uscate se izbesc de noroi şi piatră. Scuip, tuşesc scoţând cenuşă pe gură, împleticindu-mă în timp ce încerc să traversez grămada fragilă de oase.

Jacob se uită la mine cu ochii mari, fără să vorbească, dar extrem de elocvent.

Grăbeşte-te.

Părul se învârtejeşte în jurul lui, are ochii strălucitori pe când băiatul din braţele sale ţipă, se zvârcoleşte şi se luptă să se elibereze.

Dar Jacob nu-i dă drumul.

Pornesc spre ei, plină de cenuşă, cu oglinda strâns în

mână, în timp ce zidurile de oase se clatină de fiecare parte şi ameninţă să cadă. Însă ochii lui Thomas sunt tot roşii, fotografiile sunt aruncate pe jos şi rupte de vârtejul din jurul lui.

Mă cuprinde disperarea pentru că am încercat totul şi Thomas tot nu şi-a amintit. Tot nu mai ştie nimic.

Habar nu am ce să fac.

Însă, în cele din urmă, nu eu găsesc soluţia.

Jacob îl strânge mai tare pe Thomas şi spune:

— C'est fini.

Îmi amintesc camera de hotel când stăteam pe podea şi Adèle ne povestea ce s-a întâmplat celor doi fraţi în acea noapte.

Richard a strigat: Thomas, c'est fini – s-a terminat, însă nu a primit niciun răspuns, în afara propriei sale voci răsunând prin tuneluri.

Lumina roşie pâlpâie în ochii lui Thomas.

Tunelul se cutremură şi eu mă străduiesc să rămân în picioare. Oasele se sparg în jurul nostru ca nişte bucăţi de sticlă.

— *Non,* şopteşte Thomas, dar nu mai e mânios. Doar trist şi pierdut.

— *C'est fini, Thomas,* repetă Jacob şi pot să jur că văd lacrimi curgând pe faţa lui acoperită de praf.

— *C'est fini,* şopteşte şi Thomas, iar lumina roşie se stinge şi dispare. În cele din urmă, Thomas nu se mai zbate.

Tunelul nu se mai cutremură.

Imperiul Morţilor redevine tăcut şi liniştit.

Thomas se uită fix la mine cu ochi mari, căprui şi înfricoşaţi în vreme ce eu îl ating. Jacob îşi lasă capul în jos deasupra băiatului, ţinând ochii strâns închişi, iar eu ridic oglinda.

— Priveşte şi ascultă, spun eu blând.

Corpul lui tremură în braţele lui Jacob.

— Vezi şi cunoaşte.

Se uită în oglindă, iar lacrimile îi curg pe obraz.

— Asta e ceea ce eşti.

Corpul lui Thomas se transformă din carne şi oase în

fuioare şi fum, iar eu bag mâna în pieptul băiatului, degetele mele apucând firul. Îl trag afară, rotocolul unei vieţi care n-ar fi trebuit să fie atât de scurtă. Iese uşor, dizolvându-se în palma mea, şi dispare, la fel precum Thomas Alain Laurent.

A fost aici şi, în clipa următoare, n-a mai fost.

Poltergeist, fantomă şi apoi nimic.

Jacob îşi lasă în jos braţele goale. Se prăbuşeşte lângă zidul din spatele lui, fără să-i mai pese că e făcut din cranii.

— Jacob? şoptesc eu, îngrijorată din cauza tăcerii lui.

Se şterge la ochi şi înghite cu greu. Apoi îşi scoate şapca de împrumut de pe cap şi o aruncă.

— Pfui, spune el, scoţându-şi haina. E atât de mare!

Mă sprijin de zid lângă el şi mai multe clipe doar stăm acolo, printre oase, în întuneric. Capul mi se învârte, mă înec cu cenuşă, amândoi ştim că e momentul să plecăm, dar ceva ne ţine acolo.

— Am reuşit, spune Jacob.

— Am reuşit, răspund eu ca un ecou, punându-mi capul pe umărul lui.

Atunci, Catacombele încep să şoptească.

Schimb o privire cu Jacob.

Thomas a plecat, dar locul nu e nicidecum pustiu.

— Hai să ieşim de aici, spun eu, apucând Vălul.

O clipă nu se mişcă, apoi mâna lui Jacob se alătură mâinii mele şi traversăm împreună. O senzaţie de frig îmi umple plămânii şi mă întorc brusc în lumea cea strălucitoare. O clipă mai târziu, Jacob apare lângă mine, în forma sa obişnuită transparentă, iar eu privesc împrejur, îngrijorată că ne-am îndepărtat prea mult. Aud însă vocile părinţilor mei, care vorbesc tare şi minunat de aproape, şi eu mă ivesc de după colţ, exact înainte ca ei să se întoarcă şi să se uite în urmă.

— Iată-te, strigă tata. Te-am avertizat să nu hoinăreşti.

— Scuze, spun eu, alergând ca să-i prind din urmă. Încercam să nu încurc filmarea.

Mama mă prinde cu braţul după umeri.

Se uită înapoi în Catacombe.

— Sper că acesta a fost sfârşitul, zice ea.

Sunt cu totul de acord.

Urcăm în tăcere şi numai când ajungem în stradă mama îmi observă hainele.

— Cassidy Blake, mă ceartă ea, cum te-ai murdărit în halul ăsta?

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI ŞAPTE

Odată întoarsă la Hotel Valeur, fac un duş foarte, *foarte* fierbinte, încercând să şterg urmele Catacombelor de pe pielea mea. Mă usuc cu prosopul şi îmi pun o pijama roşu cu galben, convinsă că mi-am meritat culorile Gryffindor în seara aceasta.

Mama şi tata stau pe canapea, împărţind o sticlă de vin roşu, în timp ce urmăresc noua filmare. Annette le-a dat o copie doar a versiunii digitale şi a spus că e mai bine dacă ea şi Anton se ocupă de rest.

Pe ecran, părinţii mei stau în faţa unui zid de oase, luminile aruncând umbre lungi peste craniile aşezate în ordine.

— A ieşit bine, spun eu, trecând pe lângă ei.

— Păi, zice tata, nu aşa plănuiam să ne petrecem ultima seară…

— Partea bună e însă, adaugă mama, că filmarea asta a ieşit chiar mai bine.

— Mă bucur că toate s-au rezolvat, spun eu uşurată.

— Vrei să te uiţi? întreabă mama, lovind cu palma locul de lângă ea aflat pe canapea unde Grim mişcă dintr-o ureche.

Scutur din cap.

— Nu, mulţumesc, zic eu.

Am avut destul de-a face cu Imperiul Morţilor.

În camera mea îl găsesc pe Jacob aşezat pe pervazul ferestrei deschise.

Se uită peste umăr.

— Regret că *eu* nu pot face duş, spune el, frecând o pată de noroi de pe braţ. Miros a noroi de mormânt şi a oase vechi.

Traversez camera către fereastră şi adulmec aerul.

— Nu miroşi a nimic.

— Ei bine, e limpede că simţurile mele *spectrale* sunt mai ascuţite decât ale tale. Îşi trece o mână prin păr. Că tot vorbim de mirosuri, acum că Thomas nu mai e, poţi să

arunci sarea şi salvia? Mă doare capul îngrozitor.

— Sigur. Caut prin camera de hotel şi găsesc pacheţelele pe care le-am ascuns în bagajele mamei şi tatei, pe pervazul ferestrelor, sub canapea şi în ghiveciul de lângă uşă.

— Ce faci, Cass? întreabă mama în timp ce eu pun cutia cu amulete pe coridor.

— Împachetez, spun eu întorcându-mă în cameră.

— E mai bine aşa? îl întreb.

Jacob oftează uşurat.

— Mult mai bine, zice el, dar nu se dă jos de la fereastra deschisă. E evident că îl frământă ceva, vreau să-l întreb, dar nu o fac. Trebuie să am încredere în el, să fiu convinsă că atunci când va fi pregătit să-mi spună ce gândeşte, o va şi face.

Aşa că, în schimb, mă prăbuşesc pe pat, tresărind când un obiect mă împunge în spate.

Telefonul meu mobil.

Am uitat să-l deschid şi, când o fac, ecranul se umple de mesaje de la Lara Chowdhury.

Lara: Cum a mers?
Lara: Cassidy?
Lara: Dacă mori, o să-ţi vânez fantoma.
Lara: Alo?
Lara: Sper că eşti bine.

Îi trimit un mesaj asigurând-o că sunt bine, că Thomas Laurent a fost oficial eliberat (subliniind faptul că n-aş fi putut să o fac fără ajutorul lui Jacob) şi că voi explica totul a doua zi. În seara asta vreau numai să dorm.

Mă ghemuiesc printre perne, închid ochii şi adorm imediat.

★★★

Mă trezesc o dată în timpul nopţii.

Nu e coşmarul de data asta, ci sentimentul că nu sunt singură. Mă rostogolesc în pat şi îl văd pe Jacob stând tot acolo la fereastra deschisă, cu capul lăsat pe spate. Are o

privire pierdută, ca şi cum se uită peste clădirile oraşului la ceva ce eu nu pot vedea. Poate încă dorm, poate că *acesta* e un vis, pentru că nu pare să mă audă când îi rostesc numele în gând. Închid ochii şi deodată se face dimineaţă.

Lumina soarelui se strecoară prin ferestre, în timp ce ne împachetăm lucrurile. Lăsăm bagajele şi cutia pentru pisici a lui Grim la recepţie, spre marea neplăcere a recepţionerei.

E ultima noastră dimineaţă şi mai am un lucru de făcut.

— Nu puteai s-o suni? întreabă tata când îi comunic planul meu.

Scutur din cap.

— Încă mai am fotografiile, zic eu. În plus, vreau să-mi iau rămas-bun.

Mama pune o mână pe umărul meu.

— E în ordine, spune ea. Avem timp.

Afară e o zi superbă şi tot oraşul luceşte în lumină, de la clădirile în culori deschise până la acoperişurile de metal care se profilează pe cerul albastru, strălucitor. Parisul s-a întors la normal. Metroul circulă, semafoarele nu mai sunt în pană, ambulanţele nu mai ţâşnesc pe lângă tine.

E ca şi cum Thomas nici n-ar fi existat.

Dar bineînţeles că a existat.

Chiar dacă oraşul şi-a revenit, eu nu am să uit.

Când ajungem la clădirea familiei Laurent, le cer mamei şi tatei să aştepte afară, iar eu urc treptele, două câte două, până la apartamentul 3A. Madame Laurent răspunde şi, văzându-mă stând pe preşul ei, îşi îngustează ochii, devenind brusc bănuitoare.

— Iarăşi tu? întreabă ea, mâna apucând strâns uşa deschisă, dar Adèle apare lângă ea.

— *Maman!* E o prietenă.

Schimbă iute câteva cuvinte în franceză. Apoi Sylvaine oftează şi se retrage, lăsându-mă pe mine, Adèle (şi Jacob) singuri în cameră. Adèle poartă aceiaşi tenişi aurii şi blugi împreună cu un tricou roşu-galben. Bineînţeles. Este un Gryffindor.

— Vino, spune ea veselă, să mergem în camera mea.

Adèle mă conduce pe culoar într-un mic dormitor luminos.

— A funcţionat? întreabă ea de îndată ce uşa s-a închis. Cum a fost?

Îi arunc o privire lui Jacob, dar de data asta el se uită în altă parte.

— A fost palpitant, spun eu. În final, l-am dovedit. Thomas şi-a amintit cine a fost, iar eu am putut să-l eliberez.

Adèle aprobă din cap gânditoare.

— Unde crezi că s-a dus?

— E o întrebare foarte grea, zic eu. Ca să fiu sinceră, nu ştiu. Într-un loc unde nu-l putem urma. Important e că nu mai e captiv. Nu mai e pierdut. E liber.

Adèle zâmbeşte.

— Bine, spune ea. Mulţumesc, Cassidy.

— Nu puteam să o fac fără ajutorul tău, zic eu. Mă uit la Jacob. Şi *al tău.*

Jacob reuşeşte să zâmbească trist, dar nu spune nimic – încă se poartă ciudat.

Adèle scoate o acadea dintr-un borcan de pe scrin şi îmi oferă una. O iau şi, desfăcând-o, dau peste o bomboană galben-aprins. Lămâie.

— Niciodată nu mi-au plăcut lămâile, spune Jacob, deşi eu ştiu că e bosumflat fiindcă nu poate mânca zahăr.

— Rămâne mai mult pentru mine, zic eu absentă.

Ochii Adèlei se măresc.

— Vorbeşti cu Jacob? Se uită împrejur. E aici cu noi?

În replică, Jacob se întinde şi îşi freacă pumnii de fereastră. Aceasta tremură uşor de parcă o pietricică a atins sticla.

Adèle se răsuceşte, iar eu privesc pe jumătate amuzată, pe jumătate îngrijorată, în timp ce Jacob abureşte fereastra şi îşi trece degetul prin ea. Desenează o faţă care zâmbeşte.

Adèle radiază.

— Grozav.

— Apropo, zic eu, scoţând fotografiile din tocul

aparatului. Am vrut să ţi le aduc înapoi. Îmi pare rău că s-au cam murdărit.

E un eufemism.

Una poartă urma unui pantof prăfuit. Alta e aproape ruptă în două.

Adèle ia fotografiile, strângându-le la piept.

— Mulţumesc, spune ea, după care scoate pacheţelul cu sare şi salvie din buzunar. Ar trebui să ţi-l dau înapoi, zice ea ţinându-l în mână.

— Păstrează-l, spun eu.

— Da, adaugă Jacob, trăgându-şi nasul.

Adèle zâmbeşte şi pune pacheţelul la o parte.

— Atunci, îmi iau rămas-bun, zic eu.

— Nu, spune Adèle. *À bientôt.*

— Ce înseamnă asta?

— Pe curând!

Zâmbeşte şi am sentimentul straniu că are dreptate.

★★★

Îi găsesc pe mama şi tata vizavi, stând la o cafenea în aer liber, bând cafea şi mâncând croasanţi. Jacob rămâne în urma mea. A fost tăcut toată dimineaţa.

De fapt, a fost tăcut încă din Catacombe de noaptea trecută. Chiar şi mai înainte. Ştiu că mă aude mirându-mă, făcându-mi griji pentru tăcerea lui, dar nu-mi dă niciun răspuns şi eu mă străduiesc să nu întreb. Va vorbi când va fi pregătit. Sper.

Mă prăbuşesc într-un scaun lângă mama şi tata, întinzându-mă după ultima bucată de croasant de pe farfuria mamei. O înhaţă înaintea mea şi bagă bucata în gură cu un zâmbet răutăcios. Apoi îmi întinde o pungă de hârtie cu un *pain au chocolat* întreg înăuntru.

Rânjesc.

— *Merci,* spun eu, mestecând plăcinta.

Tata verifică ora la telefon.

— Mai trebuie să mergem undeva.

Nu înţeleg.

— Dar echipa de filmare a plecat. Am crezut că am terminat.

— Nu ne ducem pentru emisiune, zice mama. *Inspiritiştii* nu lucrează azi. Putem fi o familie normală.

Auzind acestea, Jacob zâmbeşte strâmb în cele din urmă, şoptind:

— *Paranormală.*

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI OPT

— Nu poţi merge la Paris şi să nu vezi Luvrul, spune mama în timp ce traversăm curtea palatului. E obligatoriu.

Într-acolo ne îndreptăm: Luvrul, marele muzeu reliefat de piramida de sticlă de la capătul grădinilor Tuileries.

Locul e *imens.* Sunt aripi întregi dedicate diferitelor ţări, diferitelor epoci. Sunt statui şi tablouri, tapiserii şi obiecte de ceramică, sculpturi şi antichităţi. Relicve ale trecutului. Durează săptămâni, poate ani să vezi totul, dar noi dispunem de numai câteva ore, aşa că alergăm de la un exponat la altul împreună cu toţi ceilalţi turişti. Într-o sală, o mulţime mare se adună în jurul unui tablou mic, iar când ne apropiem îndeajuns îmi dau seama că e *Mona Lisa.* Întotdeauna am crezut că e un tablou mai mare.

Jacob merge lângă mine, fără să se uite propriu-zis la obiectele de artă, ci trece pe lângă ele, prin ele, privind altundeva. Pentru a suta oară, regret că nu-i pot citi gândurile, aşa cum face el cu ale mele.

În timp ce coborâm, simt *pac-pac-pac*-ul fantomelor. Vălul freamătă în jurul meu, dar numai când ajungem în aripa egipteană aflu motivul.

— Vedeţi semnele astea? întreabă mama, indicând spre interiorul unui sarcofag. Provin de la unghiile unui om. Flutură din degete. Înseamnă că era înmormântat *înainte* de a muri.

— Nu le văd, zice Jacob, iar eu sunt de acord cu el, recunoscătoare când intrăm într-o sală cu statui de marmură.

— E important să ai grijă de trecut, cugetă tata în timp ce înaintăm printre exponate. Ca să-l revezi, să-l studiezi, să-l înveţi. Înţelegerea trecutului te ajută să faci faţă prezentului şi să descoperi viitorul. *Amintirea trecutului te ajută să treci mai departe,* gândesc eu. *Să renunţi.*

Jacob începe să rămână în urmă, mai întâi un pas, apoi altul. Până când mă uit peste umăr şi văd că nu e acolo. Părinţii mei, braţ la braţ, se opresc să examineze o statuie,

iar eu mă îndepărtez de ei, promiţându-le că mă întorc imediat. De data asta, mă lasă să plec.

Îl găsesc pe Jacob stând pe o bancă în partea cealaltă a sălii. Se uită fix la o bucată de piatră dintr-o vitrină, de pe faţa căreia sculpturile aproape că au dispărut.

— Hei, spun eu, aşezându-mă lângă el.

— Hei, mă imită el, privind în faţă.

Rămâne tăcut multă vreme, după care respiră adânc.

— Cass, spune el încet, sunt gata să-ţi povestesc.

— Ce să-mi povesteşti?

— Ce mi s-a întâmplat.

Încremenesc. *Mi-am dorit* întotdeauna să aflu, dar am acceptat faptul că Jacob nu voia să-mi împărtăşească. Nu-l învinovăţeam, nu chiar – cine vrea să se gândească la felul cum a murit, la ceea ce a pierdut?

— Eşti sigur?

Când îmi răspunde, vocea lui e atât de slabă că de-abia o aud.

— Da.

Priveşte în jos la mâinile de pe genunchi şi remarcăm amândoi – felul în care degetele sale se odihnesc pe blugi. Nu mai e la fel de transparent cum era.

— Jacob, spun eu, dacă nu eşti pregătit, nu trebuie să…

Însă el mă întrerupe.

— Încă îmi amintesc. Dar ştiu şi că singura diferenţă dintre mine şi Thomas e faptul că eu încă nu am uitat.

— *Nu e* singura diferenţă, îi reamintesc eu. *Tu* mă ai şi pe *mine.*

— Exact, zice Jacob. De aceea îţi povestesc. Dacă vreodată încep să uit, poţi să mă ajuţi să-mi reamintesc.

Respir cu dificultate.

— Foarte bine, spun eu. Te ascult.

Îşi trece ambele mâini prin păr şi le împleteşte la ceafă. Şi-a luat poziţia asta, pe care a mai avut-o de o sută de ori, dar chipul lui nu a arătat niciodată aşa. Serios şi trist.

Nu mă pot stăpâni să nu mă gândesc la băiatul pe care l-am văzut în oglinda spartă, cealaltă imagine a lui Jacob, pierdut, cenuşiu, plutind. Acest Jacob e diferit. E chiar aici

lângă mine, cu ochii închişi, cu fruntea încreţită, cu întregul corp tensionat din cauza adevărului. Chiar şi când îmi povesteşte.

— Ellis Hale.

— Cine e? întreb eu.

— Eu. Îşi deschide ochii. E numele meu, celălalt nume al meu. Jacob Ellis Hale.

E atât de straniu, dar aceste două nume în plus îl fac să pară… real. Ceea ce e absurd, fiindcă Jacob mereu mi-a părut real. Dar îl ştiu numai aşa cum e acum, cu părul blond zburlit, tricoul cu supereroi şi blugi, mereu la fel, neschimbat…

— Mort, termină el propoziţia în locul meu.

E prima oară când îl aud folosind acest cuvânt şi se strâmbă puţin când îl pronunţă, ca şi cum e rău la gust.

— M-am născut în Strathclyde în partea de nord a statului New York, dar ne-am mutat în Landing când aveam opt ani.

Landing – e oraşul vecin cu al meu, pe partea cealaltă a râului.

— Opt sute cincizeci şi şapte de zile. Atât a trecut de când s-a întâmplat, dacă e să ţii socoteala. Ceea ce eu fac.

Nu e nevoie să spun că şi eu număr, socotesc fiecare zi începând cu cea în care (aproape) m-am înecat. Pentru mine sunt trei sute nouăzeci şi două. Nu sunt sigură că ţin cu adevărat socoteala; mă trezesc în fiecare dimineaţă şi ştiu.

În ce-l priveşte pe Jacob, calculez în minte sau cel puţin încerc – n-am fost niciodată prea bună la matematică – şi încă mă străduiesc să obţin rezultatul când el spune:

— Doi ani şi jumătate.

Doi ani şi jumătate.

Asta înseamnă că, dacă ar mai fi în viaţă, ar avea aproape cincisprezece ani. Ştiam că e mai mare decât mine – trebuia să fie. La urma urmelor, suntem de-o vârstă, dar el a murit înainte ca eu să mă înec.

— Adevărul e, spune el, că nu mă *simt* mai în vârstă. Poate e din cauză că sunt o fantomă.

— Poate e datorită faptului că băieţii se maturizează mai încet, îl tachinez eu.

Zâmbeşte slab.

— Scuze, zic eu. Continuă.

Respiră adânc şi rar.

— Oricum, eu şi fraţii mei…

Fraţi. Familie. Mă gândesc la Thomas şi la Richard, la apăsarea stranie care a plutit în aer în jurul lui Jacob de când am aflat adevărul despre povestea lui Thomas.

— Ai fraţi?

— Da. Ochii i se luminează. Zâmbetul său e trist şi dulce în acelaşi timp. Doi. Matthew avea şaisprezece ani, deşi bănuiesc că e mai mare acum. Probabil e la facultate. Şi Kit care mă scotea din minţi. Avea numai şapte ani când…

Jacob răsuflă uşor, apoi inspiră profund, ca şi cum urmează să plonjeze într-o apă adâncă.

— Kit avea jucăria asta cu eroi la care ţinea mult, Skull de la *Skull and Bones.* I-am dat-o când a făcut şapte ani şi o lua pretutindeni cu el. La şcoală. La culcare. Chiar şi la duş. Râde încet. Eram la râu şi, bineînţeles, Kit şi-a luat şi acolo jucăria. I-am spus să nu o ia în apă. I-am spus că o s-o piardă. Dar fraţii mai mici… Clatină din cap. Nu ascultă întotdeauna. A fost nevoie numai de un val mai puternic şi Kit a pierdut jucăria aia prostească.

Înotam când s-a întâmplat. Am revenit la suprafaţă şi l-am văzut pe mal plângând. Am ieşit din apă, m-am gândit că s-a rănit sau a păţit ceva. Era atât de amărât. A făcut mare scandal. Aşa că am procedat cum era necesar. M-am scufundat din nou.

Închid ochii în timp ce vorbeşte şi e ciudat, dar jur că văd totul – râul curgând iute vara. Fratele mai mic al lui Jacob, cu genunchii la piept pe mal. Nu ştiu dacă e numai imaginaţia mea sau fiindcă suntem conectaţi, dar dacă a doua variantă e cea corectă, e prima oară când legătura noastră mentală a funcţionat în ambele sensuri.

Prima oară când am văzut mintea lui Jacob.

Prima oară când mi-a permis.

— Jucăria era grea, explică el. Avea nişte greutăţi în ea

ca să poţi să o mişti pe fundul căzii de baie. Am ştiut că probabil era în adâncul râului. M-am scufundat de trei sau patru ori până s-o văd, dar când am plonjat ca să o iau, era agăţată de un băţ pe fundul apei. Mi-a luat câteva secunde ca să o desfac şi aproape reuşisem când… îşi drege vocea. Nu ştiu, Cass. Până în ziua de azi, nu ştiu. Probabil că atunci curentul a devenit mai puternic. Se mai întâmpla. Smulgea pietre şi butuci, le făcea să plutească de-a lungul râului. Tot ce ştiu e că m-a lovit ceva, ceva tare, şi lumea, pur şi simplu, s-a… oprit.

Jacob înghite cu greu.

— Asta a fost tot.

Patru cuvinte scurte.

Diferenţa dintre viaţă şi moarte. Capul mi se învârte. Nu ştiu ce să spun, însă trebuie să zic ceva, mai mult decât *îmi pare rău.*

Îl cunosc numai pe Jacob Fantoma. Asta înseamnă că îl cunosc doar din momentul când a intrat în povestea *mea.* Nu m-am gândit că avea şi el povestea lui. O întreagă viaţă, scurtă cum a fost, înainte să ne intersectăm, înainte să devină cel mai bun prieten al meu.

Acum pare că se întrupează dinaintea mea, devenind concret. Viu.

— Ai încercat să te mai întorci la ei? şoptesc eu.

— Mă întrebi dacă mi-am bântuit familia? Jacob scrâşneşte din dinţi. Nu. Nu am putut. Nu la început. N-am putut părăsi râul.

Bineînţeles. Era Vălul lui.

— Apoi, după ce te-am întâlnit şi am putut pleca… am fost – cred că mi-a fost teamă să-i văd fără mine. Teamă că va durea prea mult. Teamă că voi rămâne acolo mereu. Ca în Oglinda lui Erisorn.

Îmi stăpânesc un râset.

— Erised. E oglinda din Harry Potter care îţi arată uneori ce îţi doreşti cel mai mult, dar Dumbledore l-a avertizat pe Harry că oamenii se pot pierde în faţa ei.

Jacob reuşeşte să zâmbească slab.

— Da. Cam aşa ceva. Se uită în jos. Ar trebui să citesc

cărţile alea.

— Chiar ar trebui.

Tăcem amândoi un timp.

Jacob a terminat de vorbit, iar eu nu ştiu ce să spun. Sunt tristă că nu am ştiut dinainte. Sunt bucuroasă că ştiu acum. Mi-a încredinţat această poveste, trecutul lui, adevărul, piesele care îl formează pe Jacob. Orice s-ar întâmpla, n-am să-l las să uite cine a fost, cine este. Ce înseamnă el pentru mine.

Mă sprijin de el până când aerul freamătă între noi doi, şi de data aceasta, când simt rezistenţa slabă a corpului lui faţă de al meu, nu mă mai sperii.

Numele tău e Jacob Ellis Hale, gândesc eu. *Te-ai născut în Strathclyde, New York. Cu doi ani şi jumătate în urmă te-ai scufundat în râu, iar anul trecut m-ai salvat pe mine de la înec.*

Eşti cel mai bun prieten al meu.

În viaţă. În moarte.

Şi în tot ceea ce e între ele.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI NOUĂ

Pauline ne aşteaptă la hotel, aşezată pe un scaun de catifea lângă bagajele noastre şi cutia lui Grim. Se ridică în picioare când ne vede, elegantă, într-un costum alb şi pantofi negri cu toc. Îmi dă un mic pachet cu fotografiile mele, developate de tatăl ei.

— Cu complimentele domnului Deschamp, zice ea. Mi-a spus că ai un ochi special şi că, probabil, ai folosit nişte tehnici deosebite ca să obţii asemenea efecte.

Strâng plicul la piept. Adevărul e că habar nu am dacă aparatul foto mai funcţionează, dacă magia s-a datorat unei părţi anume, precum lentilele originale pe care le-am pierdut. Sau dacă e special, tocmai pentru că e al meu.

Există un singur mod de a afla.

Examinez pozele, în timp ce mama şi tata plătesc hotelul.

Printre fotografiile „normale” este o imagine a mamei şi tatei în Tuileries, în prima noastră seară cu caruselul în fundal, lumina estompându-se uşor, astfel că acesta pare că a luat foc. Apoi o fotografie a celor doi pe o stradă îngustă, admirând o vitrină plină cu *macarons.* Echipa de filmare pregătindu-se printre criptele din Père Lachaise, mama pe o bancă, cu mâinile întinse vorbind în Jardin du Luxembourg. Opera, cu candelabrul ei strălucitor înainte să cadă. O fotografie a lui Adèle radiind cu băţul de acadea, în drum spre Notre-Dame. Şi, desigur, prima vizită la Catacombe, galeria pustie ce conduce la morminte şi tunelurile nesfârşite de oase.

Sunt mândră de aceste fotografii. Sunt exact cum mi-au cerut mama şi tata, o imagine a scenelor din spatele filmărilor pentru emisiune.

Însă pozele paranormale, cele pe care le-am făcut *dincolo* de Văl, sunt cu totul altceva. Ceva mai mult. Mi-a fost teamă că lentilele nu vor funcţiona, dar magia aparatului meu nu ţine de vreo piesă a sa.

Oricum ar fi, imaginile sunt mai clare.

Tuileries, Catacombele, cimitirul din Père Lachaise apar

în nuanţe fantomatice, cenuşii. Imaginile sunt vagi, subexpuse, dar vizibile. Palatul, cu laturile albe din cauza incendiului devastator. Tunelurile sunt întunecate, cu excepţia luminii slabe a unui felinar şi a privirii goale a unui craniu.

Mai este setul de fotografii pe care le-am făcut de la fereastra camerei de hotel, când Thomas a apărut pe stradă. Mi-l amintesc cu mare claritate, stând acolo cu ochii roşii, privind în sus. Însă în fotografie strada e pustie, trotuarul fiind însemnat de fantoma unei fantome a altei fantome, o umbră printre umbre, atât de slabă că nimeni nu va şti.

Mai este fotografia pe care i-am făcut-o lui Jacob, cocoţat pe îngerul dărâmat din Père Lachaise. Statuia este impresionantă în negru şi alb, dar aerul din jurul ei nu e deloc gol. Se apleacă precum fumul unei lumânări, precum imaginea ulterioară unui bliţ când clipeşti, proiectată pe crengile pestriţe aflate între piatra de mormânt şi cer.

Fotografia conturează silueta unui băiat, cu un genunchi ridicat, iar faţa lui e surprinsă în timp ce se întorcea.

Nu încape nicio îndoială. Jacob devine mai concret.

El vine spre mine, iar eu bag pozele înapoi în plic, înainte ca el să ajungă. Pauline vine şi ea. Mă sărută de două ori, o dată pe fiecare obraz.

— Mi-a făcut plăcere să te cunosc, Cassidy.

— Ei bine, Pauline, întreabă tata, te-am făcut să crezi în fantome?

Ea îmi aruncă o privire, zâmbind uşor.

— Poate, spune ea. Recunosc, lumea e mai mult decât credem noi că este.

Ne adunăm lucrurile, ne luăm la revedere de la Hotel Valeur (şi de la recepţioneră, care e extrem de încântată că plecăm) şi ieşim în soarele Parisului.

În vreme ce ne îndreptăm spre metrou, nu mă pot stăpâni să nu mă uit la trotuar şi să-mi amintesc cât de multă istorie, cât de multe secrete sunt îngropate sub picioarele noastre.

— Dacă ar fi să caracterizezi Parisul într-un singur

cuvânt, spune mama, care ar fi acela?

Tata cugetă, apoi zice:

— Copleşitor.

— Magic, replică mama.

— Bântuit, propune Jacob pe un ton sec.

Mă gândesc o clipă, însă, în final, găsesc cuvântul perfect.

— Memorabil.

★★★

În timp ce aşteptăm trenul către aeroport, Jacob colindă de-a lungul peronului. Îl privesc cum se distrează împingând balonul unui copil, băgându-şi mâna prin cutia unui muzician care se sprijină de un stâlp cântând la chitară. Pare mai fericit, mai uşurat după ce mi-a împărtăşit povestea lui. Eu mă simt mai apăsată după ce am ascultat-o, dar e în ordine. Asta e regula prieteniei. Învеţi să împarţi greutăţile.

Îmi bag mâinile în buzunarele de la blugi şi simt un obiect tare şi pătrat. Îl scot şi îngheţ. E cardul digital pe care l-am furat din caseta de filmare, cel însemnat cu CAT pentru Catacombe. Inima îmi bate cu putere pe când mă uit la mama şi la tata, care stau de vorbă cam la un metru distanţă. Mă îndrept spre cel mai apropiat coş de gunoi şi arunc cardul înăuntru.

Atunci observ bărbatul.

Stă în picioare pe peronul de vizavi, separat de noi de şine, şi primul lucru pe care îl remarc este cât de nemişcat e în mijlocul mulţimii de oameni.

Seamănă cu o umbră subţire într-un costum negru. Poartă mănuşi albe şi o pălărie neagră, cu un bor care îi acoperă faţa.

Când îşi înalţă capul, văd că nu e o faţă, ci o mască. Netedă şi albă ca un os. Mă trece un fior, deoarece contururile şi unghiurile sunt la fel cu ce am văzut de o mie de ori în Catacombe.

Masca e un craniu.

Dincolo de orbitele deschise se află probabil ochii, dar nu pot să văd. E ca şi cum poartă o a doua mască pe sub

prima, una care e neagră, compactă, şi care acoperă toate trăsăturile.

Iau aparatul de filmat din jurul gâtului. Nu pot să-mi iau ochii de la el. E atât de neobişnuit printre turiştii cu valizele şi hainele lor de vară, încât la început cred că bărbatul e un artist al străzii, unul din aceia care stau perfect nemişcaţi până când îi laşi o monedă în castron. Dar dacă joacă un rol, nimeni nu-l bagă în seamă. De fapt, oamenii de pe peron trec pe lângă el ca apa peste pietre. Ca şi cum nici nu-l *văd.*

Însă eu îl văd.

— Jacob, şoptesc. Dar el e prea departe.

Ridic aparatul foto ca să fac o poză, însă în clipa în care o fac bărbatul se uită la mine. Duce o mână înmănuşată la mască şi brusc încremenesc. Picioarele mi-au înţepenit, grele ca plumbul, şi când el îşi scoate masca tot ce văd e întuneric.

Ochii mi se tulbură şi plămânii mi se umplu cu apă rece.

Trenul dispare, peronul se evaporă sub picioarele mele, iar eu cad, scufundându-mă tot mai adânc în întunericul îngheţat.

★★★

Totul a dispărut.

Şi apoi a revenit. Lumea e plină de zgomote, de voci îngrijorate, de lumină strălucitoare. Stau întinsă gâfâind şi mă simt de parcă aş scuipa apă de râu. Dar e doar aer şi suprafaţa rece şi tare a peronului de sub mine.

Jacob e îngenuncheat de o parte a mea, iar tata e de cealaltă, ajutându-mă să mă ridic. Mama formează un număr la telefon, cu faţa tulburată de teamă. N-am mai văzut-o niciodată înspăimântată. Nu cu adevărat. Oamenii se adună, murmurând liniştiţi în franceză, iar eu roşesc timid.

— Ce s-a întâmplat? întreb.

— Ai leşinat, spune tata.

— Ai căzut grămadă, adaugă Jacob.

Ca şi cum pământul dispăruse.

Ca şi cum mă prăbuşeam.

— Nu am semnal, mormăie mama cu ochii plini de lacrimi.

— Cred că e bine, spune tata, punându-i o mână pe braţ înainte de a se întoarce spre mine. Hei, puştoaico. Totul e în regulă?

Mă ridic în picioare şi mama mă îmbrăţişează. Petrec următoarele minute asigurându-mi părinţii (şi pe Jacob) că sunt bine, că doar am ameţit, că sunt mai mult jenată decât rănită. Acea ultimă parte, cel puţin, e adevărată. Mă doare acolo unde genunchiul a atins pământul şi am o senzaţie neplăcută în piept.

După care îmi amintesc. Înţepenesc, ochii mei îndreptându-se imediat către locul unde s-a aflat umbra pe peronul de vizavi. Însă bărbatul în costum negru, cu pălăria cu boruri largi şi masca în formă de craniu a dispărut.

Înghit cu greu, având încă gustul râului în gât. Jacob îmi urmăreşte privirea de-a lungul peronului, citindu-mi gândurile şi întrebările.

L-ai văzut? întreb eu.

Jacob scutură din cap.

— Cine a fost?

Nu… sunt sigură.

Însă oricine a fost a dispărut, la fel ca şi senzaţia de ameţeală şi slăbiciune. Da, a fost ciudat. Dar nu e cel mai ciudat lucru care mi s-a întâmplat în acest an… sau în această lună… sau săptămână.

Mama şi tata încă mă studiază, aruncându-mi priviri îngrijorate, gata să mă prindă dacă o să cad din nou. Dar mă simt bine acum. Chiar aşa e. Îmi spun că am s-o anunţ pe Lara mai târziu.

Când trenul ajunge în staţie, totul pare ca un vis îndepărtat, la fel de prostesc şi de ciudat. Nu mă mai gândesc la el în timp ce uşile trenului se deschid şi noi urcăm. Familia Blake: doi părinţi, o fată care vede fantome, cel mai bun prieten al ei mort şi o pisică nefericită.

Jacob se cocoaţă pe o valiză, eu mă sprijin de mama, iar tata îşi pune o mână pe capul meu, în vreme ce uşile trenului se închid, lăsând în urmă peronul şi Parisul.

Trenul pleacă din staţie prin tunelul întunecat şi eu îmi potrivesc mai bine aparatul foto pe umăr, nerăbdătoare să văd ce se va mai întâmpla în continuare.

Lumea amenințătoare din *Orașul fantomelor* continuă în *Tunelul oaselor* cu noi aventuri palpitante și, totodată, cu memorabile dovezi de prietenie.

Buclucul o BÂNTUIE pe Cassidy Blake...

...chiar mai mult decât de obicei.
Cass și Jacob, cel mai bun prieten-fantomă al ei, se află la Paris, unde părinții fetei filmează pentru emisiunea lor despre cele mai bântuite orașe ale lumii. Desigur, este plăcut să vizitezi Parisul, dar fantome amenințătoare pândesc din catacombele sinistre ale orașului.

★ „O poveste cu atmosferă fantomatică... te cuprind frisoanele și trebuie să-ți înfrângi temerile."
PUBLISHERS WEEKLY

ISBN 978-606-009-236-0

www.librariaaramis.ro
www.edituraaramis.ro